
git, secde et
ve ağla
A. MAHİR PEKŞEN

Git, Secde Et ve Ağla

Ahmet Mahir PEKŞEN

GİT, SECDE ET VE AĞLA

Ahmet Mahir PEKŞEN

GİT, SECDE ET VE AĞLA

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Üseyd SALİHİ

ISBN
978-9944-125-47-5

Yayın Numarası
221

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Ocak 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Kaynak Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

İÇİNDEKİLER

Allah'ım, razı olacağın bir kitap yazmamı nasip et.

Ön Söz

Bir büyük muhasebeydi bu.

Bir iç hesaplaşmaydı.

Şöyle sordum kendi kendime; son kıldığım akşam namazının farzında aklımdan neler geçmiş olabilir?

Okuduğum ayetlerin manaları…

Esma-ül Hüsna ve anlamları…

Namazla ilgili ayet ve hadisler...

Bu konuda yazdığım hikâyeler…

Merhametle ilgili ayetlerde, gerek insan, gerek diğer canlılardaki evlat aşkıyla dolu ana yürekleri...

Ve şeytanın "Senin namazın namaz değil" vesvesesi…

Oğullarının ayakkabılarını tamir ederken eli kanayan, abdesti bozulan ve bu yüzden yatsı namazını kılmakta tembellik eden, bir ara nefsinin sesine uyan babanın hikâyesi…

Tabii ki hikâyeleri namazda kaleme almadım. Tabii ki namaz kılarken, şiirleri, beyitleri şekillendirmedim ve tabii ki namazda yazmadım bu kitabı.

Diyelim ki secdeye varırken gururdan ve kibirden sıyrıldığımı düşündüğümde aklımdan bir anda "Kabağın Sahibi" isimli kıssa geçti. Bunu kitabıma detaylandırarak aldım.

Namazda zihnimden geçeni tam olarak aktarmakta muvaffak olamadığımı itiraf etmek zorundayım. Kötü örnek olmasın diye gaflet anlarımda namazın ulviyetine uygun düşmeyen hâllerimi, düşüncelerimi de ifşa etmedim. Kulundan gizlediğim günahlarım için, huşu ve ürpertiyle, korku ve çokça ümitle Rabb'ime el açtım, tevbe ettim. Bütün dikkatime, titizliğime rağmen kitapta yaptığım gaflar için de kullarından özür, Yüce Rabb'imden af diliyorum.

AKŞAM NAMAZINDA DÜŞÜNDÜKLERİM

Bir hadis-i kudside buyurulur ki;

"İnsan benim sırrım. Ben insanın sırrıyım."

Kâinatın özeti olan insanın özeti ise beyni… Bilebildiğimiz kadarıyla kâinatın en sırlı cismi; insan beyni.

Bu insanda olan ve insanı şaşırtan beyin, düşünmeye ve komut vermeye planlanmış. Rabb'im, başlı başına bir sırlar manzumesi olan gözü, kulağı, burnu, damağı, eli ayağı kısacası bütün organları bu muhteşem beyne bağlamış.

En fazla yüzde onluk bölümünü kullanmayı başarabildiğimiz beyin düşünmeden duramıyor. İnsanın bırakın bir namaz boyu bir şey düşünmeden durmasını, üç saniye üst üste bu görevini ifa etmeden durması bile mümkün değil.

Sağlıklıysak, uyumuyorsak mutlaka bir şeyler düşünmek, düşünceden düşünceye atlamak zorundayız. Hatta uykumuzda, rüyamızda bile rölantide olsa da beynimiz çalışmakta.

Namazda da bu böyle… Beynimiz bir yandan beş duyumuzu yönetirken, diğer yandan hafızamıza kayıtlı ayetleri, duaları okumamızı, öte taraftan eğilmek, kalkmak, boynumuzu sağa sola çevirmek gibi bedeni faaliyetimizi yapmamızı sağlıyor.

Bu arada düşünüyoruz ama mutlaka düşünüyoruz.

Cenab-ı Hak, düşüncemizin komutasını beynimize vermiş. Bu nimeti istediğimiz gibi kullanmak cüzi irademizin yetkileri arasında.

O hâlde, namazda, düşüncemizin okunu, Rabb'imizin yüce kudretine, hikmetine, affına, mağfiretine çevireceğiz.

Namazda ne düşünülebilir ki;

Öncelikle okuduğun ayetlerin manası düşünülür. Bu mana içinde öyle bir nokta bulursunuz ki o sizi Allah'ın büyüklüğüne, kula olan sevgisine, affına, merhametine götürür.

Ayet düşünürsünüz. İçinize sindire sindire.

Sonra, "Ümmetî" diyen son Peygamber aklınızdan geçer. Düşüncelerinizin o yüce Resul'e yönelmesinde de bir beis yoktur.

Sonra tekbirlerde, Allah'ın güzel isimleri, Esma-ül Hüsna süsler zihninizi. Namazda Esma-ül Hüsna'nın derinliklerine dalıp, zihninizle güzellikler emmenizde, onu yüreğinizin derinliklerine göndermenizde de sakınca yoktur.

Allah'ı, peygamberi, melekleri tefekkür etmek, secdeye aşkla, şevkle, mutlulukla varmanıza sebep olacaktır.

Allah'ı düşünmek, O'nun yüceliğine yönelmek, geniş bir tefekkür yelpazesi açacaktır önümüze. Gülden laleye, bülbülden serçeye neyi düşünürseniz düşünün sonunda dönüp dolaşıp yaratıcı kudretin yüceliğine geleceksiniz.

Bazen, şeytan ya da nefs ya da ikisinin gücünün bileşkesi sizi zaaflarınızdan yakalayarak, namazın ulviyetiyle bağdaşmayan bölgelere çekmeye çalışacaktır. Bu da insan olmanın nefs ve şeytan gibi iki azılı düşmana sahip olmanın cilvelerindendir.

Bu durumda yapılacak iş, bu düşmanları çatlatırcasına geriye, namaz dairesine dönmektir.

Güzel olanı bu bileşkenin etkisi altına girmemektir ama bu benim gibi dünya temayüllü ve nefsinin bağını sımsıkı kavrayamayanların başaracağı bir iş değil. Bunu yapanlara, yapabilenlere selam olsun. Yapamayanlara ise, mümkün olan en kısa zamanda bu dairenin dışına çıkmak ve yeniden ulvi atmosferin havasını teneffüs etmek kalıyor.

***

Dünyada ne kadar beyin varsa, o kadar farklı düşünce vardır.

Allah'a ulaştıran yollar mahlukatın nefesleri adedincedir.

Dünyada kaç yürek varsa o kadar farklı sevgi ve merhamet şekli vardır.

Dünyada alnı Allah rızası için secdeye değen ne kadar baş varsa, o başların yönettiği o kadar çok çeşit düşünce vardır.

Bütün bunların sonunda, cennette de, cehennemde de, kulların iyilik ve kötülüklerine göre, o kadar farklı bölümler olacaktır.

Bu da Rabb'imin büyüklüğünün bir göstergesidir. Nasıl hiçbir kul bütün yan ve yönleriyle fiziksel olarak bir diğerine benzemiyorsa, ruh ve akıl yapısı bakımından, düşünce ve duygu yönünden bir diğerinden farklıdır. İşte bu yüzdendir ki, bütün bu farklılıklarla örtüşen bir ceza ve mükâfat derecesiyle karşılaşacaktır.

NAMAZDA BİR TAD VAR Kİ

Namazda bir tad var ki; alabilmek mesele,

Yaradanla başbaşa kalabilmek mesele.

Bir pencere. Bu pencereden zaman zaman dışarı bakıyorum. Osmanlının Anadolu sathına serptiği kubbelerden biriyle göz göze geliyorum; "Ali Ağa Camii"nin kubbesi bu.

Şehrin merkezinde, oldukça küçük bir cami… Bahçesinde kocaman bir çınar ağacı… Bu ağacın sağ ve solunda her bahar rengârenk çiçekler açıp, her sonbahar sarıdan kızıla birçok renk tonunu göz zevkimize sunan, dört mevsim, her hâliyle yaratılış hikmetini düşündüren ağaçlar… Şadırvanın su sesine karışan kuş sesleri... Caminin müdavimleri genellikle esnaf ve çoğu orta yaşın üzerinde. Ancak ezan okunurken dükkânının kepengini indirebilen, ya da çırağına emanet eden meslek erbabı kişiler, yüzlerinde işleriyle ilgili sorular okuyabileceğiniz ifadelerle, hızlı adımlarla dalıyorlar camiye.

Yüzler çok önemli. Onun için camiye koşturarak gelen insanların yüzlerindeki ifadeleri okumaya çalışıyorum;

Soru, yığın yığın… İşlerin durgunluğu, vergilerin çokluğu, rekabet…

Endişe; "Yarın daha mı kötü olur?" soruları…

Telaş; gelirken bırakılan yarım işlerin kamçısı...

Yüzdeki genel ifade; gerginlik, tebessüm noksanlığı…

***

Cami cemaati dağılıyor. Az önceki insanların yüz ifadeleri yumuşamış. Endişe, yerini güvene bırakmış; "Allah kerim. Allah vekil. O ne güzel dost, o ne güzel vekildir." inanışı bir kere daha ısıtılmış yüreklerde. Yüzlere yansımış ışıl ışıl.

Huzurlu bir dağılış… Gelirken birbirleriyle fazla ilgilenmeyenler, giderken "Allah kabul etsin." dileklerini, dualarını iletiyorlar karşısındakine. Dualara destek geliyor komşu dualarından.

Günün stresi, cami atmosferini çeyrek saatlik soluyuşta dağılıvermiş.

Bir memur, buzdolabının son taksitini ödeyip çıktığı mağazadan nasıl mutlu çıkarsa. Onun on katı, yüz katı bir mutluluk. Bir hafifleme, kanatlanma. Bir borcun edası... Güzel bir borcun, en güzel olan ve hep en güzeli yaratan Allah'a en güzel şekilde ödenmesi... İşte mutluluğun kaynağı...

***

Sonra kendi üzerimde test ettim. Şu dünyanın bütün problemlerini elimin tersiyle arkaya itemediğim ibadet anlarından sonra bile, üzerimdeki negatif enerjinin alnımdan toprağa akışını hissediyorum. Aklımın bir bölümü dünya işlerine kayıp durduğu dua anlarımda, açılan ellerime pozitif enerjinin dolduğunu duyuyorum.

İçime sinmiyor bu güzel duygu insanlardan. İstiyorum ki namazdaki duygularımı, düşüncelerimi paylaşayım.

Şunu baştan söylemek istiyorum ki; eksiklerimi, noksanlarımı, hatalarımı, günahlarımı gizleyeceğim. Bunların yaygınlaşmasını önlemek için tabii ki. Yine tabii ki "kötülüklerinizi açıklamayın" buyurulduğu için.

Belki de zaman zaman yapabildiğimi değil, yapmam ya da yapmamız gerekenleri anlatacağım. Yakalayabildiğim zirveyi değil, yakalamamız gereken zirveyi tarif etmeye çalışacağım.

NAMAZDA HANGİ SURE OKUNDU

Ali Ağa Camii için çok ilginç bir hikâye anlatılır. Bu camiyi, Sivas'ta çok meşhur olan Behram Paşa'nın oğlu, Mustafa Bey 1589 yılında inşa ettirmiş. Camiler genellikle banisinin adıyla anılmasına rağmen, Ali Ağa adıyla anılmasının bir sebebi var tabii ki.

Mustafa Bey, caminin hemen karşısında bulunan konağında iftar yemeği verir ve uşağı Ali Ağa'ya "Camiye git, namaz kılanları eve yemeğe getir" der. Namazı da camide eda eden uşak, cemaat dağılacağı sırada kapıda durur ve çıkanlara hocanın ilk rekâtta hangi sureyi okuduğunu sorar. Yüz civarında cemaati olan camide yalnız yedi kişi doğru bilir ve bunları alıp iftara götürür.

Mustafa Bey Camii cemaatini takip ettiğinden, bu yedi kişi sayı bakımından ona oldukça az gelir ve uşağına; "Hepsi bu kadar mıydı?" diye sorar. Ali Ağa;

"Efendim siz, namaz kılanları getirin dediniz, hepsi yedi kişiydi." açıklamasında bulunur ve bu yedi kişinin seçimini nasıl yaptığını anlatır. Bu cevabı çok manalı bulan Mustafa Bey de camiye Ali Ağa'nın adının verilmesini emreder.

***

Ali Ağa'nın bize verdiği bir mesaj var yılların ötesinden;

İmama uymak gaflete dalmayı gerektirmez. Namazda, namazın gerektirdiği uyanıklık içinde olmalıyız.

İmamın okuduğu sureleri dikkatle dinlemeli, bütün güzellikleri emrimize amade kılan Yüce Rabb'imizin karşısında olduğumuzu unutmamalıyız.

O zaman namazla mutlu, imanla umutlu, duayla huzurlu, secdeyle onurlu ve tesbihatla nurlu oluruz.

“RABBİM BOŞ GELMEDİM, BEN SUÇ GETİRDİM”

Allah’ın elçisi konuşuyor. Sahabe, tek kelimeyi zayi etmemek için pür dikkat dinliyor;

“Zat-ı Zülcelal’e yemin olsun ki;”

Merak zirvede. Herkes nur dudaklardan dökülecek hikmetli sözleri bekliyor yudum yudum içmek için. Tane tane dökülüyor hikmet dudaklardan;

“Günah işlemediğiniz takdirde ondan daha büyük olan ucb’e (İbadetine güvenme, kendini beğenme) düşeceğinizden korkarım.

Demek ki insanın gurur ve kibrini kıran günah bile bazan faydamıza olabiliyor.

“İbadetine güvenmek, kendini beğenmek… Ben iyi yaptım, çok sevap işledim, hiç günah işlemedim demek.”

Aman Allah’ım. Sana sığınırım bu kuru güvenden.

Niçin böyle? Çünkü ibadetlere güvenmekte efelik var. “Ben ibadetimi yaptım, -hâşâ hâşâ- sen de karşılığını vermek zorundasın.”

Bir başka ifadeyle; “Senin affına ve mağfiretine gerek yok. Ben yeteri kadar ibadet getirdim. Bu hâlimle imtihanı kazandım.”

Böyle demek yerine Mesnevî şârihi Tâhiru’l Mevlevî’nin ifadesiyle;

"Eli boş gidilmez gidilen yere;

Rabb'im, boş gelmedim ben suç getirdim!.

Dağlar çekemezken o ağır yükü;

İki kat sırtımda pek güç getirdim!." Demek tabii ki daha hoştur.

Ne diyordu Allah'ın elçisi;

"Allah'ın af ve mağfireti olmasa hiç kimse cennete giremezdi"

Sahabe hayrette. Soruyorlar;

"Ey Allah'ın Resulü sen de mi giremezdin?"

Cevap kesin ve net;

"Evet, ben de giremezdim."

Şimdi madalyonun öbür yüzü;

"De ki: "Ey çok günah işleyerek kendi öz canlarına kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah dilerse bütün günahları mağfiret eder. Çünkü O, gafur ve rahîmdir (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır)" (Zümer–53)

Asıl olan;

"Gurura ve kibre sürüklemeyecek, kimseye üstünlük taslatmayacak kulluk, kaçınılacak ama işlenildiğinde de tövbeyle yıkanacak günah."

***

Onun için ümitsizlik, büyüklerin büyüğü bir günah. Niçin? Çünkü ümitsizlikte; "Günahlarım o kadar çok ki 'bunların affedilmesi imkânsız" gibi bir düşünce yanlışlığı var.

GİT, SECDE ET VE AĞLA

Namazı kılıyorken dünya benden silinse
Hiç farkında olmasam; gök çökse, yer delinse

Cuma namazındayım. Yanımda da bir köylü… Belli ki biraz acele gelmiş. Güneşin bozarttığı ceketi biraz tozlu gibi görünüyor. O gün lacivertleri giymişim. Çekiniyor zavallı adam; ceketime ceketini dokundurmamak için büyük bir çaba gösterdiği belli oluyor. Bu benim kardeşim. Aynı safta omuz başlarımızın birbirine dokunması lazım. Beni ona gururlu gösteren lacivert takımı çıkarıp atmak geçiyor aklımdan.

Kim bilir ne gamı kederi var.

Belki hastası var.

Belki kendi hasta.

Avurtları çökmüş.

Duaları sesli okuyor. Neredeyse benim şaşırmama sebep olacak. Öyle telaşlı, öyle kendini vermiş ki namaza, yanındakini düşünmüyor bile. İçimden kızıyorum. Sonra ona dönüp kızdığımın on katıyla kendime kızıyorum. Hiç hesaba katmıyorum ki, hoş görürsem, bu garibin duaları benim dualarımı da kucaklayıp götürecek yücelerin yücesine.

"Dön işine bak. Huşu içinde namazına dal. Zaten sen onu duymayacaksın. Sonra ne bu kin? Sen onun yüzünden şaşırsan bile nihayet bu yanlış hâliyle bile namazın Rabb'ine sunulacaktır

ama onun huzurunda garip bir kuluna kızman doğru değil.

Git secde et ve ağla. Affolman için ağla.

***

Ahh nefs… Hep büyüklük peşinde… Okuduğu duaların sesi kulağıma kadar geliyor. "Ne kadar hatası var." diyorum içimden. Oysa ben dal'ların, 'peltek se'lerin ve arı vızıltısı gibi olanların bile hakkını veriyorum.

Veriyorum ha… Ben çok bilgiliyim. "Namazını dosdoğru kıl." diyen ilahî hükmün gereğini tam yapıyorum.

Bu hâlim daha da azara müstahak bir hâl gibi geliyor bana.

Adamın candan gönülden okuyuşları yine zorluyor kulak zarımı. Yanlışların, okuma hatalarının bile bozamadığı müthiş bir huşu. Köylü bu camide değil artık. Bir başka katta… Hangi katta olduğunu bilmiyorum ama o benden yücelerde bir yerde.

***

Namaz sonunda ellerimizi açıyoruz. Diyorum ki;

"Ya Rab, içimden bu kardeşim için geçirdiğim düşünceler yüzünden beni affet. Benim dualarımı da bu kulunun dualarıyla birlikte değerlendir, birlikte kabul et. Ben bu kulunu seviyorum, sen de ondan razı ol. Namazlarımda, dualarımda bu kulunun samimiyetini, ihlasını, huşusunu nasip et. Ya Rabb nefsimi ıslah et."

***

"Ya Rabb bana gurur ve kibir verecek (lacivert) elbiselerden sana sığınırım. Ne verirsen tevazuyla birlikte ver. Benden razı olacağın nimetleri ihsan et. Başkasını değil."

Duaların baş ve sonunda malum başlangıç ve sonları kullandığım olur ama genellikle şablonsuz dualarla daha çok kendimden geçtiğimi hissederim. Her şeyi ondan isterim. Bilirim ki o benim istememi sever. Hiçbir zaman eksik istemem. İsteğim olsa da sevinirim olmasa da.

Kabul olmayan dualarımın çetelesini tutmam tabii. Görevim dua etmek, istemek ama asla dualarımın gücünü test etmek değil.

Bilirim ki kabul olan dualarımdan çok kabul olmayan dualarım sevindirecek beni.

Yine bilirim ki kabul olmayan dualarımın neticesinde birçok bela, kaza engellenecektir.

Yine, yine bilirim ki; O kullarına "Murad edip de muradını vermediğim isteklerin yerine, sana cennette şunları verdim." diyecektir. O sırada kul;

"Keşke dünyada ettiğim hiçbir dua kabul edilmeseydi de karşılığı ahirete bırakılmış olsaydı." diyecektir.

İstemek… Başkasından değil, her şeyi ancak O'ndan istemek. Çünkü verenlerin en güçlüsü, en cömerdi ve karşılıksız verebileni O'dur.

Ya Rab, bize hep Senden istemeyi nasip et, başkasından istemeyi hiç nasip etme.

HUZURA DURUŞ

Makamım seccadenin üzeri. Seccadenin eni boyu, kalitesi ne olursa olsun bu makam makamların en yücesi. Aslında seccadeye gerek yok. Diğer dinlerde ibadet için bir mabede ihtiyaç duyulurken bize bütün dünya mescit kılınmış.

Belki dilimiz söylemiyor ama gönlümüz Allah'a hitapta.

Huzuruna geliyorum Allah'ım huzuruna.

Ben; amirinin yanına giderken, bir insan topluğunun karşısında iki çift kelam etmeye kalkarken heyecanlanan, ayakları birbirine dolanan, konuşacağı kelimeleri unutan ben, amirimi, hitap edeceğim toplulukları, sonsuzluklar içinde nokta mertebesinde bile olmayan dünyada yaşatan Yaratanımın huzuruna çıkıyorum.

İbadetimi, hiçbir ibadetimi cennete götürecek bilet ve cehennemden kurtaracak senet olarak görmeden geliyorum.

Büyük bir teslimiyetle geliyorum. Her şeyin hâkimi olduğunun şuuruyla geliyorum.

Geçmişte işlediğim bunca günaha, gelecekte işleyebileceğim onca günaha rağmen geliyorum.

Bu ümidi, affına ve merhametine bağladığım bu ümidi seviyorum.

Hayır hayır... Binlerce hayır. Milyonlarca hayır. İbadetimi, hayrımı, hasenatımı Cehennem ateşi ile aramda bir set görmüyorum. Onlara güvenmiyorum da. Onlara güvenmenin, affına ve merhametine, rahmaniyetine ve rahimiyetine, gafurluğuna ve

kerimliğine güvensizlik olarak kabul edilebileceği intibaına kapıldığım için güvenmiyorum.

Senin peygamberini bile, yaptığı ibadetler Cennete göndermeye yetmeyecekse, bu aciz, bu garip, bu nefsinin arzu ve hevesine sık sık boyun eğen zavallının, riyaya bulaşmış, tembellikle noksanlaşmış, acizlikle budanmış ibadetleri nasıl cennete götürsün?

Ümit yine affında, gözüm yine merhametinde.

Ben; acizlerin acizi ben; bir ömür boyu dokuz rakamının yanına sıfır koymakla uğraşsam, yarattıklarının sayısının milyarda birini ifade edemeyecek olan ben. Huzuruna geliyorum.

Madem senin rahmetin gazabını geçti Rabb'im, sırf bundan dolayı benim de ümidim korkuma galebe çaldı. Ümidim korkumdan biraz daha fazla. Sen bütün noksanlığıyla huzuruna gelme cesaretinde bulunan kulunun ümidini budamazsın Ya Rabb'i.

Ne kadar aciz olduğunu anlatmaya kelime bulamayan, ömrü, zaman sonsuzunda "bir" demenin milyarda birinden bile kısa, cüssesi bir milyon kere büyütülse ancak görülebilecek kadar küçük ve zihni müsaade ettiğinin dışında hiçbir şeyi düşünmeye muktedir olmayan ben, bu hâlimle senin huzuruna çıkıyorum.

Ben öylesine küçüğüm ve sen öylesine büyüksün ki Rabb'im; bu kadar küçük bir "ben"in işlediği en büyük günahlar bile senin affınla silinir. Senin sınır tanımaz yüceliğin, sonsuz affın karşısında affedilmeyecek günahın olamayacağını düşünmek, ummak tek tesellim Rabb'im...

"Şirk hariç bütün günahları affederim." buyuruyorsun. Sana, gizli ve açık şirk koşmaktan yine sana sığınırım Rabb'im.

Başka sığınacak kimim var ki?

Yok yok yok… Sonsuz kere yok.

Günahtan geliyorum bu seccadeye ama gidecek başka kapım yok. Sonra yine senin huzuruna geleceğim. Başkasının değil.

Başkası yok ki Rabb'im. Kulunun her hâlini bilen başkası yok ki. Bin kere, on bin kere, sonsuz kere yok, yok, yok.

SECDE: YÜREK DOLUSU HUZUR BULMA ARAYIŞI

Niyet ettim Allah Rızası için.

Kalbî bir niyet… Dille söylemeye gerek yok. Söylenirse de mahzuru olmaz. Allah'ın rızası; dünya denen imtihan salonunda alabileceğimiz en yüksek not; Allah rızası.

Namaza böyle başlıyoruz. Mademki böyle başlıyoruz, öyle bir atmosfer hazırlayıp içine girmeliyiz ki, bu atmosferin içinde onun rızasını kazandırmakla ilgisi olmayan her şey atmosferin dışına itilmeli. O'nun rızasını kazanacak her hâl, her tavır, her dua, her düşünce bu atmosferin içini doldurmalı.

Hayatımızın en önemli işlerinden biri; namaz kılmak…

Verdiği bütün nimetlere karşılık ona şükür borcunu ödemek.

Seccade denen yünlü sergiyle, ruhunun maharetine göre ötelerin ötesine, yükseklerin yükseğine çıkmak.

Bedenen bir mekânda kalmakla birlikte, ruh ve düşünce olarak er-Refik'ül A'la'ya (Dostların en yücesine) kavuşmaya çalışmak.

Bedenin, kana aksetmeyen dopingi.

Ruhun, zindeleşmesi, dinçleşmesi…

Secde; bir avuç huzur bulma arayışı.

***

Huzur; günümüz insanının en çok muhtaç olduğu duygunun adı.

Tersi, stres denen yabancı kelimeyle anlatılıyor; buhran, bunalım, sıkıntı diye anlaşılıyor.

Bir matematik denklemini, bir fizik problemini çözmek için elimize verilen formül yeterli olmayabilir. Değerleri yerli yerine oturtamadığımız takdirde formülün doğru sonuca ulaşması mümkün değildir.

Günümüz insanının stres atmak için çok çeşitli metotlara başvurduğunu, yoga gibi Uzakdoğu kökenli sistemlerden fayda umduğunu görüyoruz.

Namaz kılmaya –maalesef gericilik saydıkları için- yanaşmayan nicelerinin yoga yaparken sergiledikleri ilerici tabloyu biraz da tebessümle izliyoruz.

Tabii suç bizim. Namaz gibi bedenin ve ruhun gıdası bir ibadeti öyle sıradanlaştırmışız ki biz de hayrını yeterince görmez olmuşuz.

Namaz; genç ihtiyar, kadın erkek, esnaf bürokrat, köylü kentli herkese emrolunmuşken…

Ömürlerinin sonbaharının son günlerini yaşayan ihtiyarlara, Kur'an-ı Kerim'in gerçek mesajından çok uzak, hurafelere iltifat eden zavallılara has bir ibadet hüviyetine büründürülmüştür.

Bu nahoş manzarayı seyrederken, ötelerden bir yerlerden akın akın gelen, alınları nurlu, yüzleri mütebessim, beyinleri bilim dolu gençleri görmekle teselli oluyor ve yarın adına ümitvar oluyoruz.

Namazı pantolonumuzun ütüsünden, oğlumuzun ayakkabı tamirinden daha önemli görmek ümit ve temennisiyle...

Ne mi demek istiyorum?

Bu soruya "Ay Işığında Doğuş" hikâyemle cevap vermek istiyorum.

AY IŞIĞINDA DOĞUŞ

Dışarıda, dolunay olmaya kırk sekiz saati kalan ay, cömert ışığını alabildiğine yaymış, leylak ağacının yapraklarının arasından sarmaşıklarla bezeli balkona, perdesi yarıya kadar açık bir odada serili seccadenin üzerine kadar ulaştırmıştı.

Seccade, üzerine alnını koyacak birini arıyordu. O "biri" için serilmiş olmasına, o "biri" de abdest almasına rağmen seccadeyle alının birleşmesi henüz gerçekleşmemişti.

O biri şimdi, uykuyla uyanıklık arasında, doğduğu günden beri birbirini çekemeyen iki zıt sesin savaş alanı hâline gelmişti.

O biri; kırk yaşlarında, Emre ile Şamil isimli iki çocuk babası Bedrettin Bey'di. Ay ışığının şefkatli banyosunda yıkanan o seccade, baba Bedrettin beyin namaz kılması için küçük oğul Emre tarafından serilmişti.

Şamil ise, Mekke'den rahmetli babaannesi tarafından getirilen, babasının namaz sonlarında kullanmaktan mutluluk duyduğu tesbihi seccadenin yanına koymuştu. Bu manzarayı gören Vesile Hanım;

- Sana imreniyorum bey. Bir oğlun seccadeni seriyor, diğer oğlun tesbihini getiriyor. Kendini çok mutlu hissetmelisin, dedi.

- Tabii. Çocuklarıma teşekkür ederim. Ben de onlara her namazda dua ediyorum. Derslerinde, bütün hayatlarında başarılar diliyor, her iki dünyada da mutluluklar istiyorum Yüce Allah'tan.

İşte bu konuşmalar olurken, Şamil;

- Baba, ayakkabımın ökçesi sallanıyor. Sanırım, yarın da o vaziyette okula gidersem, gelirken ökçesiz olacağım.

- Pekala oğlum, hemen tamir ederim deyip, abdest alması-na rağmen, kendisini bekleyen serili seccadeyi o hâlde bırakarak, ayakkabı tamirine girişti.

Orta hâlli bir memur olduğundan, bazı işleri kendisinin yap-ması gerektiğine inanıyor, elinden gelen işleri yaparak aile bütçe-sine ek bir katkıda bulunmayı hedefliyordu.

Şamil'in ayakkabılarını ayakkabılıktan alırken, Emre'nin ayakkabılarına gözü takıldı, onların da boyasız olduklarını gör-dü. Önce her ikisinin ayakkabılarını da bir güzel boyadı. Sıra, düşmek üzere olan ökçenin çivilenmesine gelmişti. Şamil;

- Baba izin verirsen çivileri ben çakayım, deyince Bedrettin Bey;

- Yok oğlum. Senin derslerin var. Bu iş tecrübe ister. Eline, parmağına vurursun da derslerinden geri kalırsın. Yaz tatilinde bol bol çivi çakacak iş çıkar merak etme, dedi.

İşin garibi daha ilk çiviyi çakarken, kendisi çekici sol eli-nin başparmağına vurdu, müthiş acımasına, hatta hafif şekilde kanamasına sebep oldu. Elini acıyla sallarken, Şamil istemeyerek gülüp;

- Geçmiş olsun baba. Anlaşılan senin tecrüben de pek işe yaramadı, dedi.

- Elinin yarası, işine mani olacak kadar büyük değildi. Ök-çenin tamiri bittikten sonra, ayakkabıların uç ve arka kısımlarına küçük demirlerden çakmayı da uygun buldu. Bütün bu işler epey bir zamanını almıştı.

Takımları ve ayakkabıları kaldırdığında, zamanın gece yarısı-na yaklaştığını gördü. Ertesi gün mesaiye erken gitmesi gerekti-ğini hatırladı. Namaz kılmak için arka odaya geçtiğinde lambayı

açmadan, ay ışığında ibadet etmeyi tercih etti. Ay ışığında ibadetin huşuyu artırdığı, huzuru çoğalttığı kanaatindeydi.

Tam tekbir alıp namaza başlayacakken elinin parmağındaki küçük sızı, ona kanamadan dolayı abdestinin bozulduğunu hatırlattı. Tekrar abdest almak için banyoya doğru yönelirken kendini çok yorgun hissetti. Saatin de bir hayli ilerlediğini düşündü. Yeniden abdest alıp gelmeye üşendi. Rahat yatak, ona telli pullu ve reddedilmesi oldukça zor bir uyku davetiyesi göndermişti. Bu davete icabet etti. Seccadeyi ay ışığının koynunda yalnızlığa terk ederek yatak odasına geçti.

Yorgunluğunun ve gecikmiş zamanın bu davetiyeyi desteklemeleri uykuya dalmasına yetmemişti. Omuz başından bir ses, seccadenin onu beklediğini, ay ışığının onu mutlu etmeye yetmediğini, alnını öpecek birini istediğini fısıldıyordu fakat bütün insanlarda olduğu gibi Bedrettin Bey'in içinde de ikinci bir ses daha vardı ki, bu her zaman birinci sesin dediklerine muhalefet etmekten zevk duyan bir sesti. O da namazı kazaya bırakmasını, gecenin bu saatinde abdest suyunun soğuk olduğunu, rahat yatağını bırakmamasını öğütlüyordu.

Bu iki sesin kıyasıya savaşı onun uykuya dalmasını engelliyordu. Yatmakla, kalkıp namaz kılmak arasında kaç kere fikir değiştirdiğini kendisi de bilmiyordu. İyi ses; onun, güzelliklerle sarmaş dolaş olmadan yatmaması için elinden gelen gayreti gösterirken, kötü ses, uykunun tatlılığını, namazın ertelenmesi gerektiğini anlatmak için bin dereden su getiriyordu. Son olarak iyi ses, Bedrettin Bey'in yüreğinin en hassas noktasına hitabetti.

"Sana her zaman sahip olduğun için şükrettiğin, iki güzel çocuğu, Emre ile Şamil'i veren Allah'a şükretmen lazım. Çocuklarının ayakkabısını yapmakla onların senden razı olmalarını, seni sevmelerini sağladın ama bu arada, sana o çocukları verip, onlara o ayakkabıları almayı nasip eden Allah'a olan şükür borcunu

ihmal ettin. Sence çocuklarının rızası, onların ayakkabı boyası, ökçe tamirinin yapılması sahip olduğun bütün güzellikleri veren Allah'ın rızasından daha mı önemli?"

İyi ses bunları fısıldar fısıldamaz, yorgan bir tekme yiyip kenara fırladı. Banyo musluğunun mutluluk bestesi yapan şırıltılı akışı oldukça hoşuna gitmişti Bedrettin Bey'in. Su, kötü sesin dediği gibi soğuk değildi üstelik.

Seccade hâlâ ay ışığıyla olan muhabbetini sürdürüyordu. Bedrettin Bey, gecenin sessizliğinde kıldığı on üç rekât namazdan sonra, ellerini açtı ve bütün insanlığa kurtuluş, inananlara güzellikler diledi. Allah'a hiç bu kadar yakın olduğunu hissetmemişti. Kelebek gibi hafifti ve göklere uçuyormuş hissine kapılıyordu.

Yatağına uzandığında üzerine çektiği, sadece yorgan değil, erişilmez bir mutluluk ve anlatılmaz bir huzurdu.

MİRACA ÇIKARMAYAN SECCADE HAYIFLANSIN

Allahuekber

İftitah tekbiri ya da tahrime. Günümüzün anlaşılır diliyle başlama tekbiri.

Dış dünyayla ilgiyi kesip, namaza, duaya, rızaya giriş. İşte bu kelimeyi söylerken girilebilecek ruh hâli çok önemli. Can-ı gönülden ve yüceliği şümullü olarak düşünülerek söylenen bir Allahuekber, cennetin kapılarını açan bir anahtar olabilir.

Namazın her rekâtı, adamına göre, düşüncenin samimiyeti, benliğin bütünüyle sarsılması gibi hâllerle beş on sefer temizlenmemize vesile olacak ürperişlerle dolabilir. Bu doluşların akabindeki temizlenmelerin işareti insanın büyük bir gönül rahatlığına kavuşmasıdır.

Ayet-i kerime ve hadis-i şeriflerde, insanın günahını hazan misali dökecek ibadetlerden bahsedilir. Kabul olunmuş bir hac, geçmişte işlenen birçok büyük ve küçük günahların affına vesiledir.

Geceleri namaz kılınan, gündüzleri oruç tutularak değerlendirilen ramazan ayı sonunda kul, günahlarından arındırılır. Canı gönülden yapılan bir tövbe kulu hiç günah işlememiş gibi temizleyebilir. Pişmanlık tövbedendir. Günahına pişman olan ve bir daha işlememek niyetinde olan müminin günahı affolunur.

Canı gönülden ve yücelik sonsuzluğu içimizi doldurarak söyleyeceğimiz bir Allahuekber de affımıza vesile olabilir.

İnancımıza göre kul hakkının affı ancak, haksızlığa uğrayan kulun razı edilmesiyle mümkündür. Rabb'im razı etmeyi murad ettikten sonra razı olmayacak kul mu olur? Alacaklı kulun razı edilmesi ile ilgili olarak, her okuduğumda gözlerimi yaşartan, birine anlattığımda sesimi titreten, gönlümü galeyana getiren konu ile ilgili bir hadis-i şerif;

Enes (r. a.) hazretleri buyurdular;

«Biz Efendimiz hazretlerinin huzurunda oturuyorduk. Efendimiz hazretleri tebessüm etti. Hatta dişleri bile göründü. Hazret-i Ömer (r. a.) sordular;

- Seni güldüren nedir ya Resulallah.

Efendimiz (s. a. s.) hazretleri buyurdular;

- Ümmetimden iki kişi, Rabbü'l–İzzet'in huzurunda diz çöktürülmüş bir hâlde hesap veriyorlardı. Onlardan biri;

- Ya Rabb'i! Bu kardeşimden benim hakkımı al, dedi.

Allâhü Teâlâ hazretleri hak borcu olan kula;

- Kardeşinin hakkını ver, dedi.

O;

- Ya Rabb'i! Benim güzel işlerimden ve sevaplarımdan bir şey kalmadı, dedi. Allâhü Teâlâ hazretleri, hakkını arayan kişiye;

- Onun hasenat ve sevaplarından bir şey kalmadı, dedi.

O kişi;

- Ya Rabb'i! Benim günahlarımı üstlensin, dedi.

Bunun üzerine Efendimiz'in (s. a. s.) gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Efendimiz (s. a. s.) sesli ağladı.

Onu ağlatan, ümmetinden bir kişinin çok müşkül bir durumda kalmasıydı. Cenabı Hakkın huzurunda çaresiz bir vaziyette bulunmasıydı. İşte bu sebepten dolayı ağladı. Hem de sesli

olarak. Selam sana, salat sana Ey Allah'ın Resulü!

Sonra Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem hazretleri buyurdular;

- Bu, o büyük gün içindir. O gün kişi, kendisinden günahını yüklenecek birine muhtaç olur.

Hakkını talep eden kişiye, Allahu Teâlâ hazretleri buyurur;

- Başını kaldır! Cennetlere bak! O kişi, başını kaldırır ve der ki;

- Ya Rabb'i! Gümüşten şehirler ve altından saraylar görüyorum. İncilerle donatılıp süslendirilmişler! Ya Rabb'i! Bunlar hangi peygamberindir? Hangi sıddıkındır? Hangi şehidindir?»

Allahu Teâlâ hazretleri, buyurdu;

- Kim ücretini verirse onundur!

Adam sordu;

- Ya Rabb'i! Bunların ücretini vermeye kimin gücü yeter, dedi.

Allah buyurdu;

- Senin, buyurdu.

Adam;

- Ne ile, dedi.

Allahu Teâlâ hazretleri buyurdular;

- Kardeşini affetmekle!

- Y a Rabb'i! Kardeşimi affettim, dedi.

Allâhü Teâlâ hazretleri buyurdu;

- Kardeşinin elinden tut; onunla cennete gir!

Sonra Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem hazretleri buyurdular;

- Allah'tan korkun! İttika edin! Kardeşlerinizin arasını düzeltin! Muhakkak ki Allahu Teâlâ hazretleri, kıyamet günü müminlerin arasını ıslah edip düzeltecektir.»

Bu hadis-i şerifi okuyup da duygulanmamak, ümitlere kamçı vurup yüceltmemek elde mi?

Bu büyük müjde tabii ki bizi günah işlemeye, kul hakkı yemeye yöneltmemeli. Nedir bu satır aralarında gönlümü, sıcak bir günde serin bir rüzgâr esiyormuş gibi ferahlatan?

Efendim, burada Cenab-ı Hakk'ın biz kullarına, özellikle Müslüman olup da, ya da olduğunu söyleyip de, bendeniz gibi günahtan günaha, hatadan hataya düşen, bilerek, ya da bilmeyerek kardeşlerinin hakkını yiyen acizlere kurtuluş reçetesi sunuluyor.

Nasıl mı?

Şöyle;

Rabb'imin huzurunda benden alacaklı olan kardeşim, öyle bir kardeşim olacak ki; "Kendisi için istediğini benim için de isteyecek ve kendisi için istemediğini benim için de istemeyecek." Yani benim cennete gitmemi isteyecek, cehenneme girmemi de istemeyecektir. Bunun için Yüce Allah'ın kendisine sunduğu Cennet karşısında mutlaka benim kendisi üzerinde olan hakkımı bağışlayacak.

Rabb'im istedikten sonra, böyle (Cennet gibi) büyük hediyeler sunduktan sonra, hangi kul bir diğer kardeşini affetmez ki… Müjdenin biri bu...

Asıl büyük müjdeye gelince;

Burada Rabb'imin bir muradı var; Rabb'im kullarının cehenneme değil, cennete girmesini istiyor. Perde ardından verilen müjde, işaret, ipucu bu.

İşte bütün bu müjdenin, ipucunun, işaretin, belirtinin neticesinde kulun ibadet ve taatinde eksiklikleri de Rabb'i tarafından affedilecektir.

Kul ile kul arasındaki davada, iki kulun lehine de arabuluculuk yapan, ıslah eden Rabb'im, kendisi ile kulu arasında ki kulluk meselesinde de şanı yüceliğini, zülcelali velikramlığını, cömert-

liğini, rahman ve rahimliğini, gafururkerimliğini gösterecek ve bağışlayacaktır.

Burada "ama" diye başlayarak rahmet, af, mağfiret çemberini daraltmaya kalkmanın bir mantığı yoktur diye düşünüyor ve ümitvâr olabilmemiz için bu hadis-i şerifin tek başına yeterli olduğunu vurgulamak istiyorum.

Mümin her hâlükarda ümide daha yakın olan insanın adıdır.

Allah'a olan kulluk borcumuzu eda etmemizde gevşeklik olacağı endişesi, ümit kapısını daraltmaya yöneltmemeli bizi. Allahu Teâlânın affının sonsuzluğunu düşünerek, "Nasıl olsa affedilirim" diye ibadetten kaçmaz insanlar. Belki daha da çok artırır. Bunun aksi, yani azapla haddinden fazla korkutmak, "Nasıl olsa ben yanmışım, bitmişim. Bunca günaha karşı ne tövbe kâr eder ne dua…" bunalımına sürükler insanı ve bu bunalım isyanı doğurabilir.

Ümit ve korkunun etkisi insanın yaradılışıyla ilgilidir. Kişiden kişiye farklılık gösterir. Bazıları korkudan ders alır, bazıları mükâfattan. Mükâfatla şevke gelenlerin, kulluklarında daha titiz davrananların sayısı diğerlerini beşe ona katlar kanaatindeyim.

***

Tabii ki Allahuekber. Tabii ki Allah büyük! Ondan daha büyük olunamayacak kadar büyük; O'nun Kur'an-ı Kerim'de ısrarla emrettiği gibi düşünelim, tefekkür edelim;

Milyonlarca engerek yılanı, milyonlarca akrep, iğnelerinde, bir gramı binlerce kişiyi öldürmeye muktedir zehir taşıyorken, binlerce arslan kükrüyorken ve milyonlarca arı, iğnesindeki zehri, bal toplamasına engel olanlar için hazırda bekletip, bize, hayatın en güzel lezzetini hazırlıyorken, bana, içimde derinleşerek, göklerde sonsuzlaşarak, derinlikleri sonsuz, sonsuzları derin yapan Yaratıcı en büyük olmaz mı?

Atomun çekirdeğine sığan sırrın, güneş sistemindeki, Samanyolu'ndaki, galaksilerdeki sırdan daha küçük olmadığını düşünen zihnim, sivrisineğin kanadından, devenin hörgücüne, amipin sindirim organından filin hortumuna gezinti yapıyor ve nihayet inanmanın huzur limanına demir atmaktan başka çare olmadığının farkına varıyorken, nasıl bütün ama bütün gücümle Allahuekber demem.

Dünyanın bunca denizi ve okyanusunda, onca med-cezir meydana gelirken, ay dünyanın, ayla dünya güneşin, ay, dünya ve güneş başka yıldızların, başka yıldızlar gurubunun daha büyüklerinin etrafında, belirli çizgileri milim ihlal etmeden gezmelerini düşünürken, nasıl haşyet ve huşu ile başım yerleri delercesine secdeye varmam.

Sonsuzu çözmeden hiçbir şeyi ve zerreyi çözmeden sonsuzu çözemeyeceğiz.

Her gün, bir önceki günün teorisini çürüte çürüte yolumuza devam edecek ve nihayet En Büyüğün merhamet kapısında huzura kavuşacağımızı düşünürken nasıl ayakta kalırım, önce rükûya sonra secdeye nasıl kapanmam.

Bunca alevleri, bunca lavları, bunca patlamaları bana sezdirmeyen, bunların dumanını, kükürt kokusunu hissettirmeyen, bu arada gülü koklatan Allah'ım…

Dünya kabuğunun altındaki tabakaları, magmanın, dünyanın güneş, güneşin yıldızlar etrafında dönerken çıkardığı müthiş gürültüyü kulak zarıma değdirmeyen ve bana bülbül dinleten Rabb'im, seni, seni, seni ne çok sevdiğimi nasıl izah edeyim.

Bütün bunları bile bile günah işlediğimi, namazda bile gaflete daldığımı nasıl açıklarım.

Altımızda, bilmem kaç bin derecede kaynayan magmanın üzerinde yüzerken, üstümüzde patlayan güneşlerin altında gezerken, bu iki ateş arasında bizi serin yellerle ferahlatan Allah'ım,

bizim bütün bunlara karşı sana, layıkıyla şükrettiğimize inanmamız mümkün değil.

Biz aciz, biz eksik, biz çaresiz insanların tek güvendiği, Rabb'imizin bu sonsuz yüceliği. Bu yaratıcı yücelik, affının yüceliğinin de bir göstergesidir ve O'na inanan herkesin bütün hata ve kusurlarını örtecek, bütün günahlarını affedecek ölçünün çok üstündedir.

Bu yüceliği düşünmek, sık sık hatırlamak, ömür boyu mutluluğun reçetesidir.

Tabii ki Allahuekber.

Bütün benliğimle.

Bütün zerrelerimde hissederek; Allahuekber

Gökten inen her yağmur ve her kar tanesini bir meleğin gözetiminde indiren Rabb'imi düşünürken bütün sevgimle, bütün kalbimle, dil sessizliği ama gönül haykırışıyla; Allahuekber

Allah'ın en büyük olduğu gerçeğini, yağan yağmuru, aylarca bir damla su görmemiş kurak toprakların emmesi hazzıyla içen beynim diriliyor. Dinçleşiyor, gençleşiyor. Yüreğimle bir noktada buluşuyor. Düşünceyle duygu selamlaşıp, sarılıyorlar; Allahuekber!

Karanfildeki renk,

Güldeki koku; Allahuekber.

Bülbüldeki ses,

İpek böceğindeki hüner; Allahuekber.

Yıldızlarda ki göz kırpış,

Güneşte ki ışık,

Aydaki sükûnet; Allahuekber.

Doğum yapan koyun,

Kuzu tüyündeki yumuşaklık,

Sütteki beyazlık; Allahuekber.

İstiridyedeki inci,

En sonunda sana kulluk için; Namaz için; Allahuekber!

***

Bu büyüklüğün ikazı;

Namazında uyanık ol. Savsaklama. Ne büyük bir gücün karşısında olduğunu düşün ve namazı ona göre kıl.

Öyle kıl ki; "Namaz müminin miracıdır." hadis-i şerifinin gereği olarak seni miraca çıkarmayan seccade hayıflansın.

***

SÜBHANEKE; ZERRENİN NABZI

Sübhaneke diye bildiğimiz duayı okuyoruz.

Allah'ım seni tesbih ve sana hamdederim. İsmin kutlu, şanın yücedir. Senden başka ilah yoktur.

Düşünüyorum; O "düşün", O "tefekkür et" dediği için düşünüyorum.

Şu düşünmekteki sır bile Rabb'imin büyüklüğünü haykırıyor. On sayfada, yirmi sayfada anlatabileceğimiz, ya da elli sayfayı okuduğumuzda anlayabileceğimiz gerçekler, birkaç saniye içinde gelip geçiveriyor aklımızdan.

Şu anda Japonya'daki bir hadiseyi düşünen akıl, üç saniye içinde Amerika'ya, uyduya, yıldıza, güneşe kayıp gidiveriyor.

Bir taraftan semanın sonsuzluğunu düşünürken, diğer taraftan bunun bir yaratıcısı olduğu, bunun da ancak Allah olabileceği gerçeğini kavrayabiliyoruz.

Seni tesbih ederim. Başka tesbih edilecek kim olabilir ki?

Tesbih ederken senin yücеliklerini düşünürüm. Kâinata bakarım. Uzayıp giden sonsuza gözlerimi dikerim. Beynimin her zerresi zorlanır. Kutlu bir zorlanıştır bu. Sonsuzların sonunu bulmak için çalışır çabalar, didinir beynim. Ne mümkün?

Kâinat, Kur'an-ı Kerim'de belirtildiği ve ilmin de tespit ettiği gibi habire genişler.

Biz mevcudun sonunu bulmakta zorlanırken, bulamadığımız son daha ötelere gider.

Ötelerin ötesine beynimizin gücü yetmez. Ne benim ne de bir başkasının.

Dünyanın topluiğne ucu gibi olsun yer kaplayamadığı bu sonsuzda, toplu iğne ucunda yaşayan milyarlarca insanın hırsı, kini, nefreti garibime gider.

Biz neyiz? Dünya ne kadar küçük? Biz ne kadar aciziz. Yine de cezaya ve mükâfata muhatabız.

Bu küçük hacmimize rağmen gönüllerimizde aşkını barındırmakla sonsuzlarla kıyaslanabiliriz ve ayetinle ürpeririz;

"Yerde ve gökte ne varsa, hepsi Allah'ı tesbih eder. Lakin siz onların tesbihini anlamazsınız."

Seni tesbih ve sana hamdederiz.

Bakarız, ağaca, kuşa, ırmağa, taşa, toprağa, yaprağa, çiçeğe, böceğe. Artık onlar bizce kutsallaşır. Yüceleşir. Değil mi ki onlar da kendi dillerince seni anar.

İlim çalışır. İnsan gecesini gündüzüne katarak, beyni çatlarcasına çalışır.

Molekülü bulur, atomu bulur ve hücreyi bulur.

Her buluş birçoğunun sana olan imanını güçlendirip kuvvetlendirirken, çok azını da "Biz neymişiz be?" küstahlığıyla yoldan çıkarır.

Beynim uğuldamaya başlar. İşte yine iç hesaplaşmamda kendi kendine sorduğum ve ne yazık ki cevabını bulamadığım sorularla yüz yüze kalırım;

Kim sonsuz düşünmemiştir ki? Yine kim bulmuştur ki bu zor sorunun cevabını. Kimi gide gide bir boşluğa dayanmıştır, sonu buldum diyerek ve o dayandığı boşluğun nereye sınır olduğunu merak etmekten, yeni sorular zinciri çıkacak diye korkmuştur.

"Şimdi, koltuğuna yaslan ve kemerlerini bağla. Tırnağının ucunda sonsuz bir yolculuğa çıkmaya hazır ol." diyorum kendi kendime.

"Hani şu haftada bir kesip attığın tırnağının bir zerresinde, sıradan bir hücre… Bu hücre ve o kesip attığın tırnağın altındaki kirde milyarlarca atom var. Bu milyonlarca atomun sadece birini alıyoruz. Bunu gözlerimizin görmesine imkân yok. İşte bu gözümüzle görmediğimiz atomun içindeki olaylar, uzayın sonsuzluğunda meydana gelen olaylardan küçük değil. Çünkü Yaratıcı büyük… Çok büyük ve küçüğün içinde bile büyük, çok büyük olaylar yaratıyor. O atomu ortadan ikiye yarabildiğinde karşına galaksi çıkıyor."

"İnsanın tırnağına, tırnağının altındaki kirin görünmeyen bir kısmına galaksi sığdıran Yaratıcı ne büyüktür." diye düşünüyorum. Düşünüyorum ama boşa düşündüğümün de farkına varıyorum. Yarattığının büyüklüğünü zihninde şekillendiremeyen ben, Yaratılanın büyüklüğünü nasıl tahayyül edeceğim? Beynim acizlik bayrağını çekiyor, zihnim çatlıyor.

"Diyelim ki biz bu atomu ortadan ikiye yardık. Neler göreceğiz. Çekirdek ve çekirdeğin etrafında çılgın bir cazibeyle kendinden geçmiş, saniyede sekiz on bin kilometre hızla mecnun gibi dönen elektronlar. Çekirdeği alıp ikiye bölebildiğimizde karşımıza ne çıkacağını kestirmek mümkün mü?

Bir tırnak kirindeki atomu, önce bine, sonra milyara, sonra trilyona bölünüz. Bu elde ettiğiniz ve artık aklınızın hayal gücüne zarar verecek kadar küçülen maddenin içinde yine fırtınalar var. Dünyanın altını üstüne geçirecek güç var. Taşlar oluşuyor. O taşların içinde yine bölünmeler, yine dönen zerrecikler. Taşa taş demekten ar ediyorsunuz. Çünkü taş kelimesinde gizli olan canlılığın ardında ne büyük bir hareket olduğunu kavrıyorsunuz artık. Taş haykırıyor; "Benim içimde nice dünyalar var. Ben canlıyım ve hatta bazı ölü beyinlerin yüz bin katı kadar canlıyım. Az önce trilyona böldüğümüz ve artık tahayyül bile edemediğimiz küçük nesneyi önce milyara sonra trilyona tekrar tekrar bölünüz. Eğer denirse ki; "bu geride kalan parçacıkta da bir dünya vardır" sakın

'inanmadık' demeyin. Yaratıcı güç o nesnenin içine de bir dünya, bin dünya, milyar dünya sığdırmıştır."

Aman Allah'ım. Ne kadar doğruydu. Parçalanmanın sonu yoktu. Uzayın sadece varsayabileceğimiz bir köşesinden baktığımızda, o sonsuzluk içinde dünya, dünya içindeki tırnak atomu kadar değil midir? Sonsuz kavramı içinde bir toplu iğne ucu olmakla bile öğünemeyen dünyada yaşayan ve kendini hâlâ Yaratıcının denetiminden uzak sanan insan kadar cahil kim vardır ki?

"Böle böle artık bölünmez hâle getirdiğimizi sandığımız ama asla bölünmez hâle getiremediğimiz zerrenin nabzına parmağınızı koyup, ağzına kulağınızı dayarsanız bir fısıltı duyacaksınız; "Allah'ım sen en büyüksün" ve sükût ve sükût ve sükût. Ne konuşmaya derman var, ne anlamaya takat.

Dilde, kalpte, gönülde,"Var" ve "Bir" olan Allah (c. c.),

O'na sığınan insan ne ah çeker ne de vah.

MİRAÇ'TAN GELEN HEDİYE

Daha namazın girişinde tespit ettiğim gerçekler var;

Namaz; kesinlikle Miraç'tan gelen bir hediyedir. Bu hediye için şükredilmelidir.

Namaz; ruhun ve bedenin günde beş kez balans ayarıdır. Mutlaka uygulanmalıdır.

Namaz, Allah'la konuşmaktır. Bu huşu ruha ve beyne hâkim olmalı, bu huşu kana kana, zevkle içilmelidir.

Namaz; bir anda çok yükseklere çıkmak ama asla baş dönmesi derdiyle tanışmamaktır.

Namazın bir hedefi vardır; maddeden kopup manaya yapışmaktır.

Namaz bir savaştır. Hırsızlığa, arsızlığa, yolsuzluğa, kabalığa, çeken güçle; iyiliğe, hoşgörüye, kulluğa, adalete, sevgiye ve merhamete çeken kuvvetin savaşıdır.

Kendinden geçerek kılınan bir namazda ruhun alacağı şifa, on psikiyatrın, yüz seansta verebileceği tedaviden daha fazladır.

Namaz başında namaz saatine ulaşıldığı, sonunda da huzura kavuşulduğu için, rızaya ve ümide yakın olunduğu için şükredilmesi gereken bir görevdir.

Namaz; iki vakit arasındaki ruhun ve bedenin aldığı yaraların sarılma anıdır.

Namaz; kılanın, “vaktim boşa geçti” diye üzülmeyeceği, tam tersine, “namazda geçen vakti, ondan daha güzel bir fiilde değerlendiremezdim” diye sevineceği müstesna bir ibadettir.

Namaz; mazinin kirini pasını silebilecek yegâne temizleyicidir.

İHTİYAR KADININ NAMAZI

Bir ihtiyar kadın hatırlıyorum. Ben çocukken o yetmişini aşmıştı. Zaten küçük olan bedeni, kemik erimesinden olsa gerek iyice ufalmış, basküle çıktığında ibrenin kırka varmak için zorlanacağı bir ağırlığı ancak kalmıştı. Hiç evlenmemişti. Annesi vefat edene kadar kendisini ona bakmak mecburiyetinde hissettiği için taliplerini geri çevirmiş, annesinin vefatından sonra da, artık kırkına merdiven dayadığı için daha da isteyeni olmamıştı. O, annemle bir araya geldiğinde, namusunu koruyarak bekâr bir kız olarak vefat edenlere cennette verilecek köşklerden, mükâfattan bahsederlerdi. Belki de cennet zihnimde ilk defa onların kullandığı kelimelerle şekillenmişti.

İki büklüm beliyle ve hep rükuda imiş gibi duran bedeniyle kalmış aklımda. Küçücük, hep kalaylı duran bakır bir ibriği vardı. Bizim evin önündeki kuyudan su çeker, bu ibriğe koyar, ondan sonra bahçeye inerdi. İhtiyarlığıyla mütenasip bir yavaşlıkla, hiç ama hiç acele etmeden abdest alırdı. Abdest alırken ne okuduğunu duyamazdınız ama duanın "Eşhedü en lâilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resulühü" bölümünü öyle candan söylerdi ki, bu söyleyişte derin bir imanın belirgin izini bulurdunuz.

Ondan sonra çimenlerin üzerinde namaz kılma hazırlığına başlardı. Hep gitmeyi arzuladığı ve ne yazık ki maddi gelir eksikliğinden, daha sonra da, beraber gidebilecek kimsesi olmadığın-

dan gidemediği Kâbe'yi karşısında görür gibi dururdu çimenlerden oluşan seccadesine.

"Dünyada namazdan daha önemli hiçbir işim yok." hakikatı hareketler ve mimiklerle nasıl ifade edilebilirse, o hâle geldiğinde başlama tekbirini alırdı. Kur'an-ı Kerim'i okumayı bilmiyordu. Hoca, kurs, ders yüzü görmediğinden dualarda ve ayetlerde tecvit kurallarını uygulayamazdı ama huşua gelince işte orada Kur'an-ı Kerim'in her harfinin hakkını vererek tilavet eden bazı hafızları bile geçerdi. Allah lafzı ve esmaül-hüsnalar geldiğinde iyice vurgulamak için gayret gösterir, kalbinin verdiği hazla dudaklarından biraz daha yüksek tonda çıkardı bu kelimeler.

Fazla önemli bir işi yoktu. "Belki bu yüzden namaza böylesine bol vakit ayırıyor" düşüncesi aklımdan geçtiği için ona karşı suizanda bulunduğumu bugün anlıyorum. O günkü düşüncemden utanıyorum. Yani bizim namazdan çok daha önemli işlerimiz mi vardı?

Yıllar sonra bu düşünceler bana şu ikiliği yazdırmıştı;

"Her şeye vaktim var da, namaza vaktim yok ha!

Kazancım o kadar bol, işim o kadar çok ha!»

Şimdi bu hatamı biraz olsun örtebilmek için, "Onun ne kadar önemli işi olursa olsun, namazına yine böyle çok geniş bir zaman ayırırdı." düşüncesinin galip geldiğini söylemek istiyorum.

O, namazını bitirip, tesbihini çektikten sonra elini açar ve parmaklarının ucuna bakarak dua ederdi. Hayır hayır o dua etmezdi, adeta Cenab-ı Allah'la sohbet ederdi. Oldukça uzun sürerdi duaları. Bol yenleri içinde kaybolan kupkuru kollarının nasıl olup da bıkmadan, usanmadan, yorulmadan ve irtifasından zerre miktar taviz vermeden bu kadar uzun süre açık kalabildiğine hayret ederdim. Artık hayret etmiyorum, çünkü biliyorum ki o bu hâliyle yorulmaz... Mutluluk, güce dönüşüp yerleşir kollarına.

Duası bitip ellerini yüzünü sürdüğünde yüzünde bir tebes-

süm belirirdi; bu tebessümden anlardım ki yalnız dua etmekle kalmamış, dualarının kabul olunduğuna dair teminatı da almış gibidir. Bu teminatı nasıl alır diye sormayın, bilmem. Fakat yüz ifadesi bunun izlerini taşır.

Namazlarımda bu ihtiyarın huşusundan kırıntılar bulmak için uğraşırım. Düşüncelerim koymaz ki! Gürültüler, görüntüler biner zihnimin dalına. Sarsar da sarsar beni. Yiğitsen sallanma.

BİZE BİR KAPI YETER

"Bir Allah var. Bir Allah var. O'na inanın. O'na inanın. Ben inanıyorum. Ben inanıyorum."

İçimde bir korku; bu inancımı son ana kadar devam ettirecek miyim? Hiçbir garanti yok. Son ana kadar bizden gayret.

İşte bu dünyada göstermemiz gereken en büyük hüner.

Bu hünere sahip olamamaktan ve inancımı son ana kadar muhafaza edememekten dolayı sığınacak tek kapı; yine Allah'ın kapısı.

Müslümanın başka kapısı yok ki. O kapı varken, başka kapının olmasına da gerek yok zaten.

Bize bir kapı yeter. Yeter ki o kapı açık olsun.

***

Sen "Varsın" ve "Bir" sin Allah'ım. İnsanda yarattığın akıl, buna ulaşacak güçte, kabiliyette ve kuvvette. Böyle bir mülkün ortağı olması mümkün değil. Bu düzenin ve kâinatın bir elden çıktığı muhakkak...

Sen'in ortağın yoktur. Sen, teksin.

***

Şanı yüce, kudreti, affı, mağfireti sonsuz Rabb'imin emrine rağmen, ateşten yaratılmış olmayı kendisi için bir ayrıcalık sayan ve topraktan yaratılan Adem'e secdeye yanaşmayan şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım "euzu besmele" çekerken.

Şeytanın, kulun yaptığı her güzel iş gibi, namazına da fesat

karıştırmasından endişe ederim. Onun verdiği endişe ve vesveselere kapıldığım da olur ne yazık ki? Şeytani fısıltıyı zaman zaman fark edemediğimi de bilirim.

Senin guslün bile doğru değil. Vücudunda su değmeyen yer kaldı. Abdesti tam alamadın. Başının dörtte birini meshedemedin. Dirseklerin kuru kaldı. Bunca günaha rağmen seccadeye ne yüzle çıkıyorsun? Okuduğun ayetlerde öyle yanlışlar yapıyorsun ki, bırak sevap işlemeyi belki de günaha giriyorsun. Helal kazandığını sandığın ve tereddütsüz yediğin birçok lokma haram… Haram lokma yiyenin ibadeti kabul olmaz. Namaza başlamadan daha birkaç dakika önce, caddede gözün harama takıldı. Günaha girdin. Namaz kılsan ne olacak sanki?

Bunlar gibi vesveseler peşi peşine gelir. Şeytan uyanıktır. Bilir zaaflarımızı. Bilir açık noktalarımızı.

Fakat biz de biliriz yapacağımızı. Şeytana karşı silahımız vardır. Besmelemiz ve Allah'a, sığınılabileceklerin en yücesine sığınmamız vardır. Şeytanı elimizin tersiyle itmemiz, dualarımızla ve besmeleyle azarlamamız vardır. İnancımızı güçlendirerek attığımız o müthiş tokat vardır.

Can-ı gönülden çektiğimiz besmelede, şeytan süklüm püklüm geri döner. Bu kalp kalesinin, öyle sıradan bir iki vesvese ve endişeyle fethedilemeyeceğini anlar. Üzülür. Çılgına döner. Bizim görevimiz zaten onu üzmektir. İlk defa birilerini üzebildiğimiz için derin bir ferahlık hissederiz.

Git deriz. Uzaklara. Seccademizden çok uzaklara… Sen iyi biri olsaydın Rabb'im tarafından "kovulmuş" olarak nitelenmezdin. Rabb'imin kovulmuş buyurduğunun bizim yanımızda işi yoktur.

Hani inşaatlarda kocaman harflerle yazılan levhalar görürüz;

"Önce iş güvenliği"

Biz de namazın hemen başında önce kalp güvenliğimizi sağlama alır ve şeytanı uzaklaştırabileceğimiz kadar uzağa kovarız. Fısıltısını, vesvesesini işitmememiz için.

Allah'ımızla bizim aramıza girmemesi için. Girememesi için.

TEŞEKKÜRLER SİVRİSİNEK

Bismillah her hayrın başıdır. Günah olmayan her fiilin anahtarıdır. Başlangıcıdır. Dilimizin müdavimi olduğu farklı bir lezzettir o. Bir huzur reçetesidir. O, ruhumuzun ve bedenimizin adrenalinini yükselten dopingdir.

Rahman ve rahim Allah'ın adıyla…

İnsan besmeleyi canı gönülden çektiğinde, Yaratanı yanında hisseder. Ondan güç aldığını, kuvvet aldığını düşünür. Meleklerin o iş için onun yardımına koşacağını ümit eder. En azından işin daha başında moralini yükseltir.

Mümin sırf namazlarda günde kırk sefer besmele çeker. Kırk kez Rabb'inin rahman ve rahimliğini ruhunda hisseder.

Rahman ve rahim sıfatları Fatiha suresinde de tekrarlandığından sırf kılınan namazlarda Rabb'imizin bu güzel sıfatlarını iliklerimizde, yüreğimizin en kuytu köşelerinde hissetmemizin sayısı seksene çıkar.

Bağışlamak şanı güzel Rabb'ime nasıl da yakışır.

"O'nu duy, O'nu hisset, aşkla, şevkle O'nu an,
Mümin, kâfir herkese dünyada verir RAHMAN"

Şöyle etrafımıza baktığımızda, inanan, inanmayan ayrımı yapmadan, rengine, ırkına, diline, soyuna sopuna bakmadan bütün insanlara rahman sıfatıyla rızk veren, onların sofraları-

nı nimetlerle donatan Rabb'imizin yüceliğini aşikâr bir şekilde görürüz. Sırf bir günlük namazda, seksen sefer rahman sıfatıyla andığımız Rabb'imiz cömert ve adildir. Dünyada çalışana verir. Bundan Hıristiyan'ı, Yahudi'si, ateşperesti ve ateisti de nasibini alır. Her rahman sıfatı zikroluşunda O'nu duyup, O'nu hissedip, şevkle, aşkla onu anıyoruz.

Kur'an-ı Kerim'de elbette ki Cehennemden bahsedilir. Şiddetli azaplardan söz edilir ama bunlar haram sınırlarını aşmakla kalmayan, tövbe etmeye de yanaşmayan, kul hakkı ihlali içinde boğulmuş, ya da inkâr ve şirk batağına saplananlar içindir.

"Zerrede ve kürede O, Allah görenler âlim,
Ahirette kuluna merhamet eder RAHİM."

Bakmasını bilen gözler Allah'ın varlığını her şeyde, her yerde ve her zaman görebilir.

Hani Bakara suresinin 26. ayetinde Yüce Rabb'imiz sivrisinekten bahseder.

"Allah gerçeği açıklamak için bir sivrisineği, hatta onun ötesinde olan bir şeyi misal getirmekten çekinmez. İman edenler onun Rabb'lerinden gelen gerçek olduğunu bilirler. Kâfirler ise "Allah böyle misal vermekle ne kasdediyor?" derler. Allah bu misal ile birçoklarını şaşırtır, yine onunla birçoklarını yola getirir; ancak bununla fâsıklardan başkasını şaşırtmaz." Onunla sadece fasıkları saptırır.

Cenab-ı Hak, sivrisineği misal verince müşrikler bu örneği alaya aldılar. "Böyle de örnek mi olurmuş, bula bula bunu mu örnek gösterdi?" dediler.

"Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az" veciz sözü belki bu ayeti anlatmaz ama sivrisinekte Rabb'imin yaratıcı gücünün yüceliğini gösteren deliller vardır. Aslında sadece siv-

risinekte değil, zerreden kürreye her şeyde. Rabb'im küçüklerin küçüğü, atomların milyarda bir parçasında bile, milyarlarca insanı Yaratıp yaşatacak güçtedir.

Biz gelelim sivrisinek meselesine. Rabb'im daha küçük örnek verebileceğini ama buna gerek olmadığını, anlayanlar için sivrisineğin de yeterli bir örnek olduğunu buyuruyor.

İşte burada bir piknik yerinde başımda geçen bir hadise şimşek hızıyla geçiyor fikrimden:

Piknikteyiz. Sıcak bir ağustos gününün akşamı… Güneş ufuk çizgisine veda etmek üzere... Eşimizle dostumuzla güzel bir gün geçirmenin, Rabb'imin verdiği güzel yiyecek ve içeceklerden yiyip içmenin hazzını doya doya yaşamış ve şükretmişiz.

Ağaçların altına uzanmış bir vaziyetteyim. Altımda yeşil çimen, üstte çamından eriğine, servisinden akasyasına birbirine karışmış ağaç dalları ve yaprakları. Yaprakların hepsi yeşil ama açığından koyusuna onlarca ton… Bu farklı koyuluk ve açıklıktaki, ayrı biçim ve şekildeki yaprakların arasında müthiş güzel koyu bir mavilik… Kırlangıçlar akşam serinliğini fırsat bilip çıkmışlar günlük turlarına. Masmavi göğü enine boyuna, aşağıya, yukarıya çizip duruyorlar kanat çırpışlarıyla. Aralarında serçeler, kargalar ve adını bilmediğim nice kuş, nice farklı ses…

Bu güzel ana doymak mümkün değil. Bütün güzellikler konsantre hâlde bize sunulmuş gibi bugün.

Kulağımın dibinde bir vızıltı… Bu bir sivrisinek… Dönüp bakıyorum ve onu görüyorum. Sağ omuz başımın hizasına iniş hazırlığı yapıyor. Sesi uzaklaşıp, hafifledikçe görüntüsü netleşiyor. Üzerimde kısa kollu gömleğim var. Dirseğime kadar iniyor. Bileğime yakın bir yere inmek için hamle yapıyor ama kıllar tenime ulaşmasında engel olacağı için vazgeçiyor. Üste doğru çıkıyor, dirseklerimden birkaç santim daha üstlerde bir müddet geziniyor. Bunlar keşif uçuşu…

Ben de hiç sesimi çıkarmadan beni keşfe çalışanı keşfetmeye çalışıyorum. Üç santim aşağı, beş santim yukarı gide gele bir nokta tayin etmeye uğraştığı belli. Gözüyle mi görüyor, burnuyla mı hissediyor bilmiyorum ama –tabii burnu varsa- bazı özellikleri bakımından beni hayli hayli solladığına karar veriyorum.

Tam iniş yapacakken hafif bir hareketim onu vazgeçiriyor. Belki de inmek istediği yerde gömlek kumaşı bir kıvrım oluşturduğu ve oraya hortumunu saldığında tenime dolayısıyla onun için leziz bir gıda olacak kanıma ulaşamayacağını tahmin ettiği için yön değiştiriyor. Ben öyle sanıyorum ki sivrisinek üstten, yani kumaşın üstünden alttaki derinin ne kadar uzak mesafede olduğunu kesinlikle ölçüyor. Hatta uzaktan kumaşın, iğnesi ya da hortumu diyebileceğimiz kan alma aracı için uygun olup olmadığını bile test ediyor. Kalın mıdır, ince midir?

Ben bu test etme esnasında ona güçlük çıkarmak ama bu arada tamamen kaçırmamak için çok küçük hareketler yaparak ne yapacağını izliyorum.

Bildiğim bir şey var ki, kanım bu küçük ama küçük olmasının aksine çok büyük ibretler ve hikmetlerle dolu yaratığın hoşuna gidiyor.

Bu arada şunu da vurgulamak isterim ki, bu hayvancıkların bir kısım insanların kanını emdiğini, bir kısım insanlara ise hiç yanaşmadığını biliyorum. Belki de daha iğnelerini indirmeden, kanın grubu, ya da niteliği hakkında bilgi sahibi olabiliyorlar. Belki de kanın mikroplu olup olmadığını bile anlıyorlar. Belki onlar için kanın mikroplu olup olmamaktan öte kendilerine yararlı olup olmaması önemli. Ancak test yaptıkları ve kanın evsafını öğrendikleri muhakkak.

Kımıldamıyorum artık. Ne yapacağını daha net görebilmek için, nefesimi bile sessiz alıp vermeye çalışarak bekliyorum. Önce uçak gibi süzülen sivrisinek, inişte helikopteri andırıyor. (Ki bi-

lim adamlarının helikopteri icat ederken bu tür hayvancıklardan ilham aldıkları söyleniyor.) Gömleğimin üstüne öylesine yumuşak bir iniş yapıyor ki hissetmiyorum bile. Arada gömleğim olmayıp sırf tenim de olsa bu sessiz inişten bir şey anlamak belki yine mümkün olmayacak ama gözetliyorum ve bunun için hadisenin farkındayım.

İndiği yerden iğnesini batırmayı uygun bulmuyor. Bir iki adım atıp, hortumuyla usul usul dokunarak kontrol ediyor. Gömlek kumaşımın tenimle temas hâlinde olduğu noktayı bulduğu an indiriyor iğnesini.

Bana bunca ibreti, bunca hikmeti bedava sunan sivrisinek için bir damlanın onda biri kadar kanı esirgeyecek değilim. Nasibini kesmek istemiyorum. Bir yandan da kan almakta ki hünerini de görmek istiyorum.

Tam iğnesini indirdiğinde küçük ama çok küçük bir acı hissediyorum. İğnesini batırdığı yere uyuşturucu bir madde salgıladığını biliyorum. Acı o kadar küçük ki, belki bir şeylerle uğraşıyor bulunsam ya da iğnesini indirdiğini gözlerimle görmüyor olsam hissetmeyeceğim.

Kanıma yumuluyor adeta. Kan alma esnasında hiçbir acı yok. Kanımı büyük bir hazla içtiğini hissediyorum. Zevkten dört köşe oluyor adeta. İşini bitirir bitirmez helikopter gibi havalanıp, uçak gibi süzülüp gidiyor.

Kolumu sıyırıp kan aldığı yere bakıyorum. En ufak bir kanama izi yok. Tatlı tatlı kaşınıyor. İşin gücün olmayacak, kaşıyıp duracaksın. Kaşıdıkça hafif bir şişlik oluşuyor.

Ahh, sivrisinek, sevgili ve sevimli böcek; helal olsun sana o kan. Rabb'imin sana öğrettiği sanatı öylesine güzel icra ettin ki, insanlar bu başarını dakikalarca alkışlasa yeridir. Ciddî bir eğitim sürecinden sonra hemşireler bile kan alırken bazen öylesine acemi davranıp, o güzelim çelik uçlu iğnelerle o kadar çok yere dalıp

çıktıktan sonra kana ulaşıyorlar ki hayret eder ve gurura kapılırsın. Çünkü sen, fark edildiğinde küçük bir darbeyle hayatının biteceğini bilmene rağmen, büyük bir soğukkanlılıkla, görevini çok müthiş bir sakinlik içinde mükemmel olarak yapıp bitiriyorsun.

Senin için karanlıkta iş yapamama endişesi de yok. Sıcak yaz gecelerinde beni az mı yorganın altına mahkûm ettin. Elimi, kolumu, ayağımı çıkardığım an geliyorsun. Termal kamera sistemin var herhâlde. Hatta öğrendiğime göre, tenimizde, damarların geçtiği hatların daha sıcak olduğunu biliyormuşsun. Doktoranı nerede yaptığını bilmiyorum ama gecenin karanlığında bile sıcak kan damarlarının üzerine konup emeline ulaşıyorsun. Senin bu maharetini görünce, yıllarca belediyelerin su arızası bulacağım diye her yeri köstebek yuvasına çevirircesine delik deşik edişini hatırlıyorum.

Sadece 2,5 miligram geldiğini ve bir emişte de bu kadar kanı emebildiğini düşününce hayrete düşmedim desem yalan olur. Bir de şunu söylediler; güya sen bu kanı beslenmek için değil, neslini devam ettirmek için yumurtalarının gelişiminde kullanıyormuşsun. Bu yüzden erkek sivrisinekler kan emmiyormuş. Kim bilir sende daha ne sırlar gizli ve biz ancak kaçta kaçını öğrenebildik. İnanıyorum ki, senin her asırda çözüldükçe insanları hayrete gark edecek daha nice sırların var.

Lokal anestezi ve enjeksiyon uygulamandaki başarından dolayı seni ne kadar kutlasam azdır.

Bu ustalıklarından sonra benim diyebileceğim tek söz "Allahuekber", yapabileceğim tek iş de senin yaratıcının önünde secdeye varmaktır.

Teşekkürler sivrisinek; bana çok şey öğrettin. Hepsinden önemlisi imanıma iman kattın. Müteşekkirim sana.

OLUR MU BÜTÜN BUNLAR O'NSUZ

Fatiha'ya başlıyorum. Çok nadir zamanlarda, çok zor yakalayabildiğim üstün huşuu ile dünyam değişiyor.

"Âlemlerin Rabb'ine hamdolsun"

Bir anda âlemlerin, aklımın alabildiği, düşüncemin ulaşabildiği taraflarına gidip geliyorum.

Bir kere bana düşünmeyi, konuşmayı ve yazmayı öğreten Rabb'imin, beyin nimetini hatırlıyorum. Âlemlerin geri kalanına denk bir muamma gibi geliyor bana.

Güneş ve ay bir çırpıda geçiyor hafızamdan

Ve sonsuz

Ağaçları, otları ve her şeyi bizlerin bilmediği bir şekilde secde ettiren Rahman

Olur mu bütün bunlar O'nsuz?

Hurmadan karpuza, baldan süte insanlığın emrine amade kılan Yaratıcı

Denizler, okyanuslar, şelaleler

Kuşlar, balıklar, kelebekler

İnciler, mercanlar

Menekşeler laleler

Denizde koca dağlar gibi akıp giden gemiler

Adını sanını bilmediğimiz canlar

Çekirdeğin etrafında dönen atomlar
Annelerinin kucağında mışıl mışıl uyuyan bebekler
Yanardağların kükremesi
Yıldız kayması
Güneş tutulması

Gökyüzüne baktığımda gördüğüm, saymaya ne benim, ne bir başkasının gücünün yetebileceği yıldızlar

Karanfilin hası
İncinin doğuşu
Gündüzleri sonsuz mavilik
Geceleri sonsuz karanlık
Kuzu yavrusu
Yıldızların göz kırpışı
Kışın, ayaklarımın altına serilen ve her tarafı beyaza bezeyen kar.
Ve su ve su
Samanlık
Rüzgâr
Yağmur
Şelale
Cennete giren kardeşler; el ele
Yumurtadan başını uzatan civciv
Annesini emen buzağı
Yemyeşil çimenlerde dörtnala koşan beyaz, al ve doru atlar
Batan güneş
Örümcek ağı
Çiçeklerle süslü dal
Yarım ay, dolunay ve hilal

Çöl, göl
Gökyüzünde süzülen kartal
Gül
Saksağan, serçe
Bülbül
Ve Rabb'imin sığdığı gönül
Yaprakta çiğ tanesi
Gözlerimde nem
Ve âlem ve âlem
Varsın hazanla dalında yaprak
Bir güz akşamında ufukta güneş solsun
Âlemlerin Rabb'ine hamdolsun
Âlemlerin Rabb'ine hamdolsun

GÜNAHIN DERYA OLSA

Fatiha'nın içindeki "rahim" sıfatında yine ümitlerim kabarıyor. İçim içime sığmıyor. Bütün günahlarıma rağmen affedileceğimi sanıyorum.

Tabii ki Allah'ın bütün sıfatlarını seviyorum. Fakat rahim sıfatı, kerim sıfatı, rahman ve gafur sıfatı öylesine bir su serpiyor ki yüreğime, bu suyun bütün cehennemleri söndürecek kadar serin olduğunu hissediyorum.

Ferahlıyorum.

Asr-ı Saadet'ten, mutluluk asrından tablolar geliyor gözlerimin önüne.

İşte affi ve mağfireti anlatan bir hadise;

Peygamberimizin (s. a. s.) huzuruna birtakım esirler getirilmişti. Bunların içinde bir kadın vardı. Çocuğunu kaybetmişti. Delirmişçesine çocuğunu arıyordu. Sonunda esirlerin arasında çocuğunu buldu ve derin bir şefkatle onu sinesine bastırdı. Bu yüksek şefkat levhasını gören Peygamberimiz şöyle dedi; "Şu kadının çocuğunu ateşe atacağını ihtimal verir misiniz?"

Etrafındakiler; "Hayır, atmamaya muktedir oldukça atmaz." dediler. Resul-i Ekrem; "İşte Allah kullarına, bu kadının çocuğuna şefkatinden daha merhametlidir." buyurdu. (Hadis-i şerif)

Bir o manzarayı, esirler arasında çocuğunu kaybeden kadının yaşlı gözlerini düşünüyorum bir de Rahman'ın affını.

Annemi düşünüyorum sonra.

Tırnağıma taş değse yüreğinde hisseden annemi.

Yürümeye takati olmadığı ihtiyarlık günlerinde, sedirin üstünde üstü açık olarak uyuyan oğlunun üzerine örtmek için, titreye titreye battaniye getiren annemi.

Hasta olduğum gecelerde uykuyu unutan annemi.

En sevdiği şeyleri yemeyip, benim için saklayan o sıcak yüreğin sahibini.

Rabb'im annemden daha şefkatliyse O ne güzeldir. O ne yücedir.

Son Peygamberin, Hazret-i Muhemmed Mustafa (s. a. s.)'-nın buyurduğu üzere bu hadis-i şerifi Kur'an-ı Kerim'in ayetleri ışığında değerlendiriyorum.

"Sapkınlardan başka kim Rabb'inin rahmetinden ümit keser?" (Hicr–56) Ayetini hatırlıyorum.

Bu büyüklük, bu güzellik karşısında galeyana geliyorum. Neredeyse Fatiha'yı bitirmeden secdeye varasım geliyor.

Yine bir hadis-i şerif geçiyor aklımdan. Gündüzleri, korkumun ümidimi geçmeye yeltendiği zamanlarda sık sık hatırlamayı alışkanlık hâline getirdiğim bir hadis-i şerif bu;

"Allah'ın rahmet deryasındaki bunca genişliği kâfirler bilseydi, cennetten ümitlerini kesmezlerdi." (Hadis-i şerif)

Rahmet deryasını tahayyül etmek, fezanın sonsuzluğunu düşünmekten, tefekkür etmekten çok daha kolay değil.

"Doğrusu Allah, kendisine ortak koşulmasını asla affetmez. Ondan başkasını (diğer günahları) ise, dilediği kimseler için bağışlar ve mağfiret buyurur. Her kim Allah'a şirk koşarsa gerçekten pek büyük bir günah ile iftira etmiş olur." (Nisa–48)

Orucumuzdaki, namazımızdaki ve diğer bütün ibadetlerimizdeki eksikler Cenab-ı Allah tarafından affedilebilir. Bunu kuvvetle ümit edebiliriz. Bu ümit bizi günah işlemeye, ibadeti eksik bırakmaya yöneltmemeli tabi ama her şeye rağmen böyle

bir eksiğimiz varsa, bu da bizi ümitsizliğe sevk etmemeli.

"Suç vardır af olunmaz. Suç vardır terk olunmaz. Suç vardır af olunur. Mağfiret olunmayan suç; Allah'a eş koşmaktır.

Mağfiret olunan suç; kul ile Allah arasında olan suçtur.

Terk olunmayan suç ise kulların birbirlerine olan zulmüdür." (Hadis-i şerif)

Bu hadis-i şerifte de, affolunmayan suç; şirk, terk olunmayan suç ise kul hakkı olarak belirtilmiştir. Kul hakkının nasıl ödeştirileceği ise daha önce hakkı olan mümine hakkından vazgeçmesi karşılığında cennet verilmesiyle sağlanacağı vurgulanmıştı.

Kıyamet gününün sahibi; Allah... Ne büyük gün o gün. Hep korkuyla hatırladığımız ama aslında sadece inkâr edenlerin ve şirk koşanların korkması, inananların, sığınanların, onu sevenlerinse mükâfatlandırılacağı gün.

Rabb'imin kendisine inanan ve "Lailahe illallah" diyen herkesi eninde sonunda cennetine kavuşturacaktır.

Bu konuda, bir hak dostuna ait olduğu söylenen ilginç bir söz vardır. Rahmetli babamdan da çok duyduğum söz şöyle:

"Allah'ım beni kızdırma; yoksa ne kadar merhametli olduğunu halka açıklarım; sana kulluk edecek bir fert bulamazsın."

Bu söz gerçekten bir veli tarafından söylenmiş mi? Söylenebilir mi? Bilmem. Söylense de sadece veliyi bağlar. Bir ruh galeyanı ve Allah'a olan güven ve merhamet deryasının sonsuzluğu tefekkür edilirken söylenmiş olabilir. Söz biraz mahzurlu görülmekle beraber, Allah'ın affının sonsuzluğunu zikretmesi bakımından manidardır.

"Günahın derya olsa, ümit kesme tövbe var,
Aybı örter, bağışlar, yarlığar YÜCE GAFFAR."

Diyor, O'nun Gaffar ismine ümidimizi bağlıyor ve

“Allah’ şirk koşanlar nasıl ar etmezler ar,

Şirk koşana, kâfire karşı O’dur EL KAHHAR.”

beyitini hatırlıyor, şirk koşmaktan dünyanın en azgın canavarından daha çok kaçıyoruz.

“Şirkin ayak sesi karıncanınkinden daha sessizdir” diyen hadis-i şerifi aklımızdan hiç uzaklaştırmıyoruz.

Namazda şirk konusu beni hep iğneler durur. Huşumu bozar. Şeytani bir vesvese midir, yoksa dikkatli olma gayretimin bir ürünü müdür bilemem?

Ben kaçtıkça üstüme üstüme gelir.

Yalnız kılarken, kimsenin görmediği yerde, kimseye gösterme, onlardan bir yarar bekleme gibi kaygı düşünülemez. Bunun için yalnız kılarken şirk hususundan daha emin olurum ama yanımda yöremde, önümde arkamda birileri varken, “acaba daha mı dikkat ediyorum?” diye endişelenir dururum.

Zaman zaman mevki ve makam bakımından, yaş, baş, ilim yönünden bizden büyük insanlarla namaz kılmak durumunda oluruz. İnsana bu arada bir dikkati, yanında bir büyüğün olduğunu hatırlatır. İşte bu anlarda şeytan da dalına binmeye çalışır;

“İşte senin hâlin bu, bak yanında bir kerli ferli bir adam namaz kılıyor diye yalnız kıldığın zamanki namazdan daha dikkatli davranıyorsun” der, durur.

Öncelikle namaz kılmakta bir değişiklik yapmamak lazım ama buna rağmen, elimde olmadan yanımdaki adamın tesiri altına girsem bile;

“Mevkii ve makamı ne olursa olsun bu adam bir fani. Bunu da Rabb’im yarattı” diye düşünüyor,

“Ben namazımı yalnız olduğum zaman da kılıyorum. Onun için içime sokulan bu vesvese şeytan işi. Ben yalnız Allah’a secde ederim.” diyerek bir önceki düşünceyi takviye etmeye çalışıyor. Her şeye rağmen yine tavrıma şirk kokusu sinmişse Yaratanıma

sığınıyorum.

Bu gibi hâllerde, Fatiha'nın "Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım isteriz" bölümünü daha bir tefekkürle, daha bir vurgulayarak okumaya çalışırım.

"Ruha misafirhane; et, kan, kemik ve ilik,
Âlemler, yer-gök senin, sensin ortaksız, MELİK."

Yalnız sana ibadet ederiz tabii ki Rabb'im.

Başka kapı mı var? Başka yol mu var?

Bunu bile bile kime secde edebiliriz ki?

Puta tapma gibi koyu karanlık bir cahilliye devri çok gerilerde kaldı ne mutlu ki?

Bir Allah'ın varlığını sırf tefekkürle bile bulacak kadar akıllıyız şükürler olsun ki.

DUA ÇEMBERİM GENİŞ

İstemek;

"Dua edin, icabet edeyim" diyen Rabb'ime her hâlimiz aşikârdır.

O'na dua edeceğiz. Bizim O'ndan daha yakın hiç kimsemiz yok.

Çünkü bize bütün yakınlarımızı veren o. Bizi ve yakınlarımızı veren o.

Bunun için Mecnun'lar Leyla'sını bulduktan sonra, Leyla'sını yaratanı da bulur.

O'ndan her şeyi isterim.

Bir hadis-i şerifte buyurulduğu gibi; ayakkabımın bağı olmasa ondan isterim.

Hiçbir şeyi eksik istemem, yani "tek şunu ver de şunu vermesen de olur" diye bir dua tarzını Ona noksanlık olarak kabul ederim.

"Yalnız Sana ibadet eder, yalnız Senden yardım isteriz"

Hep güzellik isterim. Hasedi, kıskançlığı bir tarafa bırakarak, konuya komşuya, hısıma akrabaya, anneme babama geçmişlerime, geleceğime…

Çemberi hiç daraltmam. Geniş tutarım. Ben isteyebildiğim kadar çoğunu isterim. O dilediği kadarını verir.

Madem O'nun hazinesi sonsuz, benim de dua çemberim geniş. Zaten geniş olan çemberi daha da genişletirim. Herkesi,

bütün insanlığı, bütün canlıları, bütün kâinatı içine almaya çalışırım.

Ben âleme dua ederim ve âlemin de bana dua ettiğini hissederim.

İyiye iyiliklerinin artması, kötüye iyiliğe yönelmesi, ıslah olması için dua ederim.

"Yalnız Sana ibadet eder, yalnız Senden yardım isteriz"

İşimde gücümde, evimde kapımda, çevremde, şehrimde, ülkemde ve dünyamda huzur, saadet, mutluluk, güvenlik, tebessüm isterim.

İstedikçe, güzellikler istedikçe ruhumun dinlendiğini, mutmain olduğunu ve yüzüme ince bir tebessümün yerleştiğini hissederim.

Yüzüm gülümser.

Kalbimin de gülümsediğini hissederim.

Kalp nasıl mı gülümser?

Ancak o anı yaşarım. İfade edemem. Bilen bilir. Yaşayan anlar.

O an hiç kimseye kötülük dilemem. Beddua etmem. Uhud'da kanına susamışlara bile beddua etmeyen Sevgili Peygamberim rehberim olur.

"Bizi doğru yola ilet, nimet verdiklerinin yoluna."

Doğru yolun sonu nimete çıkıyor bizim için.

Doğru yol; öncelikle kimseyi aldatmamaktan geçiyor.

Kimsenin omzuna basmamak, arkadan itmemek, yüzünü ekşitmemek...

Arkasından hoşlanmadığı ifadelerle bahsetmemek…

Rızk kazanmak gibi bir endişeyle bile olsa, harama yaklaşmamak.

Ahhh inanmak. O inanmak var ya. Nasıl olur, neyle olur düşünmeden, Rızkın Allah tarafından verileceğine emin olan insanlar ancak harama yönelmezler.

"Helâlden rızk arayan olur yokluktan uzak,
Rızka sebep Yaratan ve rızkı veren REZZAK"
mısraının anlamını düşünürüm, şükür duygularıyla.

Sırf bizim gayretimizle olmaz bu; sık sık "Bizi doğru yola ilet, nimet verdiklerinin yoluna." duasıyla Rabb'imizden de yardım istememiz gerekiyor.

"Gazaba uğrayanların ve sapkınlarınkine değil."

Ayetin bu bölümünü okurken, titrerim. Huzurunda bulunduğum Allah'a sığınırım.

Gazaba uğrayan; cehennemi hak eden…

Cehennem… İçindekileri çepeçevre kuşatan... Kaçacakları hiçbir yeri olmayan şirk koşanlar deryası ve ateş… Kibrit ateşine bile dayanamayan, parmağının ucu yansa beyni kaynayan insanın oradaki hâlini düşünmek bile zor.

Cehennem lafzının, Cennetten çok zikredildiği bir evde yaşadım. Belki de rahmetli babam, ancak böylelikle biz çocuklarını ateşten koruyabileceğini ümit ediyordu. Diğer kardeşlerim de ben de, inançlı bir şekilde büyüdük ama bunda cehennemin ürkütücülüğünden çok, Rabb'imizin affı, merhameti, kullarına olan bağışlayıcı, yarlığayıcı özelliği etken oldu. Rahmetli babam, Cehennemden, Cennetten daha çok bahsetmesine rağmen, sık sık "ümit kesmememizi" vurgular ve sözlerini "Allah'tan ancak sapkınlar ümidini keser" ayetiyle bitirirdi. Ümitten, aftan, mağfiretten, tövbe ettiğimizde hiç günah işlememiş gibi olacağımızdan bahsederdi ve işte bunlar bizi ferahlatır, Allah'a olan sevgimizi artırırdı.

Hakkını tespit etmek lazım ki, Cehennemden çok sık bahsetmesine rağmen, bizi onunla korkutmaz, sadece inanmayanların ve çok kötülerin oraya gireceğini söylerdi.

Çocukluğumda namaz kılarken de Cenneti ve Cehennemi düşünürdüm. Suçu ne olursa olsun Cehennemin çok büyük bir

ceza olduğu geçerdi aklımdan. Bu düşünceyi de isyan olarak görür, bu asiliğimden dolayı hemen af dilerdim. Sonra yaşım ilerledi ve çok kötü adamlarla karşılaştım.

Aldatıldım. Aldatılanları gördüm. Toplu katliam yapanları, çoluk çocuk demeden insan öldürenleri duydum.

Beş kuruş kazanabilmek için, benim beş yüz kuruşumun heba olmasına ya da kendi eline diken batmaması için benim bileğimi bıçak kesmesine razı olacak insanlarla haşır neşir oldum. Şimdi diyorum ki; Cehennem gereklidir. Beni bu düşünceye getiren Rabb'ime de şükrettim. Çünkü isyanımdan kurtulmuş oluyordum.

Kalbinde hardal tanesi kadar (çok az) bir imanı olan insanın nihayetinde Cennete gireceği müjdesini aldım okuduğum kitaplardan.

Rahmetli babamın, kendi ağzıyla çok olduğunu kabul ettiği günahlarına rağmen ümide daha yakın olduğunu gördüm. Kucağımda son anlarını yaşarken, son sözlerinin "Kerim Allah, gafur Allah, rahman Allah, rahim Allah" olduğuna şahit oldum. Bunu söylerken beni unutmuş, teslim vaziyeti almıştı. Artık yalnız O'nunlaydı.

Rabb'im cümle müminlerle beraber, günahlarından arındırıp, sevdiği ve nimet verdiği kullar arasına koysun.

Şimdi, yaşımı başımı almış bir adam olarak, bütün uyarılara rağmen şirkinde ısrar eden, hem günah işleyen hem de günahına tövbe etmeyen, insanlara ve diğer mahlûkata karşı düşmanlık içinde olanların ve bir kere olsun O'na sığınmayanların, merhametsizlerin, zalimlerin yerinin cehennem olmasından daha normal bir şey düşünemiyorum.

Bir kere daha içinde zerre kadar iman, biraz merhamet olan, günahına tövbe eden, eksik de olsa ibadet etmeye çaba gösteren hiç kimseye Cenab-ı Hakk'ın cehennem ateşini tattırmayacağına

inanıyorum. Ben Rabb'imi böyle düşünüyor, böyle sanıyorum.

Bununla, "sanı" ile ilgili hadisler her zaman gözlerimi yaşartmıştır. Namazda sık sık aklımdan geçişi de bu yüzdendir;

Bir hadis-i şerif mealini, anladığım şekliyle düşünüyorum.

Öte dünyadan bir manzara.

Bir kul. Allah'ın huzurunda. Mizan, terazi kurulmuş. Kul dünya da hiç görmediği bir büyük heyecan ve merak içinde…

Terazinin iki kefesine günahlar ve sevaplar konuyor.

Günahlar öylesine fazla ki. İbadet, taat o kadar noksan ve boş, zararlı işler öylesine çok ki. Küt diye günahın olduğu kefe ağır basıyor.

Dünyada emsalinden bahsedilemeyen bir kayıp içerisinde adamcağız…

Hesaba, teraziye, mizana göre kaybettiği ortada. Fakat içinde bir ümit;

Dünyadayken Allah'ı hep çok affedici bilmiş. Öyle inanmış. Çok günah işlemiş ama arada bir de tövbe etmiş.

Meleklere hitap iniyor;

"Atın bunu Cehenneme."

Emir büyük yerden… Büyüklerin en büyüğünden, Allah'tan… İtiraz mı olunur? Melekler tutup götürüyorlar cehennemin kükreyen alevlerine doğru.

Fakat adamda hâlâ sönmeyen bir umut var. Bu sönmeyen umut Cehennem alevlerinden daha parlak…

Giderken iki de bir dönüp arkasına bakıyor.

Rabb'im buyuruyor;

"Sorun bakalım niçin ikide bir dönüp dönüp bakıyor?"

Soruyor bu emir üzerine Cehenneme götürmekle görevli melekler.

"Niye dönüp dönüp geri bakıyorsun?"

Kul, buruk ama sözleri içten, gönülden… Samimi.

"Ben" diyor "Günahkârım... Sevabımın az olduğu, günahımın çok olduğu hesapta net bir şekilde ortaya çıktı ama ben, dünyadayken Rabb'imi hep gafururrahim bilirdim. Çok affedici olarak tanırdım. Bütün günahlarımı affedeceğini sanırdım. "Ben kulumun sanısıyım" buyurduğu için öyle sanırdım. Şimdi hâlâ beni affedeceğini ümit ediyorum. Onun için cehenneme giderken bile dönüp dönüp bakıyor, affından ümidimi kesmiyorum. Affını bekliyorum" der.

Allah bu. Vaadinden döner mi?

"Madem kulum beni bütün günahlarını affedecek biliyor, öyle sanıyordu. Bu kulumu cezalandırmak, cehenneme atmak benim şanıma yakışmaz. Bu kulum cenneti hak etmiştir."

Namazlarımda Allah'ımın benim bütün günahlarımı affedeceğini sanıyor, öyle inanıyorum. Namazda da huşuyu tam yakalayabilmişsem, bu sanım daha güçleniyor.

Allah'ım, biz aciz kullarını da, dönüp dönüp affını bekleyen kullun gibi affet. Sen affı seversin. Sen her bakımdan yücelerin yücesisin.

ONUN VERMESİ KADAR VERMEMESİ DE GÜZELDİR

İstemek başlı başına ibadettir.

Rabb'iniz; "Bana dua edin, size icabet edeyim(duanızı kabul edeyim)" buyurdu.

İsteyeceğim. Her güzelliği özellikle farz namazlarından sonra O'ndan isteyeceğim. Şahsım için olduğu kadar toplum için, insanlık için de isteyeceğim. Hiçbir günahım ümitsizliğe sevk etmeyecek. Ondan asla ümit kesmeyeceğim.

Benim görevim istemek, hayırlısını istemek. Vermediği zaman O'na kırılmayacak, elimi katından indirmeyeceğim. Çünkü Onun vermesi kadar vermemesi de güzeldir. Ondan gelen her şey güzeldir.

İstememek, büyüklük taslamaktır. Bunu bildiğim için isteyeceğim.

Kibrimi kırmak için isteyeceğim.

Her güçlüğe kafa tutmak, her zorluğu yenmek için isteyeceğim.

Dualarımın kabulü için, yarınlarımın güzelliği için isteyeceğim.

İsterken bütün inanan kardeşlerim adına da talepte bulunacağım. Bencilliği yere serip üzerinden geçmek, hasedimi öldürüp derinlere gömmek için isteyeceğim.

Cennetin çok geniş olduğunu, ne kadar çok insan girerse

girsin, bizlere de yer bulunabilecek kadar geniş olduğunu bildiğim için isteyeceğim.

Allah'ım, sen bana hep senden istemeyi nasip et ama asla başa kakanlardan istetme. Âmin.

***

Bizi doğru yola ilet Allah'ım. Bizim doğru bildiğimiz yola değil, senin doğru bildiğin yola. Zira aklımızın önümüze diktiği put, yanlışımızı doğru görmemize neden olabilir.

Bizi hem doğru yola ilet, hem de aklımıza ve kalbimize bu yolun dosdoğru olduğuna inandır.

Her şeyi aklımızla çözmemize imkân yok. Çocukluğumda olduğu gibi buna yeltenmiyorum. Çünkü ne o zaman işin içinden çıkabilmiştim ne de şimdi çıkabilirim. Bildiğim bir şey var; sen varsın, birsin. Benzerin ve eşin ortağın yok. Senin her şeye gücün yeter.

Bu mükemmel dini şöyle bir düşünüyorum da, aklım duruyor;

Sırf Esma-ül Hüsna bile, senin varlığının, İslam'ın son din ve bu isimleri bize açıklayarak yolumuzu açan, ufkumuzu genişleten Resulünün son peygamber olduğunun delilidir.

Güzel isimlerin belki doksan dokuzdan daha fazla ya da daha az ama Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerde bildirilen isimlerin bile, Yaratıcının, tek ilahın, bir Allah'ın özellikleriyle örtüşüyor. İnsan, sadece bu isimleri inceleyerek bile İslam'ın hak din olduğunu anlayabilir ve senin huzurunda secdeye varabilir Rabb'im.

"Güneş sonsuzda ayet, yıldızlar fezaya süs.
Bunca varı yaratan noksansız Yüce KUDDÜS"

Güneşi boşlukta döndürüp, sıcaklığı ve ışığıyla insanların emrine amade kılan, yıldızlarla semamızı süsleyen Rabb'im; sen gerçekten noksanlardan münezzehsin ve sen KUDDÜS'sün.

"Eksik kalır Rabb'imi anlatan her tür kelâm,
Mutluluk O'na koşmak, çünkü O'dur ES-SELAM"

Yazarlığımın ve hitabımın iflas ettiği an, seni anlatmaya çalıştığım anlardır Allah'ım. Nasıl bugüne kadar bu yolda yazılan her kitap noksan kalmışsa, benim anlattıklarım da noksanların noksanı kalacaktır.

Zaten seni tamamen anlatabilmek gibi bir işe soyunmak akıllı adam işi olmaz. Sonsuzluğun içinde zerre kadar bir mesafe katetmeyi büyüklerin büyüğü bir başarı sayar ve bununla avunuruz ancak. Acizliğimizi bilir, senin yüceliğine sığınırız. Mutluluğun sana koşmaktan, sana sığınmaktan geçtiğini, "Kalplerin yalnız ve ancak seni anmakla huzur bulduğuna" inanarak, selameti, sevgiyi, aşkı ve huzuru "Selam" sıfatında buluruz.

Fatiha'yı okurken aklımdan, Fatiha'nın meali geçip dururken, bir yandan da namazın huşusu ve namazı rızası için kıldığımız yüce Allah'ın sıfatları akıp durur.

GÖZLERİN AFERİN DEDİĞİ GÜN

Nihayet akşam namazının ilk zammı suresini okuma zamanı gelir.

Küçükken, daha televizyon ilçemize girmeden, babamın radyoda dinlediği dinî programlarda, davudi bir sesin mealini okuduğu sureyi okurum;

"Ey huzura eren nefis! Razı olan ve razı olunan olarak (yaptığın işlerle Allah'ı memnun etmiş ve aldığın nimetlerle Allah tarafından memnun edilmiş olarak) Rabb'ine dön. (İyi) Kullarım arasına gir! Cennetime gir" (Fecr–27,30)

Namaz; nefisleri huzura götüren ibadetlerin, ruh ve beden terbiyesinin başı ama ne zaman başı?

Namazı, en önemli iş olarak gördüğünde,

"Hemen bitirip de zevkime sefama yalanıma, dolanıma, hırsızlığıma, kibrime, kalp kırmaya döneyim" demediğinde,

Kimin huzurunda ve niçin bulunduğun gerçeğini kaybetmediğinde,

Ayet ve duayı, kelimeleri ezip büzmeden, acele etmeden ve dudaktan kalbe indirerek okuduğunda,

Rükûda ve secdede eğilir eğilmez kalkma gayreti içinde olmadığında,

Rükunların tam hakkını verdiğinde…

İşte bu ayetin hem mealini hem aslını okurken dinlenirim. Gerçekten huzura erdiğimi hissederim.

Razı olan ve razı olunan olarak ifadesi üzerinde beynim zonklarcasına düşünürüm.

Cennete girmenin reçetesi veriliyor adeta;

Allah'ı razı edeceğiz.

Allah'tan razı olacağız.

Yine namazda, bu ayeti okurken, şimşek hızıyla geçiyor düşünceler aklımdan; Allah'ı nasıl razı edeceğiz?

Senelerce önce yazdığım bir nükte geliyor aklıma;

"Kılıyorum diyorsan, günde beş vakit namaz,
Komşun aç iken sen tok, yatamazsın yatamaz."

Komşudan, hısımdan akrabadan başlayarak Allah'ın kullarının ihtiyaçlarını gidermeye çalışacağız.

Allah'ı razı etmiş olmak için, öncelik ve özellikle, O'nun kulunu razı etmek gerekir. Halkın kalbini kırarak, kamunun hakkını bilerek ve isteyerek, pişmanlık duymadan yiyerek Hakka varmanın imkânı yoktur.

İbadetlerimizi gücümüzün yettiği kadar yapacak ve ona ortak koşmayacağız.

Sırf ibadetlerimizin sırtına binerek cennete gidemeyeceğimizi iyi bilecek, toplum içinde faydalı kul olmaya çalışacağız.

Geçenlerde tüylerimi diken diken eden, günlerce etkisinden kurtulamadığım bir hadis-i şerif duydum;

"Bir beldede bir fakir aç sabahlıyorsa, yokluktan inim inim inliyorsa ve o fakirin hâli bilindiği hâlde yardımına koşulmuyorsa, Cenab-ı Allah, yardım etme gücüne sahip olup da yardımdan kaçınanların ibadetine dönüp bakmaz."

Aman Allah'ım! Bu ne güzel din! Bu ne merhamet? Benim dinim böyle olmalı. Böyle bir dinin mensubu olmakla iftihar ediyorum.

Bu "Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir" hadis-i şerifinin versiyonu.

Bu iki hadiste de gözlerimi yaşartan bir incelik var. Bu inceliği bu güzel sözleri duyduktan çok sonraları düşünebilmiş olmam da tabii ki benim eksiğim;

Belde belde böyle bir merhamet sisteminin uygulandığını düşünürsek, Müslümanların bulunduğu hiçbir kara parçasında aç uyuyan kalmaz.

Hayatımızı razı etmek üzerine kuracağız. Bizden beklenen biraz fedakarlık.

Sabahtan uyandığımız andan, akşam yattığımız ve kendi içimizde gününü hesabını yaptığımız ana kadar geçen süre içinde her hareketimizi "Razı etme" felsefesi üzerine kuracağız.

Sabah komşumla karşılaştığımda ona güler yüzlü davrandım, selam verdim, selam aldım mı?

Yolda yürürken gördüğüm ve bir başka kardeşimin ayağına takılma ihtimali olan bir taşı, dikeni kenara attım mı?

Çevre temizliği için, gereken dikkati gösterdim mi?

İşimi iyi yaptım mı?

Bir âmâyı karşıya geçirdim mi?

Bir hastayı sordum mu?

Küsülü olduğum bir kardeşimle barışmak için ilk adımı attım mı?

Yaşlı dul, Hayriye Anne'nin, Pazar çantasını evine çıkardım mı?

Bir aç bulup karnını doyurdum mu? Doyuracak param yoksa bir başkasına bu zevki tatması için, yoksulun aç durumda olduğunu söyledim mi?

Bir kardeşime kendisini sevdiğimi hâl, hareket veya sözümle belli ettim mi?

Üstüne taş yuvarlanmış bir dalı kurtardım mı?

Sırt üstü düşüp, saatlerdir dönmek için çabalayan bir böceği geri çevirdim mi?

Velhasıl-ı kelam, bir iyiliği ya bizzat yapıp, ya da yapılmasına vesile oldum mu?

Peygamber Efendimiz bir gün aceleyle evden çıkıyor ve komşu evlerinden birine giriyor.

Sebebi bazıları için çok sıradan olabilir.

Komşu çocuğun kuşu ölmüş. Peygamber Efendimiz'in ziyaret sebebi çocuğun acısını paylaşmak, baş sağlığı dilemek.

Gel öylesi bir Peygamberin ümmeti olduğun için sevinme. Gel onu, huşuyla, saygıyla ve müthiş bir sevgiyle anma.

O çocuk nasıl sevinmiştir. Nasıl razı olmuştur Peygamberimizden.

En ufak bir fırsatı kaçırmadan, elimizin erdiği, gücümüzün yettiği kadarıyla razı etmeye çaba sarfetmek esas olan.

Bu çabayı karşımızdakiler de sarfedince toplum, mutluluk toplumu hâline gelir.

Mehmet Bey, benim yolumun üstündeki dikeni kaldırır.

Gurbetteysem, yaşlı annemin pazar çantasını Veysel kardeşim eve bırakır.

Hastaysam, dostlarım şifa dilemek için ziyaretime gelir.

Elim kolum doluyken, birisi ışığımı yakıverir. Veya bir başkası açık unutulan bir ışığı kapatıverir.

Bir resmi dairede işim olursa, bu işle görevli kardeşim bu işi en seri ve en güzel bir biçimde yapar.

Dünya hâli, bir gün açlığa mahkûm olursam, zengin kardeşlerim beni hiç rencide etmeden maddi yardımlarını yağdırıverir.

Biri çıkar önüme, beni sevdiğini hâliyle, hareketiyle veya bizzat sözüyle belirtir.

Gönlünde saraylar kurulur. Hem öyle bir saraydır ki bu; hiçbir maddi güç tek taşını satın alamaz.

Allah'tan razı olacağız.

Verdiği payı asla ve asla küçümsemeyeceğiz. Daha iyisine ulaşmak için çalışacağız ancak, isyana yüz vermeyeceğiz.

Küçüğüm. Bayramlarda alınan hediyelerle beraber yatacak kadar küçük.

Bir komşumuz var. Komşumuzun da ben yaşlarda bir çocuğu var. Yetim. Babası bir kalp krizi sonucu ayrılmış dünyadan.

Çocuğun ailesinin hiçbir maddi geliri yok. Fakat zengin hısmı akrabası, komşusu maddi desteği yardımı akıtıyor bu eve. Babasızlığın yaşandığı evde hiç değilse yoksulluk yaşanmıyor.

İstanbul'daki varlıklı hemşehrilerim açmış yardım musluklarını. Mutlu olmanın en kestirme yolunun mutlu etmek olduğunu bilen, Allah'a yakın olmanın formülünü bulan zenginler, yiyecek, içecek, giyecek, para gönderiyor.

Çocuk, ütülü pantolon, beyaz kolalı gömlek, üstünde kendi resmimizi görecek kadar parlak iskarpinler giyiyor.

Babama diyorum ki "Ben de isterim. Memed'in giysilerinden."

"Olmaz" diyor babam. "Arkadaşınla yarış etmen uygun değil. O da bu bayram senin sahip olduğunu isterse ne yapar annesi"

"O'nun her şeyi var. Ne isteyebilir ki?"

Babamın cevabı çok ilginç;

"Baba ister. Hem biliyor musun, sen onun sahip olduklarına ileriki bayramlarda sahip olabilirsin ama o bir babaya ömrünün hiçbir bayramında sahip olamayacak artık."

Verilene razı olmayı o zaman öğrendim.

Babam haklıydı. Hem de bence çok haklıydı.

Zaten zaman onun haklılığını ispat etti.

Sonraki bayramlarda ütülü takım elbiselerim, kol saatlerim, üstünde aksimi görebilecek kadar parlak iskarpinlerim oldu.

Babam elimden tuttu ve bayram ziyaretlerine gittik ama sevgili arkadaşım Mehmet'in eli hiçbir zaman bir baba elini tutamadı, hiçbir bayram namazından beraber çıkamadı.

Soğuk bir kış günü babamın elini tutmuştum. Çok sıcaktı. Etrafın takır takır buzlu olduğu o gün babamın elinin nasıl öyle sıcak olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim.

Karşıdan ama epeyi uzaktan Mehmet geliyor.

Bırakmayı hiç düşünmediğim babamın elini hemen bırakıyorum. Babam da hayret ediyor. Bir bana bakıyor, bir de uzaktan gelen Mehmet'e.

Gözlerin "aferin" dediğini o gün duydum. Babamın gözleri konuşmuştu.

Tutmaya bir baba eli bulamayacak Mehmet'in yanından, ona babasızlığını hatırlatacak bir pozla geçemezdim.

Hayatta yaptığım güzel işlerden biriydi.

Şimdi ben de babasızım Mehmet ama şükürler olsun ki, senin de, benim de, baba eli tutturmak zevkine erdiğimiz çocuklarımız var.

Bu küçük ama oldukça manidar hatıra bana hep, hiç kimsenin her şeyi tam değil. Herkesin yarım yanları ve yönleri var.

Ali'nin boyu uzun, Ahmet'in babası zengin…

Sezgin daha zeki, Ümit çok yakışıklı…

Naci iyi türkü söyler, Zehra daha yumuşak başlı…

Babamın aferin diye gözleri yok artık. Mehmet çok uzak bir şehirde… Yıllardır görüşmedik. Hayatta yaptığım güzel işlerden birini hep hatırlarım. Her gün bir güzel iş yapmak isterim. Binlerce günahımı örtmesi ümit ve dileğiyle…

"ŞÜPHESİZ ALLAH İNSANLARA ŞEFKATLİ, MERHAMETLİDİR"

Dizinde yaman mı yaman bir yara çıkan mübarek zatın şükrettiğini gören bir dostu sormuş;

"Ne şükrediyorsun hâlâ. Dizindeki yara oldukça kötü."

Zatın cevabı enteresan;

"Ben o yaranın gözümde değil de dizimde çıkmasına şükrediyorum."

Her şeyin bir güzel, Her beterin daha beteri var.

Razı olmak; pay edenin payına razı olmak…

Buradaki ince nokta; razı olmak asla daha fazlasını istememek, daha fazlası için çalışmamak demek değildir.

Razı olmak; isyan etmemektir.

Az vereni -hâşâ- suçlamamaktır.

Razı olduğun sürece bir şeylerin artacaktır. Her şeyin iyiye gittiğini hayretle ve şükürle göreceğin günler gelecektir. Hiç kuşkum yok.

Yazıya başlık olarak koyduğumuz âyette, Rabb'imin muradının kulunun cennete girmesi olduğu açıkça belli oluyor. Bunun yolunun da nefsini mutmain edecek, huzura erdirecek kulluk olduğunu belirtiyor.

Zaten biz biliyoruz Allah'ın bizi çok sevdiğini, kullarına merhametli olduğunu;

Biz Kur'an-ı Kerim'den öğreniyoruz; "O, müminlerin velisidir."

Yine bizzat Yaratıcının ifadesi vardır; "Allah kullarına zulmedici değildir."

Yine O'nun hitabıdır; "Şu kesin ki: Allah Kendisine şirk koşulmasını affetmez, ama dilediği kimse hakkında bunun altındaki diğer günahları affeder. Her kim Allah'a şirk koşarsa, haktan çok uzağa sapmış olur."(Nisa–116) En önemlisi Zümer suresindeki müjdedir; "Allah bütün günahları bağışlar." "Allah zerre kadar zulmetmez. Eğer zerre miktarı bir iyilik olursa onun sevabını kat kat artırır."

Bütün bu müjdelerden sonra Rabb'imiz Hicr suresi 56. ayette affının genişliğini ilan ediyor; "Sapkınlardan başka kim Rabb'inin rahmetinden ümit keser?"

Tabii, iyiler için müjdeler silsilesi Kur'an-ı Kerim'in başından sonuna devam eder.

"Şüphesiz Allah insanlara şefkatli, merhametlidir."

Bu merhametinden dolayıdır ki, bize merhametlilerin merhametlisi bir peygambere ümmet olma nimeti sunmuş.

Tevbe suresi 128. ayet ümitvar olmamız için kocaman bir kapı aralıyor;

"Andolsun, size öyle bir peygamber geldi ki sıkıntıya uğramanız ona ağır gelir; size düşkün, müminlere şefkatli, merhametlidir."

Bizde yanlış bir inanış vardır; Hâşâ hâşâ, sanki Peygamberimiz, Allah'tan daha merhametlidir.

Hatta bir adım daha ileri giderek bu yanlış inanış bizi, Allah'ın bizi cehenneme atmayı istemesine rağmen, Allah Resulünün engel olacağı fikrine kadar götürmektedir.

Böyle inanıp, çocuklarımıza da böyle inandırdığımız için çok garip hadiselerle karşılaşıyoruz;

Bir kız çocuğuna soruyorlar;

"Kimi seviyorsun; Anneni mi babanı mı?"

Çocuk cevap veriyor;

"İkisini de."

"Ahmet Ağabey'ini mi seviyorsun, Fatma Ablanı mı?"

"Fatma Ablamı"

Çünkü ağabeyi çikolatasını paylaşmamıştır.

Belki de sorulmaması gereken asıl önemli soru geliyor;

"Allah'ı mı çok seviyorsun Peygamberimizi mi?"

Kız çocuğu tereddütsüz cevaplıyor;

"Peygamberimizi"

Soran pişman ama ok yaydan çıkmış. Soru soruyu doğuruyor;

"Niçin Peygamberi çok seviyorsun?"

"Çünkü Allah'ın cehennemi var. Onun Resulü bizi oraya sokmamak için çalışacak"

Görebiliyor muyuz vahameti? Yanlış inancı.

Peygamberimizin kalbine merhamet duygusunu koyan, ona şefaat hakkı veren Rabb'im değil mi? Böyle düşünmenin bize yükleyeceği günah kaç yıllık ibadetimizi siler bilmem ama bizi perişan edeceği muhakkak;

Biz Allah'ı, yine O'nun bildirmesiyle öğreneceğiz;

"Şüphesiz Allah insanlara şefkatli, merhametlidir."

SONUNDA SONSUZLUK VAR KISACIK YOLUMUZUN

Namazda zorluk yok; “size kolay geleni okuyun” emri var. Herkes bildiği kadarını okur. Namazın içinde bu sık sık gelir aklıma. Anlamını daha iyi bildiğim, beni ona daha çok yaklaştıracak ve kolayca okuyabileceğim ayetleri seçerim. Bu bazen uzun bir ayet olur, bazen kısa bir ayet.

Ruh hâlim çok değişiklik gösterir. Bazen işimin, evimin, çocuklarımın problemini taşırım namaza. Ne kadar düşünmemeye gayret etsem de, gafletimin en ufak deliklerinde giriverirler zihnime. Bir bakarım ki, almış başını gitmiş huşu. Darılmış bana. Hemen kendimi toplamaya çalışıyorum böyle olunca. Bu güzel ana, dünyayı bulaştırmak istemiyorum. Öte âlem için, orada benim ellerimden tutacak, bütün günahlarıma karşılık Rabb’imin huzurunda yüzümü biraz ağartacak bir şeyler götürmem gerektiğini düşünüyorum.

Gençken kaleme aldığım bir nükte geçiyor süratle hafızamdan;

“Yarına sağ çıkmaktan nasıl olurum emin,
Genç bir delikanlının tabutu geçti demin”

Her namaz son namaz olabilir. Her an da son an. Ne gençlik, ne sağlık, ne para, ne pul, ne mevkii, ne yarım kalan işler, ne uzak yarınlara ait büyük projeler gitmeni bir saniye geciktirebilir.

"Bitecek bir gün ömür, olsa da bin yıl uzun,
Sonunda sonsuzluk var kısacık yolumuzun."

Beytindeki gerçek geliyor aklıma. Yeniden namazın ulvi atmosferine dönüyorum.

Belki birkaç sefer bu ulvi atmosferden çıkıp geri döndüğüm oluyor. Şeytanın kıs kıs güldüğünü, sevindiğini, aklımı alıp namazdan ötelere taşıdığı için kendiyle övündüğünü düşünüyorum.

Diyorum ki; olur. İnsanlık hâlidir. Zaman zaman gaflet içinde bulunabilirim. Bin kere gaflete dalsam da uyandığımda, ayıldığımda yöneleceğim makam Cenab-ı Allah'ın yüceler yücesi makamıdır.

Her yönüyle her hareketiyle bize güzellerin güzeli bir örnek olan Yüce Resul de zaman zaman bu namazın atmosferini ulviliğini zedeleyecek durumlardan üzüntü duymuş.

Sahih-i Buhari'de, Enes (b. Malik)'den rivayetle şöyle buyuruluyor;

"Aişe'nin bir kıramı (al perdesi) vardı ki onunla odasının bir tarafını örtmüştü. Allah'ın Resulü 'Şu örtüyü karşımdan al. Üzerindeki tasvirler namazda iken hep bana görünüp duruyor.'"

Namazda bu hadis-i şerif her gaflet anından sonra aklıma gelir Sevgili Peygamberimi anarım.

Bu hadis-i şerifin farklı rivayetleri de var. Onlar da geçer aklımdan bazen. Bazı hadislerde bu örtünün üzerinde kuş, kanatlı at tasvirlerinin olduğu belirtiliyor. Peygamber Efendimiz hitap ediyor sevgili zevcesine; "Aişe, şunu çıkar. Çünkü ben onu gördüğümde dünyayı hatırlıyorum."

BÖCEKLER GÖRÜR DE

Allahuekber;

Rükûdayım artık.

“Sübhâne Rabbiyelazîm”

Rükû secde yarısı gibi geliyor bana. O’nun huzurunda iki büklüm…

“Çok büyük olan Rabb’im her türlü noksanlıktan beridir.” Anlamında bir tesbih...

Sadece iki rekât namaz bile bütün imanı tazeler nitelikte, özelliktedir. Allahuekber diyerek yüceliğinden sınırı kaldırdığımız, ondan daha yücesinin olamayacağını tasdik ettiğimiz Rabb’imizin sıfatına; yenisini ekliyoruz; noksanlıklardan uzak. Noksanlıklardan beri. Noksanlıklardan münezzeh. Bir olmanın gereği, noksanlıklardan münezzeh olmak…

Zaten gözümüzü sonsuzluğa çevirdiğimizde, yaratıcının gücünde sınır olmadığını görüyoruz.

Gündüz, ötelerinde hiçbir şey yokmuş gibi üstümüze örtülen sonsuz mavilik, gecenin karanlığında nasıl da milyarlarca yıldızın göz kırpışıyla doluyor.

Önümüzden her saniyede bir yıldız geçse, yetmiş yıllık, yüz yıllık bir ömrü bunları saymaya adasak, başa çıkamayız. Geride on değil, bin ömre dahi sığmayacak yıldız kalır. Buyurun tahayyül edin büyüklüğü.

Yıldızları geçelim. Vücudumuzdaki hücreler şöyle bir mil-

yon ya da bir milyar kat büyüyüp gözümüzün görebileceği hâle gelse ve yüz yıllık bir ömür süresince gözümüzün önünden resmigeçit yapsa atomların sonu gelmez.

Bunlar geçiyor rükûda gözlerimin önünden Rabb'imin "Azim" sıfatı ile birlikte.

"Her namaz, her secdede O'na ederiz ta'zim,
Akıl, büyüklüğünü kavrayamaz, EL-AZİM."

Gözümüzü uzayın derinliklerine çevirdiğimizde kim bilir bütün bir kâinatın kaçta kaçını görebiliriz.

Aslında dünyanın yüz, bin, belki milyon katı olan yıldızlar gözümüzde küçülür. Ya onların arkasındakiler… Hiç görünmez.

Rükû, Azim sıfatını düşünerek secdeye varma hazırlığıdır. Bu yüce kudretin, Yaratıcının, Allah'ın huzurunda secdeye varmak aklın yapacağı en akıllı iştir. Mümkün olsa sırf secdeye varmakla kalınmaz, baş, yerin merkezine kadar gömülür ama Rabb'imizin yaratışı ve emri ile ancak secde yapmak adına alnımızı buluşturuyoruz yerle.

Rükûda bu sonsuz güce, noksanlardan münezzeh olan Allah'a sığınmanın hazzını tadarım zaman zaman. O ne taddır. O ne güzelliktir.

"Semi Allah'u limen hamideh"

Rabb'im hamdımı, tesbihimi, dilimden çıkanı ve gönlümden, aklımdan geçeni bilendir.

Hamd ancak onadır.
"Rabbena lekel hamd"
Tekrar Allahuekber
Secde; mukaddes durak…

Gururu, kibri iziyle beraber silerek Yaratıcının huzurunda secdeye varmak.

Kul dünyada her an Rabb'iyle yüz yüzedir. O bize şah damarımızdan daha yakındır ve zihnimizden geçenleri, duygularımızı da bizden daha iyi bilir. İnsan –olmaz ama bir an olur kabul edelim- kendinden sırrını saklayabilir ama O'ndan asla.

"Aysız bir gecede, kapkaranlık bir zeminde, kapkara karıncayı gören, ayak sesini duyan" diye tarif ederdi babam.

Belki biliyor, belki bilmiyordu babam karıncadan daha küçük varlıkları; amipi, terliksi hayvanı, bakteriyi, hücreyi. Belki biliyordu da bana en iyi şekilde karınca ile anlatacağını sandığı için öyle anlatıyordu.

İyi ki anlatmış ve imanın sağlam temellerini, dimağımın en temiz köşelerine atmış.

Rabb'imizin her şeyi görüyor ve biliyor olması ürpertiyor insanı. Bir an normal hareketleri bile yapasınız gelmiyor içinizden.

Mesela; ihtiyaç giderirkenki hâlinizden haya ediyorsunuz.

Hatta yalnız başına sere serpe yatmaktan.

Sonra, yine O'nun insanı bu şekilde yarattığını, yapmak zorunda olduğunuz işlerden dolayı çekinmenize gerek olmadığını kavrıyorsunuz.

O'nun sizi elbisesiz de gördüğünü, kanınızdaki zerreden, zihninizdeki bir anlık düşünceye kadar her şeyi bildiğini hatırlıyorsunuz.

"Semi Allahü limen hamideh"

Namazda hamdımı kabul ettiğini hissediyorum.

"Semi" Allah. Her şeyi duyan Allah.

Yine bir beyit geçiyor zihnimden;

"Ey kalbim, niyetini bilmiyor sanma, e mi,

O'nun için gizli yok, sır yok, çünkü O, Semi"

O'nun güzel isimlerinden biri; Semi.

Şükrediyorum Allah'a güzel isimleri için. Düşünüyorum bir an dinimizi anlatamamış olmanın garipliğini.

Sadece ve sadece "Esma-ül Hüsna" yani Allah'ın güzel isimlerini biraz anlatabilsek fevç fevç İslam'a akın eder insanlık.

Mesela, klasik dinî kitaplarda Esma-ül Hüsna'da zikredilmeyen "Ya Müstean" ismi vardır ki, insanın gönlüne ferahlık verir. Yıllardır en sıkıntılı anlarımda bu güzel ismi zikreder ferahlarım.

Ya müstean; kendisinden yardım dilenen, yardım istenen. En sıkıntılı, en muhtaç, en aciz durumlarda bu sıfatıyla yalvarırım Allah'a. Bu güzel isim de Kur'an-ı Kerim'de zikredilmektedir.

Bu dinin bizzat Hak dini olduğu, Kur'an-ı Kerim'in ilahi vahiy olduğu sadece ve sadece esma-ül hüsna'dan anlaşılabilmektedir. Yeter ki, akıl ve mantık çerçevesinde, gönül ve his desteğiyle ama kesinlikle aksine bir şartlanma olmadan düşünülsün.

Semi sıfatından bahsetmişken ve rükûyu tamamlamışken aklımdan diğer güzel isimler de geçer;

"Sanma ki; O'na meçhul, davranışım ve hâlim,
O'ndan bir şey gizlenmez, O'dur gerçek tek Alîm"

Her şeyi bilmek; âlim olmak... Âlim sıfatı üzerine bile teferruatlı düşünmek akıl sınırlarımızı zorlar, daha ileri gidersek çatlatır sınırları. Bunun için ibadet sayılan tefekkürde bile ölçüyü kaçırmıyorum. Sadece kendi acizliğimi ve O'nun yüceliğini düşünüp, secdeye, hakkıyla varma planları yapıyorum.

Çünkü secde kulun Allah'ına en yakın olduğu an. En yakın olduğu zemin ve zamanın adı.

Bir an bu çağda yaşamanın, bu ilim ve tekniği izlemenin, gözlemenin bir şans olduğunu düşünüyorum. Rabb'imizin bir lütfu bu; kendisini ve Kur'an-ı Kerim'i daha iyi anlayabilmemiz için bize ilhamlar var.

Alîm sıfatını tefekkür ederken bilgisayar dediğimiz harikulade icat geliyor aklıma.

Bir kelime yazıyorsunuz arama motoruna, mesela Kur'an diyorsunuz. Dünyada bilmem ne kadar sitede Kur'an'la ilgili ne kadar bilgi varsa, Kur'an ismi geçmişse birkaç saniyede döküyor ekrana.

İnsanoğlu iftihar ediyor; "amma bulduk be!"

Bu büyük başarı bazı beyinlere fazla geliyor ve insanı lüzumundan fazla büyütüp putlaştırıyor. Bu düşünce türünün çok yaygın olmadığı, yüzde birlerle bile ifade edilemeyeceği gerçeğiyle seviniyoruz.

Büyük çoğunluk; "İnsan bunu yaparsa Yaratan neler yapmaz ki?" düşüncesine yönelir ve Yaratan'ın gücünün yetmeyeceği hiçbir şeyin olmadığı gerçeğine kavuşur.

Çocukluk düşünceleri saftır. Allah'ın, her insanın günahını hangi deftere nasıl yazacağını, dünyada milyarlarca evin hepsinin içini nasıl gözetleyip, nasıl kaydedeceğini düşünmüşümdür.

Bu düşünceler ilkokul çağına ayak basmaya hazırlandığım döneme aittir. Kâinatın büyüklüğünü bizim ilçenin beş on katı kadar sanıp, babamdan daha güçlü kimsenin olmadığını kabul ettiğim zamanlardı. Rabb'im düşünen çocukları cezalandırmaz.

İnanıyordum elbette ama nasıl yapabildiği, bu işin formülünün ne olduğunu anlamaktan acizdim tabii.

O gün bana, bilgisayarı söyleselerdi ve birkaç saniyede milyonlarca sonuca ulaşabilecek okul çantası büyüklüğünde bir aletten bahsetselerdi ve bunun insan tarafından yapılacağını söyleselerdi güler geçerdim. Aklım kabul etmezdi böyle saçma bir iddiayı ama bugün gülmüyor ve bu güzel nimetten istifade ederek internetten konuyla ilgili bilgiler topluyor ve kitaplar yazmaya çalışıyorum. Hatta bu kitapları kâğıda ve kaleme el sürmeksizin, binlerce kilometre ötelerdeki yayınevlerine gönderiyor,

incelenmelerini sağlıyorum. Yazdığım makaleler dünyanın öbür köşesindeki adamlar tarafından anında okunabiliyor.

Bunu yapan insan ve insanı yaratan Allah... İnsanın her yeni buluşundan sonra Yaratanını hatırlaması, kendisini bu buluşlara imza atacak kadar mükemmel yaratan Allah'a şükretmesi gerekir.

"Allah'ım! Sana şükürler olsun. Vermiş olduğun araştırma gücüyle bir buluşa daha imza attım. İnsanlığın yararına daha güzel buluşlara imza atmamı da nasip et. Şüphesiz beni yaratan ve bana bu başarıları nasip eden sensin."

Kur'an-ı Kerim'de Allah'ın, peygamberlerin sevdiği özelliklerini açıkladığı sureler vardır. Satır aralarında yarı gizlidir bu özellikler.

Mesela "Nuh, ziyadesiyle şükreden bir kuldur." Şükrün peygamber özelliği olduğunu ve bizim de şükretmemiz gerektiğini anlarız.

Başarıların altına imza atarken Rabb'imizi şükürle, hamdla yadederiz.

Çünkü kul, derdini onunla paylaştığı gibi mutluluğunu da paylaşır. Her zaman, her yerde, kalabalıkta ya da yalnızken sıkıntıyla boğuşur neşeyle havalara uçarken de Rabb'iyle beraber olur insan.

Hemen bir hadis-i şerif geçer aklımdan;

"Aziz ve Celil olan Allah buyurdu ki; 'Ben kulumun zannı gibiyim. Kulum beni andığı zaman muhakkak onunla beraber olurum. O beni gönlünde gizlice zikrederse ben de onu böyle anarım. Eğer o beni bir topluluk içinde anarsa ben de onu o toplumdan daha hayırlı bir toplumda anarım. O kulum bana bir karış yaklaşırsa, ben ona bir arşın yaklaşırım. Kulum bana bir arşın yaklaşırsa ben ona bir kulaç yaklaşırım. O bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak varırım.'"

Biz ona koşarak gidersek Rabb'im bize nasıl gelir bilir misiniz?

Ne duruyorum öyleyse. Rabb'ime koşarak gitmenin bir başka adıdır namaz ve bir başka adıdır secde.

Allahuekber!

"Semi Allahü limen hamideh".

İnsanların eriştiği dinleme ve gözetleme gücü geliyor aklıma. Yabancı devletlerin gizli örgütlerinin istedikleri kişileri dinleyebildikleri, telefon görüşmelerini kaydedebildiklerini düşünüyorum. Büyük güçler, dünyadaki her fısıltıyı dinleyebilecek güce ulaşmaya doğru koşuyor.

"İstanbul sokakları 3500 kamera ile izleniyor." Bu rakam Avrupa'nın diğer şehirlerinde yüz binlerle ifade ediliyor.

İnsanlar gözetleniyor, insanlar dinleniyor. Suç işlenen mahaller, suç işleyen şahıslar cam gözlü kameralara yakalanıp, hassas mikrofonların tanıklığında cüppeli hâkimlerin huzuruna çıkarılıyor.

Burada hemen düşünürüm; cam gözlü kameralar bir şehri görür de Allah kâinatı görmez mi?

İnsanların kaydettiği mesafenin yüz sene sonra, bin sene sonra hangi aşamalara ulaşacağını kestirmek mümkün değil.

İnsanlar merak içinde. Birileri tarafından kurulan gizli örgütler evlerimizin içini dinliyor. "Böcek" adı verilen alıcıların nerelere ne zaman yerleştirildiğini tespit etmek oldukça zor. Artık ebatları öylesine küçüldü ki.

İnsanlar duvarların arkasını dinliyor. İnsanlar, insanların fısıltılarını duyuyor artık.

"Semi Allahü limen hamideh".

Allahuekber.

İlk durak secde…

Eller, alın ve burun yerle buluşur. Ruh yücelerin yücesinde…

Dünya Müslümanları arasında namaz kılmanın şekil yönünden birbirinden ayrıldığı noktalar vardır. Kıyamda, bazı ülkelerde sağ el sol eli bileklerin hemen üstünde kavrarken bazıları ta dirseklere kadar götürebilir. Yine bazılarının ayakları arasındaki mesafe dört parmakken, bazıları bir karışı geçebilir. Şekildeki nüanslar namazın ruhunu bozmaz.

Secdeye vardığında, hem hurafeden uzak bir din bilgisine, hem de merhametli bir yüreğe sahip olduğuna inandığım babamın secdede ellerimi nasıl koymam gerektiği hususunda yaptığı tarif gelir aklıma.

Ellerini öyle koy ki; kulak memelerinden su damlasa ellerinin üstüne düşsün. Babamın sözlerinden hatırladıklarımın arasında, namazın vakti ile ilgili bölümler de var;

"Yatsı namazının vakti geniştir. Gece yarısına, hatta daha sonrasına kadar uzayabilir; ama akşam namazı öyle değildir. Vakti çok tez geçer. Her ne kadar yatsı namazının vakti girene kadar kılınabilirse de, efdal olanı, makbul bulunanı, ezandan hemen sonra kılmaktır. Ezan okunduktan sonra, yedi deve ardı ardına geçmeden başlama tekbirini almakta fayda var." derdi.

İnsanların söylediklerine hep önem veririm. Hâlinden, tavrından cahil olduğu sanılan insanlarda bile alınabilecek bir hikmet dersi vardır mutlaka.

Bir ulusal radyoda paket program hazırlıyorduk. Beraber çalıştığım arkadaşımı takva bakımından benden çok üstün biri olarak takdir ediyordum. Ezan okunur okunmaz, hazırlamayı durduruyordu ve her defasında hafızama kazınan şu sözü tekrarlıyordu;

"Namazı geciktiren hiçbir işte hayır yoktur."

Kıyamda olduğu gibi secdede de kadınlarla erkeklerin duruşları şekil itibariyle farklıdır. Kıyamda (ayaktayken) erkekler

ellerini göbeklerinin üstünde kavuştururken kadınlar daha üstte, göğüs kafeslerine kadar çıkarırlar ellerini. Yine babam, secdede erkeklerin çok heybetli durmaları gerektiğini söylerdi. Dirsekler kesinlikle yerden uzakta, eller mümkün olduğu kadar ileride ve karın secdeye olabildiğince uzak.

"Öyle ki normal cüssedeki bir adam secdedeyken, karnının altından bir kuzu geçebilmeli."

Sonra Sahih-i Buhari'de babamın bu sözünün kaynağını buldum;

Abdullah b.Malik'den rivayet edilen bir hadis;

"Nebiyy-i Ekrem, namaz esnasında secde ederken koltuklarının altının aklığı görünecek derecede pazularının arasını açıp beden-i şerifini yerden uzak tutardı."

Tabii bu kadınlar için geçerli değil. Onlar secdede dirseklerini yere değdirirler. Erkekler ise olabildiğince yana açar. Bunun kaynağı da yine Buhari hadisleri;

"Resulullah (s. a. s.) secde ettiğinde dirseklerini yanlarından o kadar uzak tutardı ki, çektikleri zahmetten dolayı yüreğimiz sızlardı."

Tabii babam böyle söyledikten sonra secdedeyken altımdan kuzu geçiyor mu diye test etmeye yeltenmedim. Biliyordum ki o, meseleyi daha iyi kavrayabilmem için örnek veriyordu.

Tıpkı, "Abdesti yel gibi al, namazı yıl gibi kıl." dediğinde olduğu gibi.

Abdest alırken acele etmekte fayda var. Özellikle son uzvu yıkamaya başladığında ilk yıkadığın yerin kurumaması gerekir. Diyelim ki elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra telefon çaldı, açtık, konuştuk. Bir baktık ki elimiz de kurumuş, yüzümüz de. Nasıl olsa elimizi yüzümüzü yıkadık sıra kollara geldi diye abdestimize kollardan başlayamayız.

Onun için abdesti, yel gibi, rüzgâr gibi çabuk almalıyız.

Namaz tam tersi bunun. Mümkün olduğunca yavaş… Her rüknün hakkını vererek... Namazdan daha önemli hiçbir işimizin olmadığı bilinciyle ağır ağır kılmalıyız. Tabii mecazi anlamda söylendiği gibi bir yıl da sürmemeli. Zira o arada kim bilir kaç namaz vakti birden geçip gidiverir.

Yalnız kılarken secdeleri, rükûları uzatmak mümkün… Tesbihleri üç sefer yerine beş, yedi veya daha fazla tekrarlayabiliriz ama imamlık yapıyorsak sınırı aşmamak, cemaati bıktırmamak en güzeli. Yoksa caminin birinde yaşanan hadise sizin de başınıza gelebilir.

Şehir ismi, cami adı veya imam efendinin kimliğini vermeye gerek yok ama ilginç bir hadise. Tamamen gerçek.

"Bir işyeri camisi… Aslında cami, işyerine ait değil ama cemaatin ekseriyeti fabrika işçisi olduğu için fabrikanın adıyla anılıyor.

Buranın bir imamı var. Oldukça yavaş kıldıran, "jet imam"lığa özenmeyen, tadil-i erkâna harfiyen riayet eden bir muhterem zat. Cemaatla diyalogu iyi, güler yüzlü, tatlı dilli bir insan.

Cemaatten Mahmut Usta'nın ise garip bir alışkanlığı vardır. Ka'delerde, yani otururken, duaları bitirdikten sonra imam efendiyi beklemeden selam verir. İmamdan önce selam verdiği için namazdan çıkmış olur, namazı tekrar kılmak zorunda kalır. Arkadaşları Mahmut Usta'yı cemaatte görmeyince soruyor;

"Mahmut Usta nerelerdesin? Namazda göremez olduk."

Mahmut Usta arkadaşlarının kendisinin erken selam verdiğini gördüklerini bildiği için;

"Vallahi bıktım bu hocaların yavaşlığından. Okuyorum duaları, bitirince de selam veriyorum. Sonra da yeniden kılıyorum. Dedim ki bundan sonra en iyisi tek başıma kılayım." diyor.

Arkadaşları;

'Olur mu canım? Cemaatla kılmak tek başına kılmaktan yir-

mi yedi kat daha fazla sevap. Biz hocaya söyleriz. Sen daha duaları bitirmeden selam verir.' diyorlar.

Birkaç gün sonra da,

"Arkadaş artık camiye gel, senin adını vermeden hocaya ricada bulunduk. Sağ olsun imam efendi bizi kırmadı. Bundan sonra namazı hızlı kıldıracak. Erken selam verecek, sen de hocadan önce selam vermek zorunda kalmayacaksın." diyorlar.

Oysaki hocaya dedikleri;

"Yahu hocam, sen son günlerde hızlı kıldırmaya başladın. Tadil-i erkânı terk mi ettin nedir? Ettahiyyatü'yü, Allahümme salli, barik'leri okumadan selam veriyorsun. Yetiştiremiyoruz. Biraz daha yavaş kıldıramaz mısın?"

Mahmut Usta, aslında cemaati seven biri olduğundan ilk namazda damlıyor camiye. Üçüncü safta yerini alıyor. Farz namazında imama uyuyor. Son oturuşta duaları okuyup bitiriyor. Adedi olduğu üzere, imamdan önce selamını veriyor. Afallıyor tabii. Bu arada imam efendi de cemaate verdiği söz gereği, zaten önceden de yavaş kıldırdığı namazın son oturuşunda, uzatıyor da uzatıyor.

O sırada sinirlerine hâkim olamayan Mahmut Usta ayağa kalkıyor. Cemaati yara yara birkaç adımda hocanın yanına varıyor. Kafasını iki eline alıp;

"Esselamü aleyküm ve rahmetullah" de hoca, "Essalamü aleyküm ve rahmetullah" de diye zorla sağa sola çeviriyor.

Evet, imam olanlar için ibret olur düşüncesiyle bunu da burada zikretmekte fayda mülahaza ettik.

***

Baş büyük bir aşkla secdeye varıyor.

Meleklerin secde ettiği Rabb'inin huzurunda insan… Kul, o sonsuzlar sonsuzu yücelik karşısında alnını seccadeye koyuyor.

Daha fazlası olsa, olabilse o da yapılır tabii ki.

Kendisine şeytanın da secde etmesi gereken eşref-i mahlûkat insan, kendi cüzi iradesiyle, Allah'ın emriyle secdede.

Belki de Rabb'inin sevdiği en sevimli hâli.

Huzeyfe(ra), Peygamber Efendimiz'in söyle buyurduğunu rivayet eder;

"Allah'ın, kendisini yüzünü yere koymuş secde eder halde iken kulunu gördügü halden Allah'a daha sevimli gelebilecek kulun hiçbir hali yoktur.» (Taberani, el-Evsat)

Kibirden ve gurur gibi şeytani vasıflardan uzaklaşmış, şükür, hamd, dua, tövbe ve teslimiyeti arz pozisyonunda…

Kâinatta başka hiçbir şeye boyun eğmemek için, bir Allah'a, ancak ona karşı ibadet hâlinde…

Bu hâl riya bulaştırılmadığı takdirde paklanışın, aklanışın ve kötülüklerden saklanışın resmi…

Varsın bir yerlerde yanardağlar kükresin; zararı yok; sen onunlasın.

Varsın bilmem hangi hızla kuyruklu yıldızlar dünyaya çarpmaya hazırlansın. Hiç endişe etme; sen onunlasın. O kuyruklu yıldızı da yaratan Rabb'in. Ancak bu hâlinle diyebilirsin; "Çarpsa da hoş, çarpmasa da…"

Sen, Kur'an-ı Kerim'de, "Kalpler ancak Allah'ı andıkça huzur bulur." ayeti gereği O'nu tesbih ediyorsun secdede. Alnına bir miktar nur bulaşmadan, yüreğin affolunmuş olmanın hazzını yaşamadan, huzur çiçeklerini demet demet devşirmeden, yüzün aydınlanmadan ayrılma oradan.

Beyin denen o muamması hâlâ çözülmemiş müthiş organınla, kalp denen biraz da ruh diye algıladığımız sırrı birleştir. Mutmain olsun nefsin. Ümidini korkundan fazlalaştırmış olarak ayrıl secdeden.

Sakın ha sakın. Hiç ama hiç kimseyi, ananı, babanı, hocanı, eşini ve çocuğunu bu anda yakaladığın ruh hâlinin içine alma.

Onların hâli başka ama şu anda içinde bulunduğun bambaşkalıkta onlar varsın biraz uzak kalsın. Sonra edeceğin dualarla kucakla onları ama secdede sırf O'nunla kal. Hiç ama hiç kimseyi düşünme. Bu sadece O'na ait, sadece O'nun huzurunda bir hadise… Sen Allah'a her zaman olduğundan daha yakınsın. Öyle yakın, öyle yakınsın ki, sanki O'nunla berabersin.

"Sübhâne Rabbiyelâlâ".

Diyorum ki; "Yüce kudret ve azamet sahibi olan Rabb'imi bütün noksanlıklardan tenzih ederim."

O'nda noksanlık mı olur? Şu sonsuzluğu direksiz yükseltende…

Bebeğin yumuk yumuk ellerini yaratanda…

Gözümü yaratıp kelebeğin bin bir renkle donatılmış kanadını görmeme, kulağımı yaratıp minnacık gövdesinden beklenmeyen güzellikte şarkılar çıkan bülbülü işitmemi bahşeden Rabb'imde eksiklik mi, noksanlık mı olur?

Sonbaharda yeşilden sarıya dönen yaprakları tamamen döken, kışın çiçekten böceğe her şeyin nefes alışını susturan ama ilkbaharda daha canlı bir tabiat yaratan Rabb'imde noksanlık mı bulunur?

Ölüden diriyi, diriden ölüyü sessizce çıkaran Rabb'imi tenzih ederim her türlü noksanlıktan secdede.

O noksansız yaratıcıya sığınmanın hazzını yaşarım.

O'na sonuna kadar güvenir; O'nu, yarattıklarının sonsuzluğu kadar severim.

Kışın ayaklarımın altına bembeyaz karı, baharda yemyeşil çimenleri, yazın sapsarı başakları ve nihayet sonbaharda sararan yaprakları seren Rabb'imde eksiklik mi bulunur?

Bu hâl; secde hâli, hiç de küçümsenmeyecek bir hâldir.

Bu hâl melekleri memnun eden bir hâldir.

Şeytanı mahcup eden bir şekildir.

Ben öyle umut ediyorum ki, dünyada insanla şeytan arasındaki mücadeleyi en sonunda insan kazanacaktır. Bunun ipuçlarını görüyorum ayetlerde.

Allah (c. c.), insanı yaratacağını bildirince, meleklerin;

"Yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kanlar dökecek kimse mi yaratacaksın?" diyordu ya hani.

Rabb'im de; "Şüphesiz benim bildiğimi siz bilemezsiniz." diyordu. (Bakara–30)

Meleklerin bilmediğini tabii ki O biliyordu. İnsanın eninde sonunda şeytanı mağlup edeceğini de. Günahla kirlenişinin ardından, tövbe suyuyla aklanışını da…

Secde insana hem bir görev hem bir lütuftur;

"Yıkanmasıdır namaz, ruhun sabunsuz, susuz.
Allah'la görüşmektir, mekânsız, randevusuz."

Tekbirle kalkıp tekbirle tekrar secdeye varırız.
Birincisinin lezzetinden daha farklı lezzetler duyarız.

***

Namazı geciktirdiğimde bu hazların bir kısmını alamıyorum sanki ve de fazla hızlı kıldığımda.

"Namazı geciktiren hiçbir işte hayır yoktur." diyen arkadaşımı hatırladığım an, abdestimi alıp seccadeyle buluşmaya koşarım çoğunlukla.

Güzel şey söylemek, arkadaşına güzel örnek olmak ne güzel bir şey... O'na örnek olduğun fiilden dolayı arkadaşın bir sevap işlerse, o sevabın aynısının sana da yazılması mümkün.

1990'lı yılların sonu… İstanbul'dayım. Rüzgâr kar tanelerini yüzüme savuruyor. Şemsiyem ters dönüp duruyor. Kırılması an meselesi. Bir dostun yazıhanesine atıyorum kendimi. Ayak-

larım ıslak. İçerisi sımsıcak. Saate bakıyorum, ikindi namazının vakti. Kış günü akşam ezanı vakti de o kadar tez geliyor ki… Namaz kılmak istiyorum ama arkadaşın bürosu ne abdest almaya ne namaz kılmaya müsait. İki yüz metre kadar ötede cami var. Üşeniyorum. Üşenmemdeki sebep, cami şadırvanı ya da lavabosundaki buz gibi soğuk su ve onun ardından gireceğim camide ki soğuk hava. Kalacağım yere gitmem belki saatleri alır. Namaz vakti kaçabilir.

"Hadi git", "Misafirhaneye yetişirsin, boş ver otur" düşünceleri arasında bocalayıp duruyorum.

Hani şu sabah ezanlarını duyup da sıcak yatağın rehavetinden kurtulamama gibi bir hâl içindeyim.

Sağlık sebeplerini bile bahane olarak sürüyorum öne. "Zaten grip olmak üzeresin, bir de soğuk suyla abdest, sonra soğuk camide namaz... İyice üşütürsün."

Seferi olduğum için namazım kısa. Bu kolaylığı düşünmek bir hamlede kalkmamı sağlıyor. Soğuktan titreyerek gidiyorum caminin lavabosuna. Kollarımı sıvıyor, çoraplarımı çıkarıyorum. Abdesti yel gibi alıp çıkmak niyetindeyim. Musluğa elimi uzatıyorum. Bir ılıklık. Bana mı öyle geliyor? Çeviriyorum. Aman Allah'ım sımsıcak su. Bu kış döşetilmiş herhalde çünkü geçen yıl böyle bir şey yoktu. Sıcak suyun akmasına vesile olanlar, yardımda bulunanlar, canı gönülden bir dua, duaların en büyüğü olan "Allah razı olsun" duasını alıyorlar.

Camiye giriyorum. Bir hoş sürpriz de orada. Yanaklarıma sıcak hava değiyor. Ayaklarım da hissediyor bu sıcaklığı. Yerden ısıtmalı caminin kaloriferi yanıyor.

Sünnetiyle beraber kılıyorum ikindi namazını. Uzun uzun tesbihat yapıyorum. Cami, sıcağıyla bir başka kucaklıyor beni.

İnşallah, Allah'ın rızası da böyle sarmıştır diye düşünüyorum.

İnanan, güvenme hakkına sahiptir. Ümitlenme hakkını da…

***

Garip olduğum, gurbette olduğum zamanlar namaz daha başka düşüncelere sahne oluyor.

İstanbul'un koşuşturması malum… İnsan seli akıyor kaldırımlardan. Kendinizi bir garip hissediyorsunuz. Herkesin gidecek bir yeri var da sizin yokmuş gibi. Hele bir de akşama yakınsa vakit. Güneş, sabah serdiği ışıklarını toplayıp gitmeye hazırlanıyorsa.

O vakitlerin birinde girerim camiye. Yaşlı hacıemmilerin dua fısıltılarında ısınırım. Kalp atışlarını hissederim yüreğimde "Allah" derken. Caminin tavanından tabanına, kubbesinden duvarına dua emmişliğini fark ederim. Bir yumuşak el gibi, ana eli gibi kucaklar, sarar beni.

Bir beyit gelir aklıma, dışarının kulaklarıma kadar ulaşan curcunasını dinlerken;

"Namaz; evet secdede kanatsız uçmaktır o
Dünyanın dertlerinden, arınıp kaçmaktır o"

Namazda aklıma zaman zaman bir sarhoş çehresi gelir. Sanki bana, "O kadar emin olma." der. "İbadetlerine fazla güvenme. Bir kibir kırıntısı yıkıverir oluşturduğun ibadet kulesini." diye gülümser anlamını fark edemediğim bir tarzda.

Bu sarhoş kimdir?

Anlatayım.

Bundan belki on yıl önceydi. Tarihini tam hatırlamıyorum ama aylardan Ağustos olduğunu ve o gün İstanbul'un yakıcı bir gün yaşadığını hatırlıyorum.

Yine garibim İstanbul'da. Herkes bir yerlere koşup duruyor.

Bir ben gayesiz, kalbi buruk... Güneş ufuk çizgisinin altına inmesine rağmen sıcak hava… Beyazıt'tan Laleli'ye doğru yürüyorum. O zamanlar metro, tramvay falan yok. Çimenler ve çalımsı ağaçlar var.

Çok gencim. Adımlarım sert, başım dik. O da ne. Çalıların yanına, çimenlerin üzerine uzanmış bir adam.

Takım elbisesini güneş bozarttığına göre kapalı bir mekâna hasret geçiriyor gündüzlerini.

Ceketinin omuz başı sökük. Bundan çıkaracağım iki sonuç; adamı birileri itip kakmış ve ceketini yırtmış. İkinci sonuç, ceketini dikecek kimsesi yok.

Saç ak. Uzun. Karmakarışık. Beniz; bakır yanığı. Ağustos güneşi yaman atmış imzasını bu surata. Yırtık pabuçları yanda... Ayak çıplak. Kirli mi kirli… Bundan da çıkacak sonuç var; abdest ve namazla uzun süredir tanışmamış.

Dudaklarımda bir küçümseme. Acıyorum ibadetsizliğine. Tam o esnada göz göze geliyoruz.

Gözler hakkında salise salise gelişen yargılar;

İri, yeşil, kanlı…

Kanlı olmasının sebebi alkol ya da ağlamak veya güneşte fazla kalmak…

Bunlar önemli değil ama adam, benim bakışlarımdaki istemeden yüklenmiş küçümsemeyi fark etmiş gibi…

Kafası bozuluyor.

Durup beklemiyorum tabii ama çok yavaş yürüdüğüm ve düşünceler de şimşek hızıyla yol aldığı için intibalar yüklü oluyor.

Sarhoş adam. Bakışlarındaki baygınlık sarhoşluğu hakkında ipucu değil bizzat ipin kendisini veriyor. Bir annenin yavrusunu yağmurdan korumak için gösterdiği özenle ceketinin altına sak-

ladığı şarap şişesini çıkarıyor. Ağzını açıyor şişenin. Kendi ağzını da açıyor. İki ağız birbiriyle birleşirken bir ses;

"Allahuekber Allahuekber"

Adam yirmi iki bin voltluk cereyana tutulmuş gibi endişeli. Çekiyor ağzından şişeyi.

Gözleri yüceleri dolaşıyor;

"Büyüksün Allah'ım büyük. Bu kulunu da affedecek kadar büyük."

Ben yirmi küsur yıldır ne o iri, yeşil kanlı gözleri unutabildim, ne de yüreğimi kanatan bu büyük sözleri.

Şişeyi birkaç dakikalığına olsun gizliyor ceketinin altına. Yine yavrusunu tehlikeden gizleyen bir anne titizliğiyle…

Ey koca şehir; nurlu İstanbul! Sarhoşundaki imana bile hayranım.

***

Ah küçümsemek.

Seccadelerde baş izi yaptığıyla övünmek…

Şevvalin altı orucu, teheccüdlerin fazlalığıyla tatmin olmak…

Sonuçta bir sarhoşa kibirli bir bakışla yıkılıvermek…

Hayat doğuştan ölüme sürprizlerle dolu…

Şarap fıçısının dibinde yatan adam dinî değerlerden birine duyduğu saygıyla Rabb'in rızasına nail olur da, camileri mekân yapan insan imansız gidebilir.

Küçük bir sevap, küçük bir saygı ifadesi Allah'a olan sevgiyi, onun rızasını kaybetmekteki korkuyu hatırlatacak bir söz, insanın kurtuluşuna vesile olabilir.

Onun için fırsatını bulduğumuz her güzel işi, küçük büyük demeden yapmak bizi hem mutlu eder, hem Allah'ın rızasına kavuşturur.

"Ashabım! Şimdi sizin her biriniz, tek bir hurmanın yarısı ile bunu da bulamazsa güzel bir söz ile de olsun Cehennem ateşinden korunsun."

İşte hadis-i şerif. Kurtuluşumuz tek bir hurmanın yarısını birine ikram etmekte, bir yoksula vermekte gizli olabilir. Çünkü bu, kardeşimizi düşündüğümüzün ifadesidir. Eğer bu kadarına, yarım hurma veya buna eşdeğer bir şeyi birilerine vermeye de muktedir değilsek, güzel bir söz olsun söyleyemez miyiz?

İşte bu güzel söz bile Cehennemden kurtuluşumuza vesile olabilir.

Hadis-i şerifler birbirini destekliyor.

"Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız. İman etmeden de Cennete giremezsiniz."

Bir yarım hurma veya bir güzel söz. İkisinin birleştiği niyet; sevgi…

Yarına sağ çıkmaktan emin değiliz. Hiç birimiz, hiçbir zaman. Sevgimizi sevdiğimize açıklamakta geç kalmayalım.

Namaz kılarken üç yaşındaki yeğenim gelir yanıma. Tam secdeye yatacağım yere uzanır. Ben de hemen onun yanında bir yerlere alnımı koyarım. Fısıltılarımı dinler. Onu hiç itmem. İncitmem. O bizde, ya da ben onlarda olduğum zaman namaz kılma zamanlarını hiç kaçırmaz. Benimle beraber kılar. Secdelerde beraber oluruz.

Her şeyde ölçü Peygamberimiz. Torunları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin sırtlarına çıkarlarmış. Secdeyi uzatırmış mübarek insan.

Azar yok, kötü söz yok, düşürme yok, incitme yok.

***

Peygamber mescidinde cemaatle namaz kılınıyor. İmam tabii ki son peygamber Hazreti Muhammed Mustafa (s.a.s.)

Arkadaki saflarda kadınlar namaz kılıyor. Bir kadının çocuğu ağlıyor. Peygamberimiz namazı kısa kıldırıyor. Sırf kadın ve çocuk rahat etsin diye.

Zaman zaman bir vesvese saplanır yüreğime; "dünyayla çok meşgul oluyorum" diye. Ötelerden gelen bir kamyon sesi, üst kattan inen tıkırtı, seyyar satıcının bağırması... Bütün bunları duyuyorum diye üzülüyorum ama sonra insan olduğumu ve tüm bunları işitmemin de yaratılışımın gereği olduğunu düşünüyorum. Şeytani vesveseyi kovuyorum zihnimden.

Namazda huşunun bile bir sınırı var. Kendinden geçmek değil; hem kendinde olmak, hem de O'nun huzurunda olmanın huşuunu yaşamak. Kaç rekât kılacağın, kaçıncı rekâtta olduğun, ilk rekâtta ne okuduğun gibi hususlarda uyanık bulunulacak.

***

Secdeden doğruluyorum. Yine tekbirle.

Besmele ve Fatiha suresi;

Fatiha'nın; "Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden yardım isteriz." bölümünü söylerken aklıma çocukluğumdaki büyük bir hatam gelir.

Babamın ve annemin beni Cehennemden korumak için, cehennemle korkuttukları zamanlar. Namazları kılmaya çalışıyorum ama aklımda hiç Cennet yok. Devamlı cehennem ve o ateşli kuyu. Akrepler, yılanlar…

Dua ediyorum;

"Ya Rabb, bana dünyada istediğin kadar ceza ver, azap et, çile çektir, acı tattır ama Cehennemine atma"

Babam ve annem sanki böyle düşündüğümü bilirmiş gibi, Allah'ın af ve mağfiretinden bahsetmeye başlarlar. Birbirlerine devamlı bu konuda bir şeyler söylerler. Ümitlenirim ama yine duamda kararlıyım. Dünyada her şeye razıyım ama ahirette Cehenneme atılmayayım.

Bir gün bana dediler ki;

"Allah'tan eksik hacette bulunma." Onların dedikleri buydu. Demek istedikleri, "Allah'tan isteğini yarım isteme. Eksik isteme. Onun hazinesini bol, O her şeyi vermeye kadirken niye eksik isteyesin. Bu, akıllı insan işi değil."

Düşünüyorum ama doğru sözler. Yani Yüce Allah illa iki yandan birinde (dünya ve ahiret) bana azap mı etmek istiyor. Bu dünyada azaba katlanmak öbür dünyayı niçin aklasın?

Anlıyorum ki Rabb'ime karşı hiç de hoş olmayan bir düşünce içine girmişim. Dua edeyim derken yarım beddua hâline dönüşmüş isteklerim.

Ben o gün bugündür Allah'ımdan, her güzel şeyi istiyorum. "Allah'ım; bana, tüm inananlara, şirk koşmayanlara, anama babama ve bütün müminlere hem dünya da hem de ahirette güzellikler ver. Mutlulukların hepsini yaşat ama azaplarının hiç birini tattırma."

***

"De ki: O, Allah'tır, gerçek İlahtır ve Birdir. Allah Samed'dir. (Samed; tam, eksiği olmayan, her şey kendisine muhtaç olduğu halde, kendisi hiçbir şeye muhtaç olmayan, demektir.) Ne doğurdu, ne de doğuruldu ne de herhangi bir şey O'na denk oldu." (İhlas suresi)

Küçüklüğümde belki de ilk defa okuduğum, ezberlediğim dua. Ben de oğluma ilk olarak bu duayı ezberletmiştim.

Oldukça kısa bir sure İhlas suresi ama mana yüklü. Yücelik yüklü. Rabb'imin sıfatları ve İslam'ın Hıristiyanlıktan ayrıldığı en mühim nokta "İhlas"ta vurgulanmış.

Bu sureyi okurken yine her zaman olduğu gibi şimşek hızıyla çocukluğum geçiyor film kareleri hâlinde hafızamdan.

Yanık sesiyle Kur'an-ı Kerim okurken ağlayan babam.

Yaşlılıkta ancak sürünerek bir yerden bir yere gidebilen ba-

baannem. O hâline rağmen ettiği şükür. O kadın darda kaldığı zaman "Ya Hayyu, Ya Kayyum." derdi yürekten. Belki imanın ilk muazzam sırrını onda keşfettim. Dilin, kalbin ve beynin birbirini destekleyerek, birbirine kenetlenerek oluşturduğu sinerjiyle söylenen "Ya Hayyu, Ya Kayyum"

"Gökyüzünde yıldızlar, sonsuzlukta güneş, ay.

Hep O'nun "Ol" dediği, Rabb'im Kayyum, Rabb'im Hayy."

87 yıllık uzun sayılabilecek bir ömür. Bildiğim kadarıyla günahlarının çokluğundan yakınan, üzülen bir ihtiyar. Allah deyince ürperen yürek ve ağlayan göz… Bir gün gelinine (yani anneme) demiş ki;

"Küçükken hiç ölmek istemezdim. Hayata öylesine sıkı bağlıydım ama ihtiyarlayınca insanın dünyanın birçok zevkinden gönlü geçiyor."

Annem, 78 yaşında hakkın rahmetine kavuşmadan birkaç ay önce bunları aynen söyledi;

"Kaynanamın dediği gibi ihtiyarlayınca insanın birçok şeyden gönlü geçiyor."

Netice itibariyle, Annemin de, babamın da, babaannemin de yanan mum gibi biten ömürlerinin ardından baki kalanın "Kayyum" olduğu gerçeği ortaya çıkıyor.

"Ömür biter nihayet, biter gibi yanan mum.

Zamanın sonsuzunda bizi korusun Kayyum."

Onlar Allah'ın, rahmetine kavuşalı yıllar oldu. Bana din adına, dua adına, namaz adına ve özellikle Allah'ın sıfatları ile ilgili olarak anlattıkları geliyor namazda aklıma. Onları bıktırana kadar sorduğum sorular;

"Allah bizi seviyor mu?"

"Tabii seviyor. Kendi yarattığı kullarını sevmez mi?"

“Peki, Cehenneme niye atıyor?”

“Kendisini tanımayanları. Ortak koşanları atıyor. Çocukları değil.”

“Benim şimdi omuz başımda melek mi var?” (Bu arada dönüp bakıyorum omuz başıma.)

Cevap veriyorlar;

“Melekler var. Belki her yer dolu ama biz onları görmüyoruz?”

“Ne iş yapıyorlar.”

“Bizi koruyorlar. Allah’ın emirlerini yapıyorlar.”

“Melekler acıkır mı?”

“Onlar yemez içmezler.”

Şükürler olsun ki ailem, Allah ile korkutmanın yanı sıra, onun yüce affını ve mağfiretini de çok iyi anlattılar bana.

Bir dua duymuştum yaşadığım şehirde, bir çocuk duası;

Korkutmak kolay. Sevdirmek zor. Hele hele lüzumsuz korkutmadan sonra sevdirmek daha da zor… Sevgisiz korku ise içinde biraz kötü duygular barındırır. Biz, çocukların gönlünde kötü duygular barındırma hakkına sahip değiliz.

Dindar ama daha çok korku eksenli bir Allah inancı ile dolu bir ailede atıldı imanımın temelleri.

Korkuyu sevmemiştim. Sevmek çok daha hoşuma gidiyordu. O’nun bana bahşettiği hayat güzeldi. O’nun yaşama mekânı olsun diye yarattığı dünya da… Eğer O’nu layıkıyla seversem, bu dünya bana baba evimden daha rahat gelebilirdi. Çocukluk düşüncem böyleydi. Hani babam beni sevdiği için evde türlü yaramazlıklar yapmama da göz yumuyordu. Dünya denen bu handa, küçüklü büyüklü birçok günahımı, hatamı da çok sevdiğim Allah’ım bağışlardı.

Bütün bu hatıraların ardından şunu düşünüyorum. İbadette şekilden önce ruhun önemi var. Ömür boyu hiçbir namazı kaza-

ya bırakmamak, ya da çok az namazı kazaya bırakmak güzel ama bu namazları sadece yasak savma, borç ödeme babından kılmak ne kadar doğrudur? Heyecandan, huşudan uzak namaz insanı kötülüklerden alıkoymaz.

> "Alınlar yeri öper, ruh tahtından oynamaz!
> Şekilden önce mana, huşu hâlidir namaz."

***

Allah birdir. Namazda sureyi okurken çocukluğuma gittiğim olur.

İhlas'ın ilk ayetinin anlamı ve benim din adına ilk öğrendiğim, yürekten inandığım temel inanç.

Babam Hazreti İbrahim'in hayatıyla bunu bize çok iyi kavrattı. Güneşi, ayı, yıldızları Tanrı sanan Hazreti İbrahim'in sonunda düşünerek gerçeği yakalamasını tekrar tekrar vurguladı.

Evet, artık kesinlikle inanıyordum; Allah var? Niçin var; gözümün gördüğü ya da görmediği bu sonsuz âlemi bir yaratanın olması lazım?

Peki, birkaç tane tanrı olabilir mi?

Hayır?

Niçin olmaz?

Düzen olmaz çünkü. Bu kâinatın her şeyiyle uyum içinde olması; çok yüce, noksansız, eksiksiz, her istediğini yaratabilen, hiçbir şeye muhtaç olmayan ve herkesin, her şeyin O'na muhtaç olduğu bir Allah tarafından yaratılmasını gerektiriyor.

Annem evi süpürürken eski insanların puta taptığını ama bunun ne kadar yanlış olduğunu, taştan elleriyle yaptıklara puta dönüp tapınmanın ne kadar büyük delilik olduğunu anlatırdı. Bir Allah var, bir Allah.

Allah o kadar büyük ki, içinde yaşadığımız dünya, yarattık-

larının yanın da toplu iğne ucu kadar ancak kalır.

Odayı süpürürken ayaklanan toz zerreleri açık pencereden vuran güneş ışığında çok net görünüyor.

Annemin anlattıklarının ışığında diyorum ki;

"İşte bu oda bir kâinat. Bu toz zerreleri de birer yıldız. Biraz iri olanı güneş. Şu en küçüğü ay. Şu aydan biraz büyüğü dünya. Biz bu dünyanın içindeyiz işte."

Bugün olmuş düşünürüm, o toz zerrelerinin içinde de canlılar var mı? Anneler çocuklarını sever mi? Ya da ev süpürülür mü onların dünyasında da?

Çocuk düşünceleri işte; güneşin gözüne bu tozların kaçıp kaçmadığını bile merak ediyorum?

Merak; başarıları doğuran anne değil mi?

Evet, Allah birdir. Küçüklüğün içinde büyüklüğünü gösteren Allah tabii ki tektir.

Tek olduğunu bilmek imanın en büyük temelidir. Bu temeli hiçbir gücün yıkamayacağı kadar sağlam atmanın zevkini o zamandan yaşadığım için şükrediyorum.

O Samed'dir; kimseye muhtaç değildir, herkes ona muhtaçtır. Zorda kalındığında, yardım istenileceğinde başvurulacak yalnız o kapı vardır.

İnsan, muhtaç olduğu şeyi kimden ister; en yakınından. Demek ki bizim en yakınımız ancak Allah'ımızdır. Ne günahımızın çokluğu ondan ayrılmamıza, kapısından uzaklaşmamıza nedendir ne de başka bir şey. Çünkü o kapı tektir. O kapının çapında, O'nun verebileceğini sağlayacak başka bir kapı yoktur.

Hiç kimsenin, hiç kimseyi bu kapıdan isteme hakkından mahrum etme yetkisi yoktur. O kapıyı Allah açmıştır ve tövbeyle gelen kullar için hep açık bırakmıştır.

Herkes ona muhtaçtır. İnsanlığın hâli malum... Çok büyük

mesafeler kat etmemize rağmen, bazı konularda ne kadar çaresiz olduğumuzu görüyoruz;

Hâlâ diş ağrısını şıp diye kesecek bir ilacımız yok. Yağ bağlamış damarları kireç sökücü misali temizleyen bir yol bulamamışız. Dünyada, her gün yüzlerce insan sevdikleriyle veda bile edemeden göçüp gidiyor. Epilepsi, multipl skleroz, kanser, şizofreni gibi hastalıklarda bunca görüntüleme sistemlerine ve ilaç sektörünün devlerine rağmen ahım şahım bir ilerleme yok.

Sadece sağlık alanı mı?

Depremi, olmadan önce bilemiyoruz.

Tsunamiler geçtiği yerlerde on binlerce ceset bırakıyor.

Yanardağların kükremeleri ve püskürtmelerine dur diyemiyoruz.

Soğuk üşütüp, sıcak terletiyor.

"Bir yanda aç ölen var, bir yanda patlayan tok,
Tezatlar içindeyiz dünyada istikrar yok."

Kâinatın en zekisi olarak bildiğimiz insanın, hâlâ en büyük giderlerinden biri, birbirlerini öldürmek için ürettikleri silah.

Hâlâ bir yerlerde birileri ekmek beklerken ölüyor, odun beklerken donuyor.

Biz hep O'na muhtacız.

Bu muhtaçlığımız hiç bitmeyecek.

Aslında bitmesini isteyen kim?

Sadece O'na muhtaç olmak kadar güzel ne olabilir ki?

KABAĞIN SAHİBİ

Bundan yıllar önceye ait bir hikâye.

Sıradan bir şehir. Sıradan bir gün. Sıradan bir mahalle berberi. Berber koltuğunda bir meczup. Hani şu halk tarafından biraz saf hatta "yarı deli" olarak bilinen, aslında daha çok "veli" olan insanlardan.

Berber işin farkında. Son günlerde yaşadığı tecrübeler, önceleri kendisinin de biraz saf, hatta biraz bön olarak gördüğü bu insanın boş olmadığını göstermiş. Ne zaman kalbini kıracak bir söz söylese, gönlünü incitecek bir bakışla nazar etse başına kötü işlerin geldiğini fark etmiş. Onun için gönlünü hoş tutmaya büyük bir itina gösteriyor.

Hiçbir tıraşından para almıyor. Aldığı duanın, alması gereken paradan binlerce kat daha değerli olduğunu çok iyi biliyor. Hem meczubun ne parası var ki alsın. Kıt kanaat geçinen biri.

Meczup;

"Kazı saçlarımı. Usturaya vur. Yaz günü ferah ferah gezeyim. Hem ikide bir de seni rahatsız etmem. Kışa kadar ancak uzar" diyor.

Berber alıyor sabunu fırçayı, saçı bir güzel sabunluyor. Tam yarısını ustura ile kazıyor ki, kaldırımlarda yükselen nal sesleriyle irkiliyor.

Meczubun ve berberin gözleri aynı anda takılıyor gelen adama. Daha doğrusu adamdan önce at dikkatlerini celbediyor.

Son derece iri yarı, semiz bir at. Koşumları, püskülleri ve her hâliyle bakımlı olduğu belli. Yelelerine kadar boncuk takılmış, pırıl pırıl parlayan beyaz derisiyle yeni tımardan çıkmış olduğunu söylüyor adeta. Bir de gümüşle süslü eğer var üzerinde ki görenin sahip olma duyguları kabarıyor.

Adam bir büyük kibirle, bir büyük gururla iniyor attan. Tepeden tırnağa zenginlik tütüyor.

Ayağında deri çizme. Topuklu. Yürüdükçe kaldırımlar sarsılıyor sanırsın.

Üstünde sırmalı cepken.

Elinde bir gümüş kamçı.

Büyük bir hava ile giriyor içeri.

Belli ki o da tıraş olacak. Koltukta oturan meczuba küçümser bir bakış fırlatıyor.

Gelip meczubun başına dikiliyor. Adamcağızın başının yarısı parıl parıl parlarken yarısı saçlı durumda. Gururlu adam saçsız yerine dikkate alarak meczuba "kabak" sıfatını uygun buluyor;

"Kalk ulan kabak. Yarısını sonra kazıtırsın" diyor.

Meczup korku ile kalkıyor yerinden. Sessizce yandaki iskemlelerden birine oturuyor.

Kibirli adam berberin yumuşak koltuğuna gömülüyor. Saçını kestirip sakalını kısalttırırken belki yüz tane emir veriyor, "şurasını şöyle kes, burasını böyle yap" diye. Berber titrek ellerle, bir kaza yapmamak için büyük bir itina göstererek isteklerini bir bir yerine getiriyor.

Adamı yumuşak fırçalarla fırçalayıp, güzel kokularla beziyor.

Meczup tek kelime bile konuşmuyor. Elinde tesbih, Rabb'ini zikrediyor.

Gururlu adam koltuktan kalkarken meczuba dönüyor;

"Kalk da kazısın kabağının diğer yarısını diyor" yarım tıraşlı

başını işaret ederek eğlenircesine.

Meczup kalkıp yerleşirken koltuğuna, o da süslü atının gümüşle süslü eğerine oturup, gümüş kamçısını şaklatıyor. At, dört nala fırlıyor yerinden. Kaldırımlardan taze nallanmış atın ayak sesleri yükseliyor.

Berberle meczup aynadan seyrediyorlar atın gidişini.

Kibirli adam, köşeyi dönüp kayboluyor neredeyse. Berber usturasını alıp işine dönüyor. Tam o esnada uzaklardan koşuşma ve bağrışma sesleri duyuluyor;

Hadiseyi tam olarak öğrenmek amacıyla meczupla berber dükkândan dışarı çıkıyorlar. Önce sahibini üstünden atan atı görüyorlar sonra yere düşen kibirli adamı.

Olay yerine doğru giderlerken sesler geliyor;

"Öldü galiba"

Meczuba büyük bir saygı duyan berber, bu hadisenin onun bedduasından olduğunu sanarak;

"Beddua mı ettiniz? Siz her şeyi hoş görürdünüz ama?"

Meczubun cevabı ilginç oluyor;

"Bu sefer de hoş gördüm ama kabağın sahibi hoş görmedi."

***

İlk öğrendiğimden midir nedir, İhlas suresi beni hep ferahlandırmış, ruhumu okşamıştır. Belki de çocukça sorularıma bu surede cevap bulduğumdandır.

Onlarca defa sormak isteyip sonra vazgeçtiğim ve nihayet birinde cesaret ettiğim soru;

"Baba Allah'ın annesi var mı?"

Babam böyle bir soruyla karşılaşmayı ummuyor olmalı ki şaşırıyor ama sonra tez toparlanıyor.

"Allah'ın annesi yoktur. O doğurulmamıştır"

Beklediğim bir cevap. Ne kadar şanslıyım ben. Çünkü babam hafız ve dinî konularda oldukça bilgili…

Sorularım bitmiyor. Hem de en önemli soruyu soruyorum. Günlerce düşünüp ona yaraşır bir görüntü oluşturamadığım ama çok güzel olduğunu tahayyül ettiğim Allah hakkında şu soruyu soruyorum;

"Allah gördüklerimizden hangisine benziyor?"

Yine babamdan şaşkın bir bakış. Bu bakışlar bana;

"Nereden buluyorsun bu ilginç soruları köftehor" der gibi ama cevap geliyor;

"Hiç birine benzemez."

Sonra bana İhlas'ın mealini okuyor;

"Hiçbir şey onun dengi olmamıştır." diyor. O'nu hiçbir şeyle kıyaslayamaz, ölçemez ve hiçbir şeye benzetemeyiz.

Sonra İslam'ın, diğer dinlerden ve özellikle Hıristiyanlıktan ayrıldığı temel noktayı vurgulamıştı;

"Allah doğurmamış ve doğurulmamıştır."

Namazda İhlas-ı şerif okudukça babamla olan bu sohbetim de aklımdan geçiyor. Doğurmamış, doğurulmamış, hiçbir şeyin dengi olmadığı, her şeyin kendisine muhtaç olup, kendisinin hiçbir şeye muhtaç olmadığı, "Bir" Allah'ın huzurunda kulluk görevini yapmanın hazzını yaşıyorum.

Biliyorum ona tam olarak kulluk edemediğimi.

Namazda daha saygılı durmam gerekir diye düşünüyorum. Arada beni kuşatan gevşekliği bir daha yaşamamam lazım…

Okul hayatım boyu öğretmenlere, müdürlere karşı olan saygımı, korkumu düşünüyorum. Sonra iş hayatında amirlerim karşısındaki tavrımı hatırlıyorum. Yanlarına çağırdıklarında duyduğum heyecan geliyor aklıma. Nihayet onlar insan ve verebilecekleri ceza da mükâfat da gelip geçici şeyler. Bir üst makam tarafından bozulabilir her kararları. Bozulmasa dahi çok büyük

bir önem arz etmez ama namazda huzurunda bulunduğum yüce Rabb'im; her şeye kadir.

Beni yaratan Allah'ım. Cezası da, mükâfatı da sonsuz olan yüce Kudret... Daha büyüğü olmayan güç... Verdiği hiçbir kararın, cezanın, mükâfatın temyizi yok. Önce korkuyla ürperiyorum. O'nun karşısında gerekli saygıyı namaz boyu bile olsa koruyamadığım için ürperiyorum.

Sonra yüceliğini düşünüyorum Rabb'imin. O yaratan Allah. Bir amirin yanına bir yılda belki bir iki sefer çıkılır ama insan yirmi dört saat, 365 gün, bir ömür her hâliyle Rabb'inin huzurunda.

Sonra Rabb'i kulun her hâlinden haberdar. Amirler, hatta öğretmenler, müdürler hata yapabilir. Zalim davranabilir, suçu abartabilir ama Allah, suçları affeden, örten, bağışlayan; cezayı erteleyen, belki de tümüyle kaldırandır.

Böyle teselli oluyorum.

***

Otobüste geliyorum. Ankara'ya yaklaşıyoruz. Arka koltukta oturan iki kişi samimi bir havada sohbet ediyor. Konuşmalara bakılırsa iyi arkadaşlar ama mevkii bakımından biri diğerinden oldukça yüksek. Sesine, biraz bu yüksekliğin gururu yansıyor gibi. Hava atıp duruyor;

"Bakanla aramızda üçüncü bir şahıs yok. Anlatabiliyor muyum aziz dostum; direkt bakana bağlıyım. Aracısız görüşüyorum bu yüzden. Düşünebiliyor musun?"

İnsanın hafızasında çok sayılı ve sınırlı sayıda hatıra devamlı canlılığını korur. İşte bu sohbet de benim zihnimde devamlı canlılığını koruyor ve namaz esnasında da şöyle bir fırtına gibi esip geçiyor.

Adamın son kelimesi; "düşünebiliyor musun"?

Düşünüyorum tabii ama belli ki çok farklı bir bakış açısıyla düşünüyorum.

Taş çatlasa elli yıl daha yaşayacak, fani bir adama direkt olarak bağlanan bir insan böyle övünür, kendinden böyle emin konuşursa, Allah'ın huzurunda ve ona namazla, duayla yürekten bağlanan insan nasıl emin olmalı, nasıl güven duymalı.

İnanan insan sadece namazda değil hayatının her anı, her saniyesinde Allah'la yüz yüze.

Cenab-ı Hak bize bizden bile yakın.

YANLIŞ OTOBÜS

1970'li yıllar. Doğduğum ve ikamet ettiğim ilçeden ta İstanbul'a gidiyordum tahsil için. Otobüs de var ama yolların büyük bir bölümü asfaltlanmamış olduğundan trenle gitmek daha akıl kârı. Fakat yirmi saatlik otobüs yolculuğuna karşın, tren yolculuğu otuz altı saat. Haydarpaşa'dan Kars'a kadar giden trende iki gecemiz bir gündüzümüz geçiyor. Onun için otobüsle gittiğimde, yolların sarsıntısından ve kaza riskinden dolayı bir dahaki sefere trenle gitmeye, trenle gidiyorsam uzun saatlerden dolayı otobüsle gitmeye karar veriyordum.

Tren gecenin yarısından sonra geçiyor bizim elden. Bereket versin, 1950 model bir eski saatimiz var. Kurduğun saatten yarım saat önce ya da sonra çalıyor. O zamanlar zaten o kadar dakik olmanın bir anlamı yoktu. Zira trenler de dakik değildi. Tehirsiz geldiği günü görmedim, desem yeridir.

Gecenin bir yarısı sıcak yataktan çıkıp düşeriz yola. Tren istasyonuna giderken rüzgârı bol tepelerden ineriz. Hele mevsim kışsa bıçak gibi keser insanı rüzgâr. Sıcak yatakla, sıcak tren arasında soğuk bir şakadır kışın size yaptığı.

Bazen tren sürpriz yapar ve erken gelir. O gün sizin umursamaz bir gününüzdür ve "nasıl olsa en az bir saat tehirli gelir tren" diyerek, normal saatinden yarım saat sonra gidersiniz yarım saat daha beklemek tahminiyle ama dedim ya, sürpriz yapar ve zamanında gelir.

İstasyonun insansızlığından anlarsınız kara trenin getirecek-

lerini getirip, götüreceklerini götürdüğünü. Elinizde valiz karın, buzun, donun ortasında donakalırsınız hayretten, üzüntüden. Hele bir de yetişmeniz gereken bir imtihan varsa.

Bir de otobüsle gidiş ya da dönüş vardır. O yıllarda İstanbul'un nüfusu bugünkü nüfusunun altıda biri kadar falan olsa da, trafik yoğunluğu bugünden fazlaydı. Belediye otobüsüne binmektense yürür ve gideceğiniz yere biraz daha erken varırdınız.

Bunun için şehirlerarası otobüs terminaline – ki o zamanlar Topkapı'daydı- gitmek için saatler önceden bulunduğunuz yerden çıkmanız gerekirdi. Bazen çok erken de çıksanız, trafik öylesine sıkışırdı ki, Topkapı'ya ulaştığınızda, sizin bineceğiniz otobüs araba vapuruna kavuşmuş olurdu.

Belediye otobüsünün biraz daha hızlı gitmesi için dişinizi sıkmanızın, daha erken proteze kavuşmak olduğunu yıllar sonra öğrenirdiniz. Bu eylemin otobüsün hızlı gitmesinde en ufak bir katkısı olmadığını da...

Birkaç sefer otobüsü, birkaç sefer de treni kaçırdım. Hem de en gerekli günlerde. Onun için aradan yirmi seneden fazla bir süre geçmesine rağmen rüyalarımda hep trenleri, otobüsleri kaçırırım. Yanlış tarihe bilet almış olurum.

Yanlış otobüse binerim.

Valizi hazırlamamış olurum. Yıllar önce bilinç altına yerleşen bu sabit korkular kâbus olur girer rüyama.

İmtihan günü geçmiş olur.

Özellikle yanlış otobüse binmek hâlâ çok büyük korkularım arasındadır.

Okumam yazmam olmasına, otobüsün önünde de iri harflerle gideceği yer yazılmasına rağmen kaptana ya da muavine sorar öyle binerim.

***

Antalya'ya ilk defa gitmiştim. Terminale iner inmez dönüş biletimi aldım. Sadece otuz altı saat kalacaktım Antalya'da. Geri

dönüş saatim geldiğinde taksiyle terminale geldim. Bileti aldığım yazıhaneyi buldum. Az sonra bineceğim otobüs de yazıhanenin önüne geldi.

Bayram önüydü ve bu otobüs memlekete gitmek için son şansımdı, bunun için otobüs üzerinde “Sivas” yazılı olmasına rağmen işi sağlama bağlamak ve yanlış otobüse binme ihtimalini kesin olarak ortadan kaldırmak için muavine sordum;

“Sivas’a giden 17.30 otobüsü bu mu?”

Muavin bir iki saniye yüzüme, kılığıma kıyafetime baktı. Her hâlde okur-yazar bir hâlim vardı ve koskoca tabelayı niçin okumadığımı merak ediyordu. Cevap verme lütfunda bulundu;

“Evet.” Kendi kendime gülümsedim. Öteki âlemle alaka kurdum. Şu terminalde yanlış bir otobüse binsem ne olur ki? En kötü ihtimalle bilet parası yanar ve belki evime yirmi dört saat sonra varırım. Ötesi? Ötesi yok.

Ya dört dostumun omzunda öteki âleme uğurlanırken yanlış otobüse binersem?

Allah korusun?

Allah’ı çok sevmem lazım? Ona kesin olarak inanmalıyım. Güzel işler yapmam gerekiyor, çok güzel işler. Çünkü inanan ve güzel işler yapanlar yanlış otobüse binmezler.

Bu yanlış otobüs meselesi de geçer aklımın bir kenarından zaman zaman. Hem de namazda.

Ey Rabbim beni sev.

Bizleri sev.

Ey Rabbim senin sevdiğini sevdir bize.

Allah’ım, seni seveni de sevdir bize. Seni seveni seveni de sevdir bize.

Sen kendini layıkıyla sevdir bize.

Layıkıyla sevmeye gücümüz yetmezse, bizden razı olacağın kadar sevmeyi nasip et.

***

Zengin adam, yaşadığı günleri tekrar yaşıyormuşçasına, gözleri fal taşı gibi açılmış anlatıyordu;

"Arkadaş, bir tarihte mark, dolar alıp satıyorum. O zamanlar döviz büfeleri falan yok. El altından idare ediyoruz işi anlayacağınız. Elimde büyük ama çok büyük miktarda Türk parası vardı. Malum o günlerde enflasyon yüzde yüzleri buluyordu. Her geçen gün değil, her geçen saat zarardaydım dövize bağlamadığım sürece. Fakat hangi dövize… Mark mı? Dolar mı? Bunu da hesap etmek lazım. Çünkü bazan mark durur dolar yükselir bazan dolar durur mark yükselirdi. İçimde iki ses kıyasıya savaş ediyordu. Sesin biri dolar, diğeri ise mark almamı fısıldıyordu. Ben dolar aldım. Doları aldığımın ertesi günü mark düşüşe, dolar yükselişe geçti. Ya yanlış bir tercih yapsaydım da dolar yerine mark alsaydım; bugün hâlim ne olurdu?"

Ne olurdu ki? Evet, bugün belki kuru çul üzerine oturup katıksız ekmek yiyen bir garip olurdun. En kötüsü bu olurdu ama canın sağ, aklın yerinde ve çevren sana destek olduktan sonra bu hâlden kurtulmanın yollarını arardın. Bu hâlde bile kalsan bir sofi düşüncesiyle bu hâline şükretmenin mutluluğunu yaşardın ama düşün; hani sana "dolar" diyen bir sesle "mark" diyen bir ses olduğu gibi, herkesin içinde, "inan" diyen bir sesle "inkâr et" diyen başka bir ses var.

Asıl büyük kazanç, asıl ulaşılması gereken kâr bu tercihin sonunda yatmaktadır.

Bu hayatta, dünya ile ilgili işlerde yapılan her yanlışın bir telafisi olabilir ama öte dünya ile ilgili yanlış tercihin "keşke"lerle düzeltilmesi mümkün değildir.

Namazda aklımdan geçen dua;

"Ya Rab, bize ahiretle ilgili en doğru tercihi yapmamızı nasip et."

TELEFONDAKİ BÜYÜK

Çocuklarımı dövmek âdetim değildir. Hatta onlarla arkadaş olduğum için, daha büyüklerim tarafından eleştirilir, fazla yüz vermekle suçlanırım.

Arkadaş oluyorum dediysem bunun da bir sınırı var tabi. Nadir de olsa kızdığım olur. Bunlardan biri de benim için çok önemli makamda bulunan amirimle telefon görüşmesi esnasında oldu.

Amirimle telefon görüşmem esnasında, iki çocuk birbiriyle şakalaşıyor, benim iletişimimi engelleyecek sesler çıkarıyorlardı. Telefondaki amirime hissettirmemeye çalışarak, çocuklara kaşımla gözümle, el hareketleriyle işaret etmeme rağmen bir türlü sükûnet sağlanmadı. Telefon konuşmasından sonra çocuklara bastım azarı;

"Bakın çocuklar; telefonda görüştüğüm zat çok büyük bir zattı. Sizin yüzünüzden ağız tadıyla görüşemedim. İşaret ediyorum susmuyorsunuz. Nedir benim sizden çektiğim?"

Sustular. Suskunluklarında özür vardı. Tabii kızgınlığım geçti onların bu güzel hâlini görünce ama düşündüm. Namaz kılarken çocukların bu tür hareketleri sürüp gidiyor. Şakalaşmalar gırla gidiyor ama ben hiç sesimi çıkarmıyorum. Ne kadar garip değil mi? Telefonun diğer ucundaki nihayet bir insan ve bizi göremiyor. Oysaki namazdayken görüştüğüm veya huzurunda bulunduğum bizzat Allah ve bizi her hâlimizle görüyor."

Bu düşüncemi çocuklara da anlattım tatlı tatlı.

Şimdi namaza durduğumda daha dikkatli davranıyorlar.

Namazda sık sık hangi büyük gücün karşısında olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

HİÇBİR ŞEY O'NUN DENGİ OLMAMIŞTIR

Evet, yarattığı hiçbir şey Rabb'imize benzemez. O'nu tahayyül bile edemeyiz. Çünkü onun yarattıklarının arasında ona benzeyen yoktur.

Küçüklüğümde Allah'ın şekil olarak nasıl olabileceğini hep düşündüm.

Düşüncelerim döndü dolaştı başladığı yerde düğümlendi.

Büyüyünce, büyüklerimin aklıyla düşünmeye karar verdim. Rabb'im büyümemi nasip etti. Hatta artık yaşlılığa merdiven dayadım. Yine düşünemiyorum. Anladım ki daha beklemenin mantığı yok. Yaşım ne olursa olsun Rabb'imin şekil olarak nasıl olduğunu bulamayacağım.

O'nu ancak, Kur'an-ı Kerim'in de belirttiği güzel sıfatlarıyla tanımakla yetineceğim. Çünkü İhlas suresinde belirtildiği üzere; hiçbir şey O'nun dengi olmamıştır. Akşam namazında İhlas'ı okuyunca çocukluğumdan beri aklımdan geçen bu düşünceler tekrarlanır. Hani sonuçsuz kalan düşünceler.

O öyle büyüktür ki, yarattıkları arasında dahi birbirinin tıpatıp benzerini bulmak çoğunlukla imkânsızdır.

Japonlar derlermiş ki;

"Yahu şu Türkler amma birbirine benziyor. Kendi aralarında nasıl birbirlerini ayırt edebiliyorlar."

Bizim de zaman zaman onlara;

"Hepsi birbirine benziyor." dediğimiz gibi.

İkizler görürüz. Birbirine benzeyen. İlk bakışta farklılık yokmuş gibimize gelir nerdeyse. Onlarla birkaç gün beraber yaşadığımızda, birbiriyle hiç de aynı olmadıklarını anlarız.

Aynı tavuğun bir gün aralıkla yumurtasını alıp tartarız. Bir gün önceki 62,554 gram gelir, bir gün sonraki 62,553… Bu iki yumurtayı bir başkasına gösterip, bunların birbirinden farkı var mı deseniz, size ayırıcı bir özellik söyleyemez ve birbirinin aynı olduğunu söyler.

Biz, bir hücrenin iki ayrı atomunun birbirine benzediğini, hatta aynısı olduğunu sanırız ama onu iki trilyon kat büyütüp incelediğimizde belki milyarlarca farklılık ortaya çıkar.

Kar tanelerinin çok esrarengiz şekilleri vardır. Bir kar tanesinin şekli bir diğerine benzemez. Dünya yüzüne bir yılda düşen kar tanelerinin adetini yazmaya kalksak her hâlde bir rakamın sonuna yüzlerce sıfır koymamız gerekir. Sonuçta çıkan rakam kadar farklı şekilde kar tanesini yaratmak ancak ve yalnız Cenab-ı Allah'a mahsustur.

İşte nasıl hiçbir şey Rabb'imin dengi, benzeri olmuyorsa, onun yarattığının hiç biri de belki birbirinin dengi, benzeri değildir.

Bütün bunları düşünüp o büyüklüğü tahayyül ettikten sonra yapacağınız tek şey "Allahuekber" deyip önce rükûya, sonra secdeye kapanmaktır.

Secde edilecek yegâne kudret O'dur çünkü Allah…

***

Rükû ve secdemizi yaptık. Ka'dedeyiz. Otururken okuduğumuz dua; Ettehiyyatü…

"Bütün dil ve beden ile yapılan ibadetler Allah'a mahsustur."

Kıyamda okuduğumuz Fatiha suresindeki; "Ancak sana kulluk eder ve ancak senden yardım isteriz" ayetine uygun bir mana.

Fatiha, bilindiği gibi, diğer surelerin özeti ve menbaı olduğu için "Ümmü'l Kitap" (Kitapların anası) olarak zikredilir. Bazı ulemaya göre, Fatiha'da Cenab-ı Allah'a yalvarış, yakarış ve isteme vardır. Kur'an-ı Kerim'in diğer ayetlerinde ise adeta Fatiha'ya cevap dikkat çekmektedir.

Bir endişe; acaba gerçekten dille, malla, bedenle yaptığım bütün ibadetlerimi Allah için yapabiliyor muyum?

Yanımda dindar biri varken daha mı çok hamd-ü sena ediyorum. Daha mı çok muhafazakâr görünmeye çalışıyorum. Kelimelerimi dinî hassasiyetimi belirtecek şekilde mi seçiyorum?

Ahmet'i yolda gördüğümde "selamün aleyküm" derken, dinle diyanetle pek ilişkisi olmadığını bildiğim Fahrettin'e "merhaba" mı diyorum.

Bu iki yüzlülük mü oluyor?

Bu mantık, yapılan ibadetlerin yalnız Allah'a mahsus olduğu yönündeki söylemime ters mi düşüyor?

Bu tip konular da gelip geçiyor namazda aklımdan. İnancımı, itikadımı, amelimi değerlendirdiğim, Allah huzurunda kendimi hesaba çektiğim yer oluyor seccadenin üstü. Rabb'im Kur'an-ı Kerim'in onlarca değil, yüzlerce yerinden, "İnanıp iyi işler yapanlar"ın mükâfatlarının ahirette verileceğini vurgulamaktadır.

İş, yerine "amel" de denilebilir ama eğer karşımızdaki insan "amel" kelimesini anlamayacaksa ona "iş" kelimesiyle anlatmaya çalışmanın hiçbir mahzuru yoktur.

Selamların en güzeli şüphesiz "selamün aleyküm" demektir ama komşumuz buna hazır değilse, "merhaba", "iyi günler" ya da "günaydın" demek de mümkündür. Zaten biz, iyi günü de, günün aydınını da ancak Allah'tan dileriz. Allah'ın bir, tek, ortaksız olduğuna yürekten inandıktan ve dille tasdik ettikten sonra kelimelere bağlanıp kalmanın mantığı yoktur diye düşünüyorum.

Bir arkadaşınız fakir bir talebe tespit etmiş. Zekâtınızı vermenizi istiyor. Bakıyorsunuz, ya da araştırıyorsunuz ki gerçekten fakir. Birileri yardım etmezse tahsilini tamamlayamayacak. Zekât olarak bir miktar yardım yapıyorsunuz. Akşam olunca nefis muhasebeniz, daha doğrusu içinizin kutupları arasında savaşı başlıyor.

"Arkadaşınız olmasaydı o yardımı yapar mıydınız? Zekâtınızı verir miydiniz? Zaten siz de zekât verecek birini arıyordunuz ama o dostunuzun gelmesi biraz da olsa sizi etkiledi mi?

Ne zor soru…

Zekâtı veren biz olmamıza rağmen kendimizden haberimiz yok? Ne kadarı Allah rızası için? Ne kadarı dostunuzun hatırı için?

Yüzde yüz Allah rızası için olmalı. Yüzde doksan dokuz bile değil.

PANTOLON ÜTÜSÜ MÜ ÖNEMLİ NAMAZ MI

Akşam namazlarını mecburen işyerinin mescidinde kılıyoruz. O akşam namazları sonrasında içimi kurtlar kemiriyor. Sorular sorular.

Bunu şahsileştiriyorum ama genelin problemi olduğunu düşünerek kendimden örnek veriyorum. Göğüs kafesinde yürek, kafatasında beyin ve görünmeyen, tarif edilmeyen bir yerlerde vicdan taşıyan herkesin meselesi…

İsterseniz vicdanlarımız arası kutupların diyaloguna kulak verelim;

- Devletten (ya da herhangi bir işverenden) çalıyorsun akşam namazı için ayırdığın zamanı.

Cevap: Ne yapayım akşam namazı bu. Vakti çabuk geçiyor. Hemen kılmam lazım.

- Ya öyle mi? Geçen Pazar evdeyken, daldığın bir diziyi izlemek için geciktirdiğin akşam namazını hatırlatırım.

Cevap: Arada bir öyle gecikmeler oluyor.

- O zaman arada bir işyerinde de geciktir. Eve gidince kıl. Abdest alırken hem devletin suyunu hem de elektriğini harcıyorsun!

Cevap: Nasıl olsa işlerimi yetiştirdim. Beni bekleyen vatandaş da yok. Sonra su dediğin nedir ki? Kaç kuruşluk mesele.

- Hazreti Ömer'in hassasiyetini düşün. Hani şu mum meselesi. Özel bir iş görürken devletin mumunu söndürüp kendi mumunu yakmış mübarek insan.

Cevap: O, Hazreti Ömer… Biz kimiz ki onun gibi olalım.

- Olmak zorundasın. Onun gibi olamazsan ona yakın olman lazım hiç değilse. Sonra kimse olmadığı zaman tesbihat yapmadan kaçıp gidiyorsun ama birileri oldu mu, elin semadan yarım saat inmiyor.

Cevap: Evet doğru… Tesbihat yapmadan seccadeden kalktığım çok oluyor ama sağımda solumda amirlerim, memurlarım varken bunu yapmam kötü örnek olmam demektir. Kötü örnekleri gizlemekte fayda var.

- Ya şu yatsı ile ikindi namazlarının sünnetleri. Kıldığın nadir oluyor ama camide ya da bir grup arkadaşla beraberken onlara uyuyorsun kuzu kuzu. O zamanlar sünnetleri terkettiğin olmuyor.

Cevap: O konuda da tespitin yerinde. Topluma uymak lazım… Ben kılmasam beni örnek alıp onlar da kılmayacaklar. Onlara mani olmamak, hatta teşvik etmek için yalnızken çoğunlukla kılmadığım sünnetleri kılıyorum.

- Tek başına kıldığın zaman, ellerin kolların biraz daha fazla hareket ediyor. Kaşınan yerlerini daha uzun kaşıyorsun. Miskin miskin, sık sık esniyorsun.

Cevap: Evet. Yine millete kötü olmamak için. Eğer ben namazı reddetsem hiç kılmam. Sırf Allah rızası için kılıyorum. Dediğin doğru olabilir. Birileri varken daha dikkatli davranabilirim. Bu da gayrıihtiyari oluyor.

- Sonra şu pantolon-ütü meselesi… Yeni ütülenmiş bir pantolonla namaz kıldığında pantolonun kırışmasın diye ödün kopuyor. Otururken hemen kalkmak istiyorsun. Secdeye varırken iki ellerinle pantolonunu yukarı çekiyorsun. Hani dizi iz yapmasın diye.

Cevap: Ne cevap versem bilmiyorum ki. Gözlemlerin yerinde. Hanım, pantolon ütüleye ütüleye bıktı. Gına geldi kadıncağıza. Biliyorum bana o ütülü pantolonu giymeyi nasip eden de

Allah, o ayakları yaratan da ama insanlık işte. Yine de mal canın yongası derler ye hani… Aslında ulemadan bir grubun pantolonu yukarı çekmenin namazı bozmayacağına dair verdiği fetva da beni ferahlatıyor.

İçimde böyle soru cevapların sürdüğü olur. Her insanda olur mu olmaz mı bilemem. Çünkü insanların şekilleri gibi ruhları da değişiktir.

Ettahiyyatü'yü okurken yine şeytan denilen insanlığın düşmanı iş başına geçer. Ayağınızın başparmağını dik tutup tutmadığınız, eğilip kalkarken, otururken, secdedeyken sağ ayağınızın başparmağının milimetrik ölçülerle yerden ayrıldığını ve namazdan çıktığınızı fısıldar. Bir yerinizi üç seferden fazla kaşıdığınızı ve namazınızın fesat olduğunu mırıldanır.

Siz şeytanı kovmaya çalıştıkça, o üzerinize üzerinize gelir. Huyudur. Vazgeçecek değil ya.

Daha neler söylemez ki?

Dünyada milyarlarca insanın, Hıristiyan'ın, Yahudi'nin, putperestin, Mecusi'nin namaz kılmadığını, rahat rahat gülüp eğlendiğini, hayatın tadını çıkardığını sokar zihninize. Onların dünyadaki işlerinin sizden de iyi olduğunu başarılarının fazla olduğunu anlatır. Aklı sıra namazın, duanın hiçbir işe yaramadığını ispata çalışır.

Siz ona asıl büyük rahatlığın Allah'a ibadet etmekteki huzurda yoğun bir şekilde bulunduğunu söylersiniz. Gelişmişliğin, başarınınsa inananlara daha yakın olduğunu, zaman zaman namaz kılanların da fende, teknikte zirve olduğunu hatırlatırsınız. Sinirlenir.

Şeytanın inadına aklımdan şu beyit geçer;

"Dünyaları verseler dönüp de bakmamalıyım.
Gökleri vaat etseler secdeden kalkmamalıyım."

Değil bir pantolonun ütüsünün bozulması, dünyanın hiçbir maddi kıymeti secde ettiğim andan daha değerli değildir diye düşünürüm.

"Ey Şanı yüce Peygamber, Allah'ın rahmeti ve bereketi senin üzerine olsun." Her namazda her ka'dede, O'na salat, selam sunmak ne kadar anlamlı. Allah'ın huzurundayız ve aynı zamanda Rabb'imizin sevgili elçisi son peygamberin de şefaatine talibiz.

O, tabii ki her namazda salat ve selamla, hürmetle hatırlanacak yâd edilecek mübarek insandır. Yüce peygamberdir. Kur'an'ın deyimiyle, "İçimizden çıkıp bize karşı çok merhametli olan."dır.

Sonra kendimizi hatırlarız;

"Selam, bizlere ve Allah'ın iyi kullarına olsun."

Müslümanlık bu işte… Elinden ve dilinden emin olunan insan bu. Sevgi dolu. Sadece nefsi için değil; bütün kulları için duada.

Endonezya'daki Müslüman'ın benim için dua ettiğini bilmek huzura kavuşmam için yeterli.

Güney Amerika'da, Afrika'da Kutuplar'da kısaca dünyanın neresinde olursa olsun, bir Müslüman alnı secdeye değiyor ve bir Müslüman Ettahiyyatü'yü okuyorsa bana dua ediyor demektir.

Benim güzel dinim bencilliği kaldırmış hiç kimsenin ulaşamayacağı bir kenara koymuş. Müslüman'la bir araya gelmesi mümkün olmayan bir özelliktir bencillik.

Namazın toplu olarak kılınması ellerin dua için hep birlikte Allah'a açılması da bu yönden önemli.

İnsanlar omuz omuza, yürek yüreğe, kalp kalbe... Beyinler arası güçten, bizim henüz sırrını ve mahiyetini çözemediğimiz bir sinerji doğuyor. Dualar daha güçlü çıkıyor Rabb'imin katına.

Goethe bir eserinde der ki;

"Yakın bir tanıdığımla yürürken ve bu sırada çok hararetle

bir şeyi düşündüğümde yanımdakinin, benim aklımdan geçen şey hakkında konuşmaya başladığına çok tanık oldum."

Bu bizde de çok olmuştur. Binlerce konu arasından öyle bir şeyi düşünürsünüz, tam o sırada arkadaşınız da o konudan bahseder. Bu, beyinlerin birbirini etkilemesi midir, değil midir bilemeyiz.

Eskilerin 'hissikablelvuku' dediği hadise... Bir hadiseyi önceden sezme, hissetme ya da halk arasında "kalp kalbe karşıdır" veciz sözünün karşılığı.

Beyinler ya da kalpler arası diyalogda mesafenin de önemi yoktur. Yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınız vardır. Haftalarca, aylarca da düşünmemişsinizdir onu ama o gün o dakika aklınızdan geçer. Bakarsınız ki telefonunuz çalmış; arayan yıllardır düşünmediğiniz arkadaşınızdır.

Buradan şu neticeyi çıkarabiliriz. Rabb'imizin katında cemaatle kılınan namazın daha kıymetli ve sevap yönünden bire yirmi yedi kat sevabı olmasının sebebi budur. Duaların cemaatle güçlenmesi... Yüreklerin, beyinlerin birbirini desteklemesi… Tabii bu, bir tahmin... İspatlanması son derece güç... Biz de bu gibi konularda, (kitabımızda değinmeye çalıştığımız konular da dâhil) büyüklerimizin bulduğu formüle sığınıyor ve diyoruz ki "Her şeyin en doğrusunu ancak ve yalnız Allah bilir."

CENNET KAPILARININ ŞİFRESİ

"Ben şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur."

Miraç'tan gelen müjde, "La ilahe illallah" diyen, cennete girecek. Hadis-i şerif böyle diyor.

Peygamber Efendimiz'in emriyle hadisin doğruluğunu, sahihliğini test etmek üzere Kur'an ayetleri ışığında değerlendiriyoruz ve yüzde yüz doğru olduğuna emin oluyoruz.

"Allah kendisine şirk koşulmasından başka bütün günahları affeder."(Nisa-48) diyor Rabb'im Kur'an-ı Kerim de. Hadis, bu manayı ifade ediyor.

Ne büyük müjde, ne müthiş ferahlık…

Hani bazı Batılıların zannettiği gibi, İslamiyet sırf korku üzerine bina edilmemiş, onun kat kat üstünde müjde mesajları üzerine kurulmuş.

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen günah eylemlerin sayısı oldukça az ama yaptığınızda sevap alacağınız işlerin sayısı oldukça fazladır.

Düşünmenin, öğrenmenin, kardeşini, çocuğunu eşini, yaratılanı sevmenin ibadet olduğu, "tamamlanmış" tam tekâmül etmiş bir dinin mensuplarıyız. Rabb'im dinimizin artık tamamlandığını, din olarak İslam'ın seçildiğini belirtiyor çünkü.

Bir mümin kardeşinin, bir insanın ayağına değmesin, onu incitmesin diye yoldan taşı kaldırmak, hatta ayakla kenara itmek ibadet. Allah'ın razı olacağı bir eylem... Hani o Kur'an-ı Kerim'-de yüzlerce yerde bahsedilen hayırlı amel, güzel işlerden biri…

Sabah gördüğün selamlaştığın bir Müslüman kardeşine güler yüz göstermek sevap.

Anneye hürmet, babaya itaat, çocuklarının rızkını temin için uğraşmak, çalışmak ibadet.

Ramazanda sahura kalkmak niyetiyle uyumak sevap...

Yolunu kaybetmişe yolu tarif etmek, âmâyı karşıya geçirmek büyük bir güzellik…

Sabah besmeleyle yola çıkan bir Müslüman'ın yolda gördüklerine selam vermesinden, güler yüz göstermesine kadar birçok hadisenin sevap olduğunu düşünürsek, az bir gayretle akşama kadar kefemizi yüklü miktarda kazançla doldurmamız işten bile değil.

Hepsinden önemlisi, anlamlısı iyi düşünmek... Yapmasan da bir iyiliğe niyet etmek sevap, ibadet…

Bunları düşündükçe insanın başını secdeden kaldırası gelmiyor.

Ne yazık ki bunları çok az düşünüyor ve çok fazla 'malayani' işlerle meşgul oluyoruz.

Ka'dede okuduğunuz Ettahiyyatü duasında "Yine ben şahadet ederim ki, Muhammed (s.a.s.) Allah'ın kulu ve Resulüdür."

Kur'an-ı Kerim'in deyimiyle;

"O gafurdur (mağfireti boldur), vedûddur (kullarını sever, onlar tarafından da sevilir)." (Büruc–14)

"Çünkü Allah insanlara karşı pek şefkatlidir, çok merhametlidir" (Bakara–143)

Yine Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle;

"Size kendi aranızdan öyle bir Peygamber geldi ki zahmete uğramanız ona ağır gelir. Kalbi üstünüze titrer, müminlere karşı pek şefkatli ve merhametlidir." (Tevbe–128)

Biz, çok merhametli, bağışlayan ve bizi seven bir Allah'ın kulu, sıkıntıya uğradığımızda kendisine ağır gelen, bize düşkün,

müminlere şefkatli, merhametli bir Yüce Peygamber'in ümmetiyiz.

Ümidimiz korkumuzdan tabii ki fazla olacak. Allah'ımıza inanacak, güveneceğiz. O'nun bizi cezalandırmak için değil affetmek için vesileler yarattığını, Peygamber Efendimiz'e şefaat hakkı verdiğini aklımızdan çıkarmayacağız.

O'nun affına ve merhametine güvenimiz günah işlememize sebep olmayacak, ancak her şeye rağmen nefsimize uyup günah işlemişsek de ümitsizliğe kapılmayacağız. Çünkü ancak sapkınlar Allah'ın rahmetinden ümit keserler.

Ettahiyyatü'yü canı gönülden okuduğumuzda, kalbimizle de tasdik ettiğimizde Cennet kapılarının şifresi olan "La ilahe illallah" ifadesini söylemiş olacak ve huzura kavuşacağız.

Bu duayı okurken, diğer bölümlerinde gaflet içinde olsam da, Cennetin şifresi olarak kabul ettiğim kelime-i tevhide gelince ayılırım. Ta kalbimde duyarak, büyük bir huşu ile söylemeye çalışırım.

Dünya meşakkati, ağır problemler, hastalıklar yüzünden bu ifadenin hakkını veremediğim de olur. O zaman da üzülürüm. Önemli bir şey kaybetmiş gibi hem de.

Allah hepimize "la ilahe illallah" demeyi, manasını içimize sindirerek inanmayı, son nefesimizde kalp ve dille tekrarlamamızı nasip etsin.

Rabb'im bütün insanlığı bu mutlak gerçeği kavrayacak hâle getirsin. Bütün insanlar bu büyük onurla nurlanarak Allah'ın varlığını, birliğini tasdik ederek Cennete girsin.

"Yazarken aciz kaldı; cümle, kelime, terim.
Ümitsizlik yok kula, Hak kerim, Allah kerim."

TOPUKTAN KULAK MEMESİNE KADAR

Ka'deden sonra bir kere daha Allahuekber diyerek, Allahu Teâlâ'nın en yüce olduğunu vurgulayarak dilimizle söyleyip kalbimizle şeksiz, şüphesiz tasdik ederek kıyama kalkarız.

"Duran gazel olur, gezen güzel olur." diye halka mal olmuş bir güzel söz vardır. Bence bunu "Duran gazel olur, namaz kılan güzel olur." şekline çevirmekte bir sakınca yoktur.

Hani, "Adam tam Müslüman... Beş vakit abdestli namazlı… Eli yüzü nurlu…" deriz ya. Bunun bir sebebi olsa gerek.

Gözlemlerim, tecrübem sonucu kesinlikle inanarak söylüyorum ki; cildin en büyük dostu sudur. Yalnızca su. Sabunlar da dâhil olmak üzere, bütün kozmetik ürünleri cildin ihtiyarlamasına sebep olur.

Gazeteler, dünyanın en büyük kozmetik üreticilerinden olan bir firmanın sahibesinin kendi ürettiği ürünleri kullanmadığını yazmıştı. İnanıyorum. Çünkü kozmetiğin ne olduğunu, yan etkilerini her hâlde herkesten daha iyi biliyordur.

Çevremde, ömürlerini abdestle namazla haşır neşir geçiren birçok hanımannenin ciltlerinin pürüzsüz ve nurlu olduğuna görmüşümdür. Bunun sebebi, tenin günde üç-beş sefer suyla temasıdır.

Makyaj malzemelerini bilinçsiz kullanarak cildi havasız bırakanların ise birkaç yıl içinde nasıl kırışık ciltlere sahip olduğunu söylememize gerek var mıdır bilmem.

Namazı tabii ki ancak, tek yaratıcı için, Allah için kılarız. Abdest alışımızın temel gayesi de bu rızaya ulaşmaktır. Rabb'imizin rızasını kazanırken, bedenimizin ve ruhumuzun dinçleşmesi de bize dünyada verilen bir mükâfattır diye düşünüyorum.

Sene 1975. Yer, şimdi Marmara Üniversitesi olarak adlandırılan, Sultanahmet İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nin amfisi. Kürsüde yıllarını ilime vermiş muhterem bir hoca var. Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer… Özellikle hukuk alanının dominant adamı… Gözlüklerinin ardından güleç bir çehre bize hitap ediyor. Zaman zaman dersi bırakıp hayattan kesitler sunuyor. Onun anlattığı çok ilginç bir anekdot aklımın bir ucundan geçiyor sık sık.

"Bir arkadaşım hastalandı. Boynunu kesinlikle sağa sola çeviremiyor. İmkânı vardı, Paris'teki doktorlara gitti. Doktor, arkadaşıma tıbbi olarak hastalığın adını söylemiş. Bizim anlayacağımız şekilde kireçleme, ya da sinir sıkışması gibi bir şey. Cerrahi bir tedavinin çok riskli olacağını belirterek, tek çözümün sabır dolu egzersizler zinciri olduğunu söylemiş. Günde birçok kere, boynunu sağa sola çevirme çalışması yapmasını önermiş."

İşin buradan sonraki kısmı daha ilginç; Fransız doktor demiş ki;

"Buradaki Müslümanların namaz kıldığını görüyorum. Başlarını sağa sola çeviriyorlar ya. Dikkatimi çok çekti. Tam bir boyun jimnastiği… Günde yüz sefer, bin sefer o hareketi yapmaya çalışacaksın. Aslında bu zamana kadar bu hareketi yapmış olsaydın, hastalık böyle ilerlemezdi. Aslında sizin namazınız mükemmel bir beden jimnastiği. Topuklardan kulak memesine kadar her yeriniz hareket ediyor."

Allah rahmet eylesin, Sulhi Hocamın arkadaşı ondan sonra namaz mı kıldı, namaz kılma taklidi mi yaptı, hastalığı şifa buldu mu bulmadı mı bilmiyoruz. Bizim için önemli olan bir Hıristi-

yan doktorun namazdaki hareketlere bakış açısı.

Üçüncü rekâtta yine Fatiha okuyoruz. Tabii önce her hayırlı işin başı, anahtarı olan Besmele…

Rahman ve rahim sıfatları üzerinde derin düşünüşler.

Kalbi saran yumuşaklık… Allahu Teâlâ'nın af ve mağfiretine bağlanan ümit. Ahh o geniş derya, sonsuz çember…

Tekrar secde…

Başka hiçbir güce mağlup olmamak, ezik düşmemek, iki büklüm olmamak için Allah'ın huzurunda alnı yere koymaktır secde.

Meleği sevindiren bir harekettir.

Şeytanı kahreden aynı zamanda fakat alnı secdeye koyarken nefsin alnını da secdeye koyarak bunu başarabiliriz ancak. Şeklen alnın yere konması hiçbir mana ifade etmez.

Malum hadise;

Baba oğul kalkıp teheccüd (gece namazı) kılıyorlar. Uzun uzun... Oğlan mağrur. Pencereden şehrin ışıklarına bakıyor. Çoğu, belki hepsi sönük...

Babasına;

"Keşke" diyor, "Keşke onlar da bizim gibi uykularına ara verip namaz kılsalardı."

Babası olgun bir Müslüman… Oğlunun aynada göremediğini duvarda görecek kadar feraset ve basiret sahibi. Oğlunun bu lafındaki gurur ve kibir kırıntılarını seziyor. Baba bu… Oğlunun kusurunu baba düzeltmeyecek de kim düzeltecek? Veriyor ilginç cevabını;

"Oğlum," diyor "Ahhh oğlum, keşke sen de uyusaydın da böyle konuşmasaydın.»

Oğlan mahcup. Babaya itiraz yok. Derin derin düşünüyor babasının dediğini. Anlamını çözmeye çalışıyor.

Buluyor mu bulamıyor mu bilemiyoruz.

Halkı küçümsemek, uyuyanların gıybetini etmekle ne kadar günaha girdiğini anlayıp anlamadığını da bilmiyoruz.

Koskoca Allah'ın elçisi, Son Peygamber, Son Nebi, Son Elçi, tevazu gösteriyor da birkaç gece teheccüde kalkan genç böbürleniyor.

Peygamberim geliyor hayalime. Düşünceme misafir oluyor her hâliyle güzel olan elçi yine örnek davranışıyla.

Yanına gelen bir kadının kendinden korktuğunu, çekindiğini görünce ne buyuruyor;

"Korkma, sakin ol. Çünkü ben hükümdar değilim. Ben ancak kurutulmuş et yiyen, Kureyş'ten bir kadının oğluyum."(Hadis-i şerif)

Hemen kendimi hesaba çekiyorum. Kendimi ve insanları...

Bizde ne kadar mevki makam sahibi, zengin, şöhretli yakınımız varsa sayarız böyle hâllerde;

"Bakanın özel kalem müdürü bizim çocuğun arkadaşı…" deriz söz gelimi.

"Dayım emniyette şube müdürü…"

"Amcam üniversitede dekan yardımcısı…"

Resul kendisine yakışan tevazuyla şu ifadeyi kullanır;

"Korkma, sakin ol. Çünkü ben hükümdar değilim. Ben ancak kurutulmuş et yiyen, Kureyş'ten bir kadının oğluyum."

ÖZEL ANLAR

Her insanın hayatında, kendisine özel çok önemli anlar vardır. Bu özel anlar diğer insanlar için sıradan görünebilir. Belki sıradandır da, ancak yaşayan tarafından çok önemli görünür.

Geri dönüp, çocukluğuma doğru yolculuk yaptığımda, bugüne kadar yazmadığım gibi hiç kimseye anlatmadığım birçok hatıramın olduğunu görüyorum. Bunlardan bir tanesi o kadar çok sık gelirdi aklıma. Bu sık gelişine hiç anlam veremezdim. Çünkü çok önemli bir olay değildi. Sıradandı ama sıradan bir yığın hatırayı sık değil belki hiç hatırlamazken bu olay hafızamın kapısını niçin bu kadar fazla aralıyordu. Bu gün bu sorunun cevabını bulmuş gibi hissediyorum kendimi. Bu kitap için bu hatırayı anlatıp anlatmamak birçok defa geldi geçti aklımdan. Kaç sefer anlatmaya karar verdim, kaç sefer vazgeçtim. Şimdi yazmam gerektiğini çünkü kitabın konusuyla ilgili olduğunu savunduğum şu anda alelacele kaleme alıyorum.

"Bir nisan günüydü. Nisan yağmuru adına yakışır şekilde yağıp kesiliyor, ardından bulut griden beyaza doğru renk değiştirirken bir yandan da yırtılıyor ve masmavi bir gökyüzü tatlı tatlı gülümsüyordu. Bir yanda ebemkuşağı ya da gök kuşağı diye bildiğimiz yedi rengin cümbüşü başlıyordu. Güneş bulutlardan aşağı inerken demet demet oluyordu.

Bilyelerimin rengi gibiydi gök kuşağı. Henüz bilye oynamayı bilmiyordum ama avucumda tutmanın hazzını yaşıyordum. Bilye oynamak öyle basit bir şey değildi tabii ki. Parmakların ara-

sından fırlattığın bilyenin üç dört metre uzaktaki bir bilyeyi şak diye vurması, ötelere götürmesi maharet istiyordu ve ağabeyim bu konuda oldukça mahirdi. Mahallenin sayılı bilyecilerindendi hani.

Ben beş yaşındaydım ağabeyim dokuz. Ağabeyimin yaşlarında bir misafir teşrif etti mahallemizi. Amcamızın torunu Erol… Pırıl pırıl ayakkabıları, ütülü pantolonu, muntazam taranmış uzun saçları, beyaz teniyle İstanbul'dan geldiğini haykırıyordu adeta.

Biz içe dönük, sessiz, yaşından fazla olgun Anadolu çocuklarının aksine şen şakrak, biraz da şımarık bir çocuktu.

Bilye oynamasını bilmemesine rağmen cebine doldurduğu bol miktarda ve üstelik taptaze bilyeleri göstererek ağabeyimle oynamak için ısrar ediyordu. Erol misafir olduğu için ağabeyim acemiliğinden istifade ederek onu ütmek istemiyordu.

Erol'da bir büyük istek vardı ve ağabeyim oynamadığı için onu dayısına, yani bizim amcaoğlu Ahmet Ağabey'imize şikâyet etti.

Ahmet Ağabey o günlerde üniversitede okuyan ve ilçemizde parmakla gösterilen gençlerinden biriydi ve çocukluğundan kalma küp dolusu bilyesi olduğu söylenirdi. Ağabeyime yeğeni Erol ile bilye oynaması konusunda ısrarlı davrandı. Ağabeyim;

"Bak Ahmet Ağabey, Erol bilye oynamayı pek beceremiyor. Ben onu yenerim. Tüm bilyeleri benim olur. Size karşı ayıp olmasın."

Ahmet Ağabey İstanbul'dan gelen biricik yeğeninin bilye oynama zevkini kana kana tatmasını istiyordu. Ağabeyime;

"Sen istediğin kadar ütebilirsin. Ben kefilim. Korkma küp dolusu bilyem var."

Akşama kadar bilye oynadılar. Ağabeyim hep üttü. Sonra yaptığı işi, daha önce Ahmet Ağabey'i uyarmasına rağmen ken-

disine yakıştıramadı ve bilyeleri Erol'a iade etmek istedi ama bu Erol'un onuruna dokunduğu için kabul etmedi."

Bu hatıranın bana fısıldadığı müthiş bir gerçek vardı;

"Bir güce sırtını vermek"

Bu güç, Erol için dayıydı. Küple bilyesi olan bir dayı.

Erol bu dayıyı yanında hissediyordu. Onun için ütülmekten korkmuyordu.

O gün şunu kavradım; huzura ermek, kendini güvende hissetmek için kendinden daha üstün birine bağlanmak gerekiyordu.

Dayandığın güç ne kadar yüce olursa, huzurun o kadar katmerli, güvenin o kadar sonsuz olurdu.

Beni yıllar yılı meşgul eden, uyarıp duran bu hatıranın haykırdığı gerçek şuydu;

"En güçlüye bağlan. Bir küp bilyesi olana değil. Sonsuz bilye verme kudretinde olana."

"Eğer o gücü yanında hissedersen, diğer yenilgilerin zerre kadar önemi kalmaz."

Bugün bile bilyeleri çok severim. Onun içindeki birbirine sarılmış renklerin o minik yuvarlak camın içine nasıl konduğunu merak ederim. Dakikalarca gözlerim. Bu hatıra bir film şeridi gibi akar gözlerimin önünden.

Bu, yaşanışıyla çok sıradan, öğrettiğiyle sıra dışı hatıra, gecelerimi ve gündüzlerimi süsler. Çünkü bu, o yüce gücün rızasını kazanmanın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştır bana.

Bilyeleri seyrederim renklerinde ebem kuşağını bularak. Ebemkuşağının ardında uçsuz bucaksız fezayı düşünerek... Fezayı yaratan sonsuz güce secde ederek…

Akşam namazının farzının son secdelerini yapmak üzere alnım seccadeyle buluşur. Bu, bir kere daha gururun alınla secde arasında ezilmesi, yok edilmesidir.

Mevsim ne olursa olsun, hangi mekânda namaz kılıyor olursam olayım, secdenin havası bir başkadır.

Bir yandan Allah'ın huzurunda olmanın ferahlığını ruhumda yaşarken, diğer yandan havanın serin yelpazesini bedenimde hissederim.

Isınan havanın yükselmesi bir fizik kanunudur. Bütün tabiat kanunlarını olduğu gibi bu kanunu da tabii ki Cenab-ı Allah yaratmıştır. Bu kanun gereği ayakta dururken, rükûdayken ve secdedeyken alnımız farklı sıcaklıklarla tanışır.

Bu sıcaklık farkı ısınma araçlarının durumu, mevsim, odanın büyüklüğü gibi faktörlerle değişir ama bir gerçek vardır ki her zaman secdede daha serin, tavana yakın noktalarda daha sıcak bir hava vardır.

Balkonun kapısı açıksa alnımda yeller estiğini hissederim. Bu, farkına zor varılan his, sessiz bir şükürle karşılık bulur.

"Rabb'im ne güzel kanunların var."

Bu sıcaklık farkının bedenimizde, akciğerimiz, kalbimiz ve beynimizde mutlaka güzel gelişmelere vesile olduğunu düşünüyorum. Bunu, bilimin yıllar sonra çok objektif bir şekilde ortaya koyacağına ve doktorların inanmayan insanların reçetesine bile "Secde" ilacını yazacağına inanıyorum.

SECDEDE ÖLÜME GÜLÜMSEMEK

Ömür; yalnız Allah'ımızın bildiği bir süre dünyada geçirdiğimiz zamanın adıdır. Bu süre içinde dünyanın bütün helal nimetlerinden yararlanmak, gülmek, eğlenmek, ibadet etmek, çalışmak, dinlenmek, tatil yapmak, eş, çocuk, hısım akraba arkadaş ve komşularla iyi ilişkiler içinde geçinmek, muhabbet etmek, mutlu olmak gibi görev ya da nimetlerle hemhâl oluruz.

İntihar etmek haramların büyüklerinden olduğuna göre yaşamak bile inanan insan için ibadet olabilir.

Mümin, her konuda -hatta ibadette- olduğu gibi ölümü hatırlamakta da tefrit ve ifrattan kaçınmalıdır. Ölümü ne tamamen unutmalı ne de hayatını karartacak, kâbus hâline getirecek bir büyük korku hâline getirmelidir.

Secdede ölüm aklıma gelir ama tebessüm eden yüzüyle. Secdenin huşusu içinde ölüme gülümsemek mümkündür. Çünkü o an anlarsınız hayatın sonunun aslında çok güzel bir başlangıç olduğunu ve ecel denilen kapının Allah'a yakınlığa açıldığını. Yine orada anlarsınız insanın ayrı düştüğü, koptuğu, ruhuna üfleyenine kavuştuğu anın güzelliğini.

Orada anlarsınız yine Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin niçin öldüğü geceye "Şeb-i Arus", "Düğün Gecesi" dediğini.

Aslında hayatın bir büyük hasretle O'nu özlemek olduğunu…

Aslından kopanın ona dönmek için neler çektiğini anlatan Mesnevi beyitleri gelir aklıma;

"Dinle neyden duy neler söyler sana
Derdi vardır ayrılıklardan yana.

Her kim aslından düşsün. Arar.
"Asl"a dönmek için bir uygun gün arar."

"Asl"a dönmek için en uygun zeminlerden birin adıdır secde ama Nebiler Nebisi, Son Peygamber, örnek insan Hazret-i Muhammed Mustafa (s.a.s.) Efendimiz'in "Ölümü istemeyiniz." hadis-i şerifi gereği biz ölümü temenni etmeyiz. Madem bu canı, bu ruhu Rabb'imiz bize hayat boyu taşımamız için verdi, biz onu "Geri al" deme eylemini büyük bir gaf olarak görürüz.

Sahih-i Buhari'de zikredilen bir hadis vardır;

"Hazreti Aişe, yahut bazı zevceleri; "Ya Resulallah, biz ölümden hiç hoşlanmayız." demişler.

Peygamberimiz kadınlara;

"Ölüm sizin bildiğiniz gibi değil. Belki şöyledir. Mümine ölüm hâli gelince Allah'ın o kulundan hoşnutluğu, Allah'ın ikram ve ihsanı ile müjdelenir. Bu müjde üzerine artık mümine önünde kendisini karşılayacak hâllerden sevimli bir şey olmaz. (Bu hâlden daha güzel bir hâl olmaz) O anda mümin Allah'a mülaki olmaya muhabbet eder. Allah da mümin kuluna mülakatı sever."

SEVİNDİR ALLAH’IM

Her hayat doğum başlı
Her ömür ölüm uçlu,
Dualarım cılız,
Yakarışlarım suçlu.
Dualarımı kalbi kırık annenin
Dua kanatlarına bindir Allah’ım.

Sensiz neye sahip olsam sonu hiç,
Senin “Ol” demenle kavuşurum
Sonsuz varlığa.
Beni adaletinle değil Allah’ım,
Merhametinle yarlığa,
Hem dünyada hem ahirette
Sevindir Allah’ım.

Sahip olduğum her şey serap,
Gölgeden daha hafif varlarım.
Nefsim de güçlüydü, şeytanım da.
Yamandı velhasıl canavarlarım.
Ben seni hep affedici bildim,
Ateş de senin, kul da senindir Allah’ım.

Sen gafursun, sen kerimsin,
Rahman ve rahim
Ateş çukurunda gül bahçesiyle
Sarılmadı mı İbrahim.
Yeter ki sen iste, yeter ki sen ol de.
Cehennem bile serindir Allah'ım.

SERÇE KÜKREYİŞİ

Kuşları çok severim. Kim sevmez ki? Onların gökyüzünde özgürce kanat çırpışına kim gıptayla bakmaz ki?

Sıcak bir Ağustos gününün yine sıcak bir akşamüzeri... Güllübağ yokuşunda bir grup çocuk... Toprak bir evin damındaki yuvadan, serçe yavrusu düşmüş.

Öyle sanıyorum ki ilk uçuş provasını biraz erken yapmak istemiş. Yuvasından hemen karşıdaki ağacın yeşil yapraklı dallarına doğru kanat çırpmış ama gücü hedefine ulaşmak için yeterli gelmemiş.

Yaramaz çocuklar serçe yavrusunu ellerine almak istiyorlar. Yavru tam olarak uçmasa da ayaklarının ve kanatlarının yardımıyla, kuş yakalamakta pek de mahir olmayan çocukların elinden kurtuluyor. Ama yorgun. Çocuklar, bu yorgun hâlini fark ederek eninde sonunda yakalayacakları yönündeki umutlarını sürdürüyor.

Tam o sırada cikciklerin en acıklısını duyuyoruz. Sonradan anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim iki serçe benim de olduğum çocuklar gurubuna savaş jeti misali pike yapıyor. Bir an neye uğradığımızı şaşırıyoruz. Belki de birkaç gün önce Alfred Hitchcock'un, "Kuşlar" filmini seyrettiğimizden olsa gerek, planlı bir saldırıya maruz kaldığımızı düşünüyoruz. Kuşlar kükrer gibi ötüyorlar. Bakışlarımız bir an yerdeki ufak serçeden anne ve babasına yöneliyor.

Serçe yavrusu anne ve babasından moral gücü alarak, yerden

bir karış kadar havalanıp bir iki metre uçuyor.

Bir kolundan anne, diğer kolundan babanın tuttuğu ve ayakları yerden kesilip götürülen çocukların zevkten nasıl dört köşe olduğunu, nasıl kahkahalar attığını görmüşsünüzdür. İşte ona benzer bir hareketle anne ve baba kuş, yavruyu tutarak havalandırıyorlar. Anne ve baba kuşun yüreklerini ve canlarını ortaya koydukları operasyon başarıyla tamamlanıyor.

Serçeleri kükreten merhamet... Canı hiçe saydıracak büyük sevgi... Göz yaşartan şefkat... Tüyleri diken diken edici fedakârlık... İnsana; «Allah merhametini yüz parçaya ayırdı, doksan dokuz parçasını kendi yanında tuttu, bir parçasını yeryüzüne indirdi. İşte bu bir parça rahmet sebebiyle yaratıklar birbirine merhamet eder. Hatta yavrulu hayvan, bir tarafını incitir endişesiyle ayağını yavrusundan sakınır.» Hadis-i şerifini hatırlatıyor.

Düşünüyorum dünyadaki binlerce anneyi. Sadece insanları mı? Hayır... Serçeyi, balinayı, fili, aslanı, kumruyu hatta akrebi ve yılanı…

Kardan ak tüylü kuzusunu yalayan koyunun merhametini anlamaya çalışıyorum. Pengueni, kutup ayısını, kediyi... Onların yavrularına olan sevgisini, şefkatini düşünüyorum. Milyarlarca insanın merhametini toplamaya çalışıyorum... Sonra bunların binlerce yıldır gelip geçmişlerinin acıma duygusunu hesap ediyorum. Binlerce tür hayvanın, binlerce yıldır yavrularına duyduğu merhameti de düşünmeye çalışıyorum. Akıl iflas etmek üzereyken yine devam ediyorum. Okyanuslar geliyor aklıma. Binlerce tür balığın yavrusuna olan merhametini de tahayyül etmeye gayret ediyorum. Bundan sonra, kıyamete kadar gelip geçecek anneleri de düşünüyorum. Bunların hepsinin merhametini toparlayıp doksan dokuzla çarpıyorum. Bilebildiğim rakamlarla ifade edilemeyecek büyüklükte bir sonuç çıkıyor.

Bu rakamların aciz kaldığı sonucu terazinin bir kefesine ko-

yuyorum. Diğer kefesine de Rabb'imin merhametinin yüzde birinin konduğunu varsayıyorum.

Rabb'imin merhameti ağır basıyor.

Secdeye varmak istiyorum. Namazla yaklaşmak istiyorum sonsuz merhamet sahibine.

Böyle bir merhametle kuşatıldığını düşünen insanın yapacağı başka ne olabilir ki?

VE SELAM

Tekbirle başlayan namaz selamla son bulur.

Allah'ın selamı ve rahmeti zikredilir.

Namazınızın rahmeti ve bereketi yalnız sizinle sınırlı kalmaz.

Amerika Birleşik Devletleri'nden İngiltere'ye, Hollanda'dan Fransa'ya, Yemen'den Türkiye'ye milyonlarca Müslüman'ın ağzı selam ve rahmet diler abdestli dudaklarla.

Dünya denen küre üzerinde, güneş her attığı adımla farklı bir beldeye namaz vakti götürür.

Selamlar susmaz.

Bazen tesettürlü bir bayan kardeşimiz selam diler evinin sakin bir köşesinden, bazen çimenlerin üstünde namaz kılan bir zenci Müslüman. Bazen buluğla yeni tanışmış bir delikanlıdır selam ve rahmet dileyen, bazen yılların saçında ve sakalında siyah tel bırakmadığı bir nurlu ihtiyar.

Dünya hiçbir an selamsız ve rahmetsiz kalmaz.

Dünya döndükçe, güneş battığı ufukların ardından akşam namazına davetiye çıkardıkça bereketlenir her yan.

Bizim gün batımımızda bir başka ülkede sabah namazının son selamları verilir.

Desteksiz yükselen fezanın Yaratıcısı huzurunda mukaddes emanetin muhatabı insan, secde etmenin onurunu yaşar.

Belki de dünyayı onurlandıran, nurlandıran budur.

"Dualarınız olmasa ne öneminiz kalırdı?" buyuran ilahi hitabı hatırlarız ve dünyaya şöyle haykırasımız gelir; "Namaz vakitlerinle her saniye ayrı bir parçan onurlanmasa ne anlamın kalırdı?"

Varsın akşam namazının farzının selamını verirken karanlık kat kat inmekte olsun. Sizin içinizi sürekli bir aydınlık doldurur. Çünkü siz âlemlerin Rabb'inin rızasını ümid ederiz, kazanmış olursunuz. Çünkü namaza "Allah rızası" için niyet edersiniz. Siz, çöken karanlığın şerrinden de sığınılabilecek en yüce güce, Allah'a sığınmış olmanın huzurunu yaşarsınız.

Eğer dünyadan bir an olsun kopabilmiş, hiç değilse, O'nun varlığına, tekliğine, birliğine, ahiret gününe ve kitaplarına inanarak bir kere olsun yürekle dilin işbirliğiyle "Allah" demişseniz, kıldığınız bu üç rekât namazın değerini biçecek sarraf bulamazsınız. Yüreğiniz yaralı bir kuşun hazin ötüşüyle hüzünlenecek kıvama gelmiştir çünkü. Merhamet, sevgi, af, rikkat, şefkat gibi güzel duygularınız şaha kalkmıştır. Bu duyguların, muhtaç olduğunuz en dar anınızda elinizden tutup sizi ferahlığa götüreceğini ümit edersiniz. Ümit denen o ılık rüzgâr, gönül yaylanızda eser durur.

Seccade, belki aynaların göstermediği ama bakmasını bilen gözlerin hissettiği bir nur hediye etmiştir alnınıza.

Secdeler size hediyelerin en güzelini verir; Allah'ın rızasını…

Secdeler kibirsiz ve gurursuz alnımızdan öper. Kiri ve gururu öldüren alnımız da seccadeleri…

İçimizdeki sessizlik dua eder; eksiklerimizi sen tamamla Allah'ım; Sen bizim günahlarımızı bağışla; Sen bizden razı ol; Cennetini nasip et bize, sevdiklerine ve sevdiklerimize; bizi dünyada ve ahirette güzelliklerle sar, azabını tattırma Allah'ım.

Dualarımıza dilimizle beraber kalbimizde eşlik edecek olursa

o yüce kattan mutlaka müspet cevap gelecektir.

Çölün en sıcak gününde, güneşin alnında günlerce susuz kalmış bir genç, "Su! Su! Bir damla su!" diye inlerken, yürekler parçalayan feryadını duyan öz annesinin, ağzına kadar dolu testisinden bir damla su vermeyeceğini düşünebiliriz de, canıgönülden yapılan bir duaya, Yüce Allah'ın cevap vermeyeceğini düşünemeyiz.

Bir kere daha;

"Farz ibadetinden sonra Allah yanında işlerin en sevgilisi, Müslüman'ın kalbine sevinç koymaktır." (Hadis-i şerif)

Kalbimize sevinç yüklemek, "Rahmetim gazabımı geçti." buyuran Rabb'imize olan imanımızı tazelemek, cennetin şifresi kelime-i tevhidi daha yürekten söylemek için bir kere daha hatırlıyoruz müjdeli hadis-i şerifi;

"La ilahe illallah deyip, sonra bu ikrar ve imanla vefat eden hiçbir kul yoktur ki; Cennete dahil olmasın. (Hadis-i şerif)"

Müjdelerin en büyüğü Bakara 143. ayette;

"Şüphesiz Allah, insanlara şefkatli, merhametlidir."

Son bir Ayet Meali;

"Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur."

Bir yürek dolusu huzur için, var mısınız o en yüce Huzur'a durmaya?

Davetimiz herkese; inkârın kaosunda bunalan ateiste, hırsının kurbanı caniye, nefsinin esiri zaniye ve daha nicelerine. Kirli dününe, büyük tövbeyle sünger çekip, nurlu yarınlara koşmak isteyen herkese;

"Sapkınlardan başka kim Rabb'inin rahmetinden ümit keser." (Hıcr–56)

***

Ümitlerin en güzeli Allah'a bağlanandır.